

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
four
groomsmen
of the
wedpocalypse

CRAVING

book two

A ROOMMATES TO LOVERS ROMANTIC COMEDY
LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ARZU

EV ARKADAŞLARINDAN SEVGİLİLERE DÖNÜŞEN BİR
AŞK HİKAYESİ

DÜĞÜN KİYAMETİNİN DÖRT SAĞDICI
KİTAP 2

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

[Ücretsiz Romanlar](#)

[WEDPOCALYPSE'E HOŞ GELDİNİZ](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Epilog](#)

[Lillian Monroe'nun diğer eserleri](#)

Telif hakkı © 2023 Method and Madness Publishing PTY LTD. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemeler amacıyla kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Sybil, PopKitty Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke, Motif Edits

Düzeltilme: Paige Kraft (paigekredits.com)

Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO

Box 168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

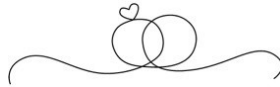
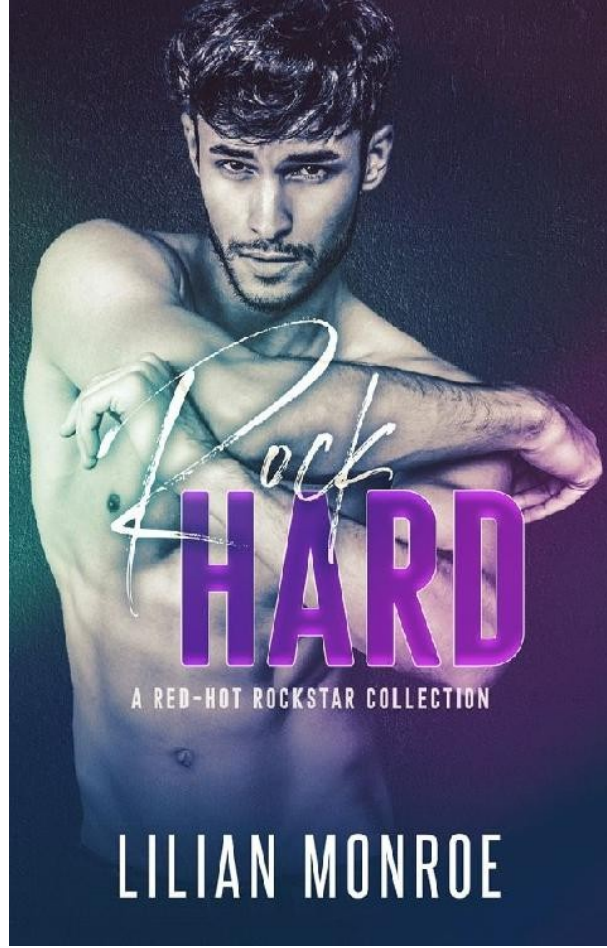
E-kitap ISBN: 978-1-922986-37-5

ÜÇ KİTAP DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?

SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

WEDPOCALYPSE'E HOŞ GELDİNİZ

BİR

MARLON ST. James, kardeşi Leo'nun düğününde baş masada oturmuş düşüncelere dalmıştı. Bu nadir görülen bir durum değildi; Marlon'un yüzünde sürekli düşünceli bir ifade vardı. Karanlık ve tehlikeli özellikleriyle hayatını yaşarken, insanların ondan uzak durması alışılmadık bir durum değildi. Bazen, özellikle cesur ruhlar, ona neyin canını sıktığını sormak için cesaret toplarlardı.

Normal bir günde, onu rahatsız eden hiçbir şey yoktu. O sadece kendisine verilmiş yüzle, istemeden yaptığı somurtkanlıklarla hayatını yaşıyordu.

Bugün, ifadesi ruh haline uyuyordu.

Bir kahkaha sesi dikkatini dans pistinin uzak tarafına çekti, Camilla Fox müziğin ritmine göre kalçalarını sallıyordu. Kalçaları çok güzeldi. Yuvarlak ve dolgundu, lacivert nedime elbisesi onları sevgiyle sarıyordu. Derin kesimli kalp yakası, Marlon'un odanın diğer ucundan bile görebildiği dolgun göğüslerini de ortaya çıkarmıştı. Boynunda, dekoltesinin tam ortasına düşen sallanan bir kolye vardı ve parıldayan altını, onun gözünü o yumuşak tenine çekiyordu. Yüzünü oraya gömmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Arkadaşlarından yarım baş daha uzundu, heykel gibi, güler yüzlü ve güzeldi. Gözlerini her başka yere çevirdiğinde, bakışları yine onun bakır rengi buklelerine ve kıvrımlarına dönüyordu.

Marlon dişlerini sıktı. Kahrolası Leo ve onun cömert kalbi. Marlon'un kardeşi, Camilla'nın yakın gelecekte fırınının ofisinde bir hava yatağında yatmayı planladığını duyunca, Camilla'yı Marlon'la tanıştırmak için onu sürükledi ve Leo'nun eski odasına taşınacağını duyurdu. Bu oda, Marlon'un odasıyla aynı duvarı paylaşıyordu.

Bu, apaçık bir duygusal manipölasyondan başka bir şey değildi. Marlon, kardeşinin düğün gününde ona nasıl hayır diyebilirdi ki? Camilla, Amelia'nın en iyi arkadaşıydı, yani pratikte aileye giriyordu ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Marlon'un üç yatak odası olan ve tek bir erkeğin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla alana sahip büyük, eski bir evi vardı. Leo gerçekleri ortaya koyduğunda, Marlon hayır diyemeyeceğini biliyordu.

İstese de. Oh, çok istiyordu. İkisinin de yüzüne kapıyı çarpıp, defolup gitmelerini söylemek istiyordu.

Marlon'un en son ihtiyacı olan şey, evinde başka birinin olmasıydı, özellikle de tüm koruma içgüdülerini harekete geçirecek, yumuşak, narin ve kıkırdayan biri. Son on yılda bu içgüdülerini bastırmak için çok çalışmıştı. İşinde bu içgüdülerini kullanır, sonra eve gelip onları kapatırdı. Böyle olmasını seviyordu. Her şeyin böyle kalmasını istiyordu.

Yalnız yaşamak, yalnız olmak, uzun bir nefes vermek gibiydi. Her akşam evine girdiğinde omuzlarının gevşediğini hissediyordu. Kendi çatısı altında, başka kimseyi kollamasına gerek yoktu. İhtiyaç duyulduğu, bir şeyi unuttuğu, başarısız olacağı gibi içini kemiren endişeleri hissetmesine gerek yoktu.

Leo ile aynı evde yaşamak sorun değildi. Artık ikisi de yetişkindi ve Leo kendi başının çaresine bakabilirdi. Artık Marlon'un onu korumasına veya ebeveynlik yapmasına ihtiyacı yoktu.

Ama Camilla ön kapıdan içeri girdiğinde her şey değişecekti. Marlon bunu içinden hissedebiliyordu, buzdolabını doldurma ve garaj kapısını nihayet tamir ettirme dürtüsü. Zemin kattaki tuvaletin pencere mandalını değiştirmek niyetindeydi ama henüz fırsat bulamamıştı, bu da onu rahatsız ediyordu. Kilit dört yıl önce kırılmıştı ve camın köşesi çatlamıştı. Şimdi Camilla taşınacaktı ve o evi güvenli hale getiremeyecekti bile. Camilla yumuşak kalçalarını yeni yatak odasına doğru sallayarak yürüyecek ve Marlon'un artık sığınabileceği bir yeri kalmayacaktı. Yalnız ve endişesiz olabileceği, kaçabileceği bir yeri olmayacaktı.

İstese de istemese de onu düşünecekti. Onu düşünmese bile, kırık tuvalet penceresi mandalları gibi önemsiz şeyler hakkında düşünecekti.

Ve bu onu çok rahatsız ediyordu.

Bir el omzuna hafifçe kondu. Başını kaldırıp baktığında Amelia'nın gülümseyerek ona baktığını gördü, gümüş rengi gözleri parlıyordu. Sarı saçları güzelce şekillendirilmişti, yarısı tepesinde toplanmış, geri kalanı omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşüyordu. Muhteşem ve son derece mutlu görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi, omzunu sıkarak. "Leo, Camilla için yaptıklarını anlattı."

Marlon'un tüm mücadele gücü, aşırı gerilmiş bir balondan hava çıkması gibi bir anda yok oldu. O bencil bir piçti, değil mi? Evinde boş bir yatak odası olmasına rağmen, onu evine almazsa evsiz kalacak bir kadın varken, tek başına oturup sızlanıyordu.

Çenesini indirdi. "Sorun değil," diye yalan söyledi. "Yeterince yerim var."

"Teşekkür ederim. Farkında değildim... Camilla yardıma ihtiyacı olduğunda bunu herkese duyuran biri değildir. Ona yer teklif ettiğin için minnettarım."

"Teknik olarak, bunu teklif eden Leo'ydu." Marlon, sesinin acı ve kızgın geldiğini biliyordu, ama kendini tutamadı.

Amelia sadece güldü ve kollarını Marlon'un omuzlarına attı. Marlon'u sıkıca sarıldı, bu da Marlon'un boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeyen Marlon, göğsüne atılan kolu okşadı.

Dinlenirkenki düşünceli yüz ifadesi genellikle bu tür şeylerin olmasını engelliyordu.

"Seni yeni kardeşim olarak görmekten gurur duyuyorum," diye fısıldadı Amelia ve onu bir kez daha sıktı. Gülümsayarak ayağa kalktı ve odayı gözden geçirdi. Gözleri Leo'ya takılır takılmaz yüzü aydınlandı. Marlon'a yumuşak bir veda ederek yeni kocasının yanına koştu. Leo onu kollarına aldı ve dans pistine döndü, ikisi de o kadar geniş gülümsüyorlardı ki, izlemek neredeyse acı vericiydi.

Göğsünde bir sıkışma hissetti: kıskançlık. Kardeşinin mutluluğunu kıskanmıyordu; sadece yalnız olduğunu fark ediyordu.

Ama on yıllardır istediği şey bu değil miydi? Hayatı tam da istediği gibi değil miydi?

Marlon bakışlarını boş şarap kadehine indirdi. Masadaki şişelerden birini alıp doldurdu, çelişkili, huysuz ve sinirliydi.

"Kalacak başka bir yer bulabilirim."

Sesin geldiği yöne doğru bakan Marlon, Camilla'nın yanındaki sandalyeyi çektiğini gördü. Yakından bakınca kalçaları daha da güzeldi. Elbisesi kumaşları kalçalarına gerilmişti ve Marlon başının belada olduğunu biliyordu. Böyle kalçalar, bir erkeğin hayal etmemesi gereken şeyleri hayal etmesine neden olurdu, örneğin kulaklarına sıkıştıklarında nasıl hissettireceklerini. Ya da dokunmak, tutmak ve öpmek için ne kadar yumuşak olacaklarını. Kalın kalçalar, Marlon'un karanlık kalbinde gömülü olan tüm açgözlülük ve bencillikle arzuladığı bir armağandı.

Ve o, onunla birlikte yaşayacaktı. Uylukları ve her şeyi ile.

Neyse ki kış yaklaşıyordu. Onun şortlu ya da daha kötüsü, sundress giydiği halini görmek zorunda kalırsa, asla toparlanamazdı.

Şarabına geri döndü ve kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

Leo sana beni evine kabul etmeni istediğinden beri mutsuz görünüyorsun. Marlon, benim yüzümden rahatsız olmanı istemiyorum. Gerçekten. Şu anda geçici bir yerde kalıyorum ama yakında her şey yoluna girecek. Kardeşin bunu kesin bir karar gibi sundu diye beni evinde barındırmak zorunda hissetmene gerek yok. Fırında hava yatağında yatmaktan memnunum. Bu, hayatımı düzene sokmak için ekstra bir motivasyon olacak."

"*Bu kesin bir karar.*" Bardağının yarısını boşalttı ve biraz fazla sert bir şekilde masaya koydu. Hava yatağı mı? İş yerinde mi? Duşunu nerede alacak? Orada güvende olacak mı? Somurtarak Camilla'ya döndü. "Ana yatak odasında kalacaksın."

Büyük mavi gözleri kocaman açıldı. Kızıl saçları yüzünü çevreleyen gevşek, romantik bukleler halinde kıvrılmıştı. Yumuşak saçları ve daha da yumuşak kıvrımlarıyla, sanki eski bir Rönesans tablosundan çıkmış gibi görünüyordu. Onu, vücuduna ustaca sarılmış gevşek kumaşlarla kaplı bir sezlongda uzanmış, dudaklarının köşelerinde gizli bir gülümsemeyle görmek istiyordu. Ya da tanrıça Venüs gibi dev bir deniz kabuğunun üzerinde denizden yükselmesini, saçlarının tanrının dudaklarından esen rüzgarda dalgalandığını izlemek istiyordu.

Ağzı küçük ve pembe idi, üstünde çarpıcı bir cupid yay vardı. Marlon onu yalamak istedi, bu da onu rahatsız etti. Mükemmel olmalıydı, değil mi? Çok kadınsı, çok şehvetli, her yeri yumuşak olmalıydı. Onu *arzulamasına* neden olmalıydı.

O ise arzulamak istemiyordu. Eve gitmek, nefes almak ve huzur içinde olmak istiyordu. *Yalnız başına.*

Camilla başını salladı ve bukleleri zıpladı. "Ana yatak odasını almayacağım!"

"En büyük dolap orada." Ayrıca Marlon'un odasının hemen yanında değil, koridorun sonunda olması da bir avantajdı. Aralarına ne kadar mesafe koyarsa o kadar iyi.

"Öyle olabilir," diye haykırdı, "Benim için odandan taşınmanı istemiyorum. İstemiyorum, Marlon."

"O benim odam değil," dedi Marlon. "Kimse kullanmıyor. Ayrıca, Leo'nun gençlik odasında uyumak ister misin? Orada ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

Gözleri neşeyle parladı. Bu ifade ona yakışıyordu ve onu eğlendirenin Marlon olduğunu bilmek daha da iyi hissettiriyordu.

Hayır. Hayır, öyle değildi. Onu güldürmesi kimin umurundaydı ki?

"Bunu sonra konuşabiliriz," dedi, ama Marlon kazandığını biliyordu.

Huysuzluğuna rağmen, ona büyük odayı vermenin son derece tatmin edici olduğunu fark etti. Yarın, ona yeni çarşaflar ve havlular alacaktı, böylece evi miras aldığından beri değiştirmeye zahmet etmediği eski çarşafları kullanmak zorunda kalmayacaktı. Camilla'nın, neredeyse şeffaf olacak kadar yıpranmış yirmi yıllık çarşaflarda uyumasını istemiyordu. Onu önemseydiği için değil, sadece iyi bir ev sahibi olmak istediği için.

"Sana rahatsızlık vermeyeceğim," diye söz verdi. "Fırın yüzünden garip saatlerde çalışıyorum, bu yüzden beni pek görmeyeceksin. Ve bu sadece geçici bir durum."

"Sorun değil," diye homurdandı. İkiye bölünmüş olan Marlon, şarap kadehinin sapıyla oynadı. Bir yarısı Camilla'yı evine kabul etmek ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamak istiyordu. Diğer yarısı ise, evinin sığınağı olduğu ve kimsenin ona güvenmediği eski günlere dönmek istiyordu.

Gençliğinin çoğunda ailesinin koruyucusu ve bakıcısı olmuştu. Neyse ki o günler çoktan geride kalmıştı. En son istediği şey, o eski anı sandığını açıp, gömmek için çok uğraştığı tüm duyguları serbest bırakmaktı.

Sonra, birkaç dakika içinde ikinci kez, küçük bir el omzuna kondu. Camilla eğilip yanağına öptü, o güzel dudaklar sakalının köküne bastırdı. Göğüsleri koluna değdi, yumuşak ten sert pazı ile buluştu. Cennetten gelen bir kokusu vardı. Marlon, onu ait olduğu yere, kucağına çekmekten kendini alıkoymak için ellerini yumruk yaptı.

Çünkü Camilla oraya ait değildi. Kimse oraya ait değildi. Hayat, yalnızken daha güzeldi; bu dersi defalarca öğrenmişti.

"Teşekkürler, Marlon," diye fısıldadı Camilla, sonra doğruldu ve dans pistindeki arkadaşlarının yanına döndü.

Ne kadar direnmeye çalışsa da, Marlon'un bakışları sürekli o kırmızı buklelere, o küçük pembe ağza, ritme göre dans eden vücudunun hareketlerine kayıyordu.

Marlon bir süre sonra odadan çıktı ve saatine baktı. Mağaza hâlâ açıktı. Bu gece yeni çarşafları alıp odasını hazırlayacaktı. Kendine birkaç dakika zaman ayırması gerekiyordu ve

geçici oda arkadaşı için yeni çarşaf­lar almak, bunun için en iyi bahaneydi.

İKİ

CAMILLA ayakları ağrıyana kadar dans etti, sonra bir sandalyeye çöküp yarım şişe suyu bir dikişte içti. Daha önce omuzlarından bir yük kalkmıştı ve şimdi Marlon'la konuştuktan sonra, bu gece uyuyacak bir yatağı da olacaktı. Bu bir rahatlamaydı.

Geçici olduğunu söylerken yalan söylememişti. Birkaç gün. Belki bir hafta. En fazla iki hafta. Güvenlik depozitosunu ve yeni bir yer bulmak için gereken parayı bulmaya yetecek kadar zaman. Fırının kasası bir kez daha soyulacaktı, ama o bunu halledecekti. Her zaman halletmişti.

Bu sabah, son kötü borcunu ödemişti ve artık nihayet hayatına devam edebilirdi. Son kredi ödemesini "Onayla" düğmesine bastığında boynundaki boyunduruk kırılmış ve düşmüştü ve Camilla nihayet özgürdü.

Önümüzdeki bir süre için Camilla, biraz daha fazla düğün pastası siparişi almak için biraz daha fazla çalışacak, günlük işleri canlandırmak için birkaç promosyon düzenleyecek, daha uzun saatler çalışacak, ayağa kalkmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Düğün sezonu yavaşladığından bu zor olacaktı, ama Stirling, New Hampshire düğünleri iş haline getirmiş bir yerdi. Satış yapmayı biliyorsanız, durgun aylar da iyiydi.

İyi birkaç ay geçirmişti. Sonbaharda, yapraklar binlerce kırmızı, turuncu, sarı ve yeşil tonunda titrerken, insanlar akın akın evleniyordu. Şimdi, Kasım ayının başında, ağaçlar çoğunlukla çıplaktı ve hava değişmeye başlamıştı, ama son dakika siparişleri alacaktı; bundan emindi.

Her şey yoluna girecekti. Sonunda.

Özgürlük *güzeldi*. Yıllarca borcu başının üzerinde asılı durduktan sonra, artık hayatına devam edebilecekti. Ve bonus olarak, banka hesabını tekrar doldurana kadar fırınının ofisinde şişme yatakta uyumasına gerek kalmayacaktı. Bir yatağı, bir çatısı ve çok huysuz bir ev arkadaşı vardı. Huysuz, muhteşem bir ev arkadaşı.

Umut, gün boyunca içtiği üç votka-sodadan daha güçlü bir ilahtı. On yıllık stres, göğsünün ortasında sert bir top haline gelmişti

bir top haline gelmişti ve sonunda kenarlarının gevşediğini hissedebiliyordu.

Borcu bitmişti, en iyi arkadaşı evlenmişti ve Camilla dünyanın zirvesindeydi.

"Çıkmaya hazır mısın?" Marlon'un derin sesi omurgasını titretti ve damarlarında sıcaklık dalgaları yayıldı.

Camilla döndü. Karanlık saçları ve parlak gözleriyle sandalyesinin arkasında duruyordu. Omuzları o kadar geniş ve büyüktü ki, arkasındaki duvara asılı olan peri ışıklarını gizliyordu.

Amelia ile birlikte St. James kardeşlerin yanındayken, başını sallayıp selam vermekten başka onunla hiç konuşmamıştı. Marlon'un ela gözlerinin gücü, onun hiç karşılaşmadığı bir şeydi. Böyle değil.

Büyük eli çenesini ovmak için kalktı ve kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. Camilla gözlerini kırptı. "Oh. Tabii. Elbette!"

Birkaç otel çalışanı köşede sandalyeleri istifliyordu ve düğün konuklarının çoğu çoktan ayrılmıştı. Amelia ve Leo kapının yanında durmuş, son konuklarına veda ediyorlardı. Scarlett ve Lucy, iki barmen onlara doğru eğilmiş halde barda gülüşüyorlardı. Diğer sağdıçlar çoktan ortadan kaybolmuştu.

Düğün bitmişti.

Camilla kendini zorla ayağa kaldırırken ayaklarının ağrısından yüzünü buruşturdu. Dans pistinde saatlerce dans etmeden önce bu topuklu ayakkabıları giyerek alışması gerekirdi. Bugün, finansal sorunlarını kimseyle paylaşmamış olsa da, birçok açıdan bir kutlama günü olmuştu. Ama önemli değildi; bu sorunlar artık geride kalmıştı. Tüm rahatlamasını, umudunu ve mutluluğunu Amelia ve Leo'nun büyük gününe aktarabilirdi.

"Ne oldu?"

Sert soru karşısında irkildi, sonra başını salladı. "Bir şey yok. Aslında her şey *harika*."

"Yaralanmışsın." Soru, homurtudan biraz daha fazlasıydı.

Camilla irkildi ve gözlerini kırptı. Sandalyenin arkasından çantasını aldı, omzuna astı ve çenesini kaldırdı. "Yaralanmadım. İyiyim."

Marlon, onu evinde misafir etmek zorunda kaldığı için zaten sinirliydi. Camilla orada durup birkaç su toplamasından şikayet etmeyecekti. Üstelik doğruyu söylüyordu. Her şey harikaydı! Amelia ve Leo'ya doğru yürürken, Camilla ağrıyan ayakları üzerinde sendelememeye çalıştı.

Marlon, kesinlikle hoşnutsuz olduğunu gösteren bir ses çıkardı. Bu ses, Camilla'nın midesine hafif bir heyecan dalgası gönderdi, ki bu çok saçmaydı. Uzun zamandır, belki de hiç, bir erkeğin kendisiyle ilgilenmediğini hissetmemişti, ama ne önemi vardı ki? Marlon bununla bir şey kastetmemişti. Muhtemelen, birkaç günlüğüne de olsa onu misafir etmek zorunda kaldığı için rahatsızdı.

Yakınında durup ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Bakışları, cinsel olmaktan çok değerlendirici bir şekilde vücudunu baştan aşağı süzdü, ama yine de Camilla'nın tüm vücudunu ateş gibi yakıyordu. Bu iyi değildi. Önümüzdeki birkaç gün bu adamla birlikte yaşayacaktı; en son ihtiyacı olan şey, ona karşı uygunsuz duygular beslemektir. Hayatı zaten yeterince karmaşıktı.

Ama yine de, artık özgürdü, değil mi? Belki ara sıra biraz şehvete kapılabilirdi. Vücudunda iyi hissetmenin nesi yanlış olabilirdi ki?

"Amelia ve Leo'ya veda edeyim," dedi ve onların yönüne doğru yola çıktı.

Amelia ona döndü ve kollarını açtı. Birbirlerine sarıldılar, bir yandan bir yana sallandılar ve gözlerinde yaşlarla ayrıldılar.

"Tebrikler," diye fısıldadı Camilla.

"Her şey için teşekkürler." Amelia, kardeşini kucaklayan Leo'ya baktı. İkisi de birbirlerinin sırtlarını "ben erkeksi bir erkeğim ve seni önemsiyorum" tarzında vuruyorlardı. "Leo'ya o gece nerede yemek yiyeceğimi söylemeseydin, kim bilir ne hale gelirdik."

"Muhtemelen şu anda olduğun yerde," diye cevapladı Camilla yumuşak bir gülümsemeyle. "Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Amelia'nın yüzü mutlulukla doldu. Leo'nun koluna girdi ve sırlıslıkla aşık bir şekilde gülümsedi. Camilla da gülümsemeden edemedi.

Amelia dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu. Uzun zamandır kendini kapatmıştı ve sonunda biri onun ne kadar harika bir insan olduğunu fark etmişti. Leo onu çok sevecekti; Camilla bundan emindi. Belki bir gün Camilla da ona öyle bakan birini bulurdu.

"Hazır mısın?"

Marlon'a baktı, Marlon elini beline koyarak onu odadan çıkarmak için yönlendirdi.

"Tabii," dedi, dokunuşla biraz nefes nefese kalmıştı.

Ve gerçekten, bu biraz saçma değil miydi? Adam sadece eve gitmek istiyordu. Ona dokunuyorsa, bu sadece sabırsız olduğu ve

acele etmesini istediği içindi. Ama yine de hoşuna gitmişti.

"Araba kullanabilir misin?" Otelin ön kapısını ona açtı, sonra o içeri girerken elini tekrar beline koydu.

"Evet," diye cevapladı Camilla. "Son üç saattir su içiyorum ve bütün gün sadece üç içki içtim."

"Güzel. Arabamı takip edebilirsin."

Beş dakika sürüşten sonra, Stirling'in merkezine yakın eski mahallelerden birine vardılar. Marlon'un arabasının yanındaki garaj yoluna park ettiğinde, Camilla direksiyona yaslanıp dışarıya baktı. Kalbi şiddetli ve ani bir şekilde çarptı.

Ev *muhteşemdi*. Her balkon ve saçak, kilometrelerce uzunluğunda zencefilli kurabiye süslemeleriyle bezenmişti. İki beyaz sütun, evin ön cephesini çerçeveleyip ve yüksek bir sundurmayı destekliyordu. Yeni bir boya katına ihtiyacı vardı, ama bahçe bakımlıydı. Büyük bir meşe ağacı, son yapraklarına inatla tutunmuş, bir nöbetçi gibi evi koruyordu.

Bu, Camilla'nın hayallerindeki evdi. Burası, memleketinin tam kalbinde, yaşanacağını hayal ettiği yerdı.

Ailesi elbette bu hayale burun kıvırırdı. Hem anne babası hem de kardeşleri, küçük bir arsada bulunan küçük bir ahşap evden daha fazlasını isteyen, önemli işleri olan, havalı, önemli insanlardı. Camilla'ya hayallerinin çok küçük olduğunu, çok sıradan olduğunu, çok kadınsı olduğunu söylemekten hiç vazgeçemediler.

Ama arabasından indiğinde ve yakındaki sokak lambasının sarı ışığında her ayrıntıyı incelerken, Camilla ellerini göğsünde birleştirip *hissetmekten* kendini alamadı. Ne hissettiğini bile bilmiyordu, sadece çok güçlü bir duygu olduğunu biliyordu. Nefesinin buharı yüzünün önünde beyaz bir bulut oluşturdu. Akşam havasının soğuşu uzak bir his gibiydi.

Bu gün gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

Marlon ön verandaya çıkan üç basamağı hızla çıktı, sineklik kapıyı açtı ve ön kapının kilidini açtı. İçeri uzanıp veranda ışığını yaktı, sonra dönüp ona kaşlarını çatı. Işık, yüzünü gölgelere bürüdü, güçlü kaşları gözlerini gölgeliyordu. Onun kendisine böyle bakması Camilla'nın içini heyecanlandırdı, ki bu çok saçmaydı. Günün duyguları ve bu gece bir yatağı olmasının verdiği rahatlama yüzünden kafası karışmıştı. Hepsı bu kadardı.

Onun kaşlarını çatmasına parlak bir gülümsemeyle karşılık veren Camilla, eşyalarını almak için arka kapıyı açtı. Çantasını eline alır almaz, çanta hemen

elinden alındı. Marlon çantayı omzuna attı, sonra ellerini Camilla'nın kalçalarına koydu ve onu sertçe kenara itti. Camilla, onun tarafından itilip kakılmaya izin verdi, çünkü bir yandan ellerinin kalçalarında hissettiği dokunuşu seviyordu, bir yandan da nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemiyordu.

O, kadının arabasının içine bakıp, spor çantasına sığmayan diğer iki çantayı ve çeşitli eşyaları aldı ve hepsini tek bir yumrukla taşıdı.

"Hepsi bu kadar mı?"

Camilla onun sesini *çok seviyordu*. Derin ve gürültülüydü ve onu ayak parmaklarına kadar titretirdi. Yanaklarının kızarmasını soğuğa bağlayabileceği için mutluydu ve başını salladı. "Evet."

Fazla bir şeyi yoktu. Daha önce ev arkadaşlarıyla birlikte yaşıyordu ve taşındığında yatağından kurtulmak zorunda kalmıştı. Kendine ait başka mobilyası yoktu. Fırının depolarından birinde birkaç kutu giysi saklıydı, ama bu birkaç çanta gerçekten sahip olduğu tek şeydi. Hayatı tekrar rayına oturduğunda, yerleşip kök salabileceği bir yer bulabilirdi.

Böyle bir yer, diye karar verdi. Artık borcu olmadığına göre, sonsuz olasılık vardı. Kendi evini satın alabilirdi! Sonunda romantik tarafını ortaya çıkarabilir ve ciddi bir ilişki kuracak birini bulabilirdi. Hayatına devam edebilirdi.

İçeride, ev Camilla'nın beklediği kadar büyüleyiciydi. Geniş ahşap döşeme tahtaları koridoru kaplıyordu. Sağda, sokağa bakan büyük bir cumbalı pencereye sahip geniş bir oturma odası vardı. Solda ise büyük bir L şeklinde kanepenin hakim olduğu küçük bir TV odası vardı.

Marlon düz ilerleyip merdivenleri çıktı. Merdivenler her adımda gıcırırdı ve Camilla, parmaklarıyla tırabzanların sarmal ve süslü detaylarını izlerken gülümsemeden edemedi. Her duvarın üst kısmı taç pervazlarla süslenmişti ve giriş holünün ortasında, büyük bir tavan rozeti, dramatik ve tozlu bir avizeyi tutuyordu.

Bu yere aşık olmuştu. Bu aşk, onu bir dalga gibi vurmuştu ve kendini bu dalganın sürüklemesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordu. Belki de bu, düğün heyecanıydı. En yakın arkadaşlarıyla saatlerce aşkı kutlamıştı ve şimdi, duvardan duvara, yerden tavana karakter dolu muhteşem bir eski evde yaşayacaktı.

Marlon'u takip ederek merdivenlerden en üst kata çıktı ve Marlon onu evin ön tarafına götürdü. Koridorun ortasından ince bir halı uzanıyordu

koridorun ortasından geçiyor ve koridorun sonundaki odasının girişinde son buluyordu.

Marlon çantalarını şifonyerin yanına koyarken, Camilla kapının eşiğinde durdu. Hareket edemiyordu. Her şey çok mükemmeldi.

Marlon kaşlarını çatı. "İyi misin?" "Burada mı yaşıyorsun?" diye fısıldadı Camilla.

Ellerini beline koydu. "Bu ne demek oluyor?"

İçeri girdi, parmaklarını kalın kapı çerçevesinin üzerinde gezdirdi, gözleri odayı taradı. Kalbi hızla attı. "Şömine var," dedi, hâlâ fısıldayarak.

Marlon duvara döndü ve demir ızgaraya baktı. "Çalışmıyor," diye homurdandı, kaşlarını çatarak.

"Çalışıp çalışmadığı kimin umurunda? Çok güzel!"

Bunun üzerine Marlon ona döndü ve kaşlarını daha da çatarak baktı.

Odayı geçerek ona doğru yürüdü ve Marlon hareket edemedi kollarıyla onun boynuna sarıldı. Sarılması, Marlon'un kollarını garip bir şekilde yanlarına sabitledi, ama Camilla umursamadı. Marlon tahta gibi sert dururken, onu sıkıca sarıp yüzünü göğsüne gömdü.

Marlon *harika* kokuyordu.

Ağlamak istedi, ama ağlamadı. Gözleri yaşlarla doldu, geri çekildi. Dayanamayıp, ellerini onun kollarına kaydırdı ve son bir kez sıktı. "Teşekkürler, Marlon. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Kaşları hala çatılmıştı. Onu itti. "Tamam. Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben koridorun sonunda olacağım." O, onu odasını keşfetmesi için bırakarak dışarı çıktı.

Yatağın altındaki zeminde, neredeyse duvarlara kadar uzanan devasa, eski, lacivert ve krem rengi bir halı seriliydi. Dört direkli bir yatağı vardı. Dört direkli bir yatak! Dudaklarından küçük bir sevinç ılgığı çıktı. Yaklaşık çarşaflardaki kırıklıkları gördü, uzun süredir katlanmış olduklarını anladı. Daha yakından incelediğinde, çarşafların yepyeni görüldüğüne karar verdi. Marlon mu yapmıştı bunu? Ne zaman?

Gömme dolapların deniz kabuğu şeklinde muhteşem küçük altın kulpları vardı. Şömine rafında kıvrımlı süslemeler ve dalgalı çizgiler vardı. Pencere kanatları kalın ve etkileyiciydi, muhtemelen sıyrılıp çıplak ahşaba indirilip yeniden boyanmaları gerekiyordu, ama yine de çok çekiciydiler.

O kadar güzeldi ki, rüya gördüğünü sandı. Ayaklarındaki işkence aletlerini çıkardı ve ayak parmaklarının altında yıpranmış halıyı hissetti. Gülümsemekten kendini alamıyordu. Bu geçici bir durum olsa da. Son kredi ödemesini yapmak için

son kredi ödemesini yapmak için son kuruşuna kadar harcamış olsa da. Mali durumu inanılmaz derecede riskli olsa da, onu saran mutluluk dalgasını engelleyemedi.

Marlon onun burada kalmasına izin verdiği için pişman olmayacaktı. Bir an bile. Bunu sağlayacaktı.

Nedime elbisesini çıkarıp dolaba astı ve bir çift eşofman altı ile uzun kollu tişört buldu. Eşofmanı belinden iki kez kıvrırmak zorunda kaldı, yoksa yere sürtecekti. Uzun boylu ve dolgun vücutluydu, ama maksimum rahatlık için bilerek birkaç beden büyük almıştı. Sonra yatak odasının kapısını açıp koridora çıktı.

Üst kattaki tek banyo iki kapı ilerideydi ve pençeli ayaklı bir küveti vardı. Camilla onu görünce neredeyse ölecekti. Ayak parmağının ucuyla zemindeki karmaşık desenli fayanslara dokundu ve mutlu bir iç çekiş bıraktı. Sonra Marlon'u aramaya çıktı. Yatak odasının kapısı açıktı ve oda boştu, bu yüzden aşağı kata indi.

Onu, otuz ya da kırk yıl önce yenilenmiş olduğu belli olan mutfakta buldu. Orijinal değildi ve diğer odalarla aynı cazibeye sahip değildi, ama büyüktü ve uzak duvardaki pencerelere bakılırsa, sabahları ışıkla dolacaktı.

Marlon, parlak kırmızı bir su ısıtıcısını doldurmak için lavabonun başında dururken başını kaldırdı. "Nane çayı ister misin?"

Şaka mı yapıyordu? Tabii ki isterdi! "Evet!" Ona gülümsedi. "Çok isterim."

Bir saniye fazla uzun süre, ciddi bir ifadeyle kadının yüzüne baktı. Sonra kendini silkeledi ve ocağın başına geçti. Gazlı, diye düşündü Camilla. Harika! Burası gerçekten *muhteşemdi*.

"Ön odaya geçin, hazır olunca getiririm."

"Tabii." Sert ahşap zeminde yürüyerek - orijinal zeminlerdi, iyi durumdaydılar - içeri girerken gördüğü oturma odasına girdi. Burada da etkileyici bir avize vardı, ikinci şöminenin üstünde ise yaldızlı bir ayna. Taç pervazları yaklaşık 30 cm yüksekliğindeydi ve üç cumbalı pencerenin üst kısımlarında gerçek vitraylar vardı.

Mobilyalar mimariyle hiç uyumlu değildi. Üniversiteli bir gencin yol kenarından topladığı türden eşyalara benziyordu. Ama Camilla eski kanepeye çöktü ve mutlu bir iç çekişle Marlon'u bekledi.

Marlon, iki devasa kupa ile içeri girdi. Camilla'ya, üzerinde beyaz benekler olan soluk yeşil olanı uzattı ve lacivert-beyaz çizgili olanı kendine sakladı.

Camilla bardağı dudaklarına götürdüğünde, "Muhtemelen birkaç dakika daha soğuması gerekir," dedi.

Yine de bir yudum aldı, ağzını yaktı, sonra ona hak verdi ve bardağı sehpayaya koydu. Marlon karşısındaki koltuğa oturdu ve kendi bardağını masaya koydu. Mozaik karo gibi görünen bardak altlıkları vardı. Harikaydılar ve Camilla bunları kendisinin mi seçtiğini merak etti.

Birbirlerini incelerken tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Camilla derin bir nefes aldı ve ellerini uyluklarının üzerine koydu. "Marlon," diye başladı. "Burada kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Sadece bir hafta kadar kalacağım. En fazla iki hafta. Ve sana söz veriyorum, şimdiye kadarki en iyi ev arkadaşın olacağım. Evin çok, çok güzel ve sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Camilla'nın sözleri üzerine Marlon kaşlarını çatı. Sanki odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. Camilla'nın değerlendirmesine katılmıyor gibiydi, çünkü kaşlarının arasındaki kırışıklıklar daha da derinleşti.

"Leo sana ne kadar anlattı bilmiyorum, ama şu anda biraz zor durumdayım. Bu evin piyasa kirasını ödeyemem, ama burada kaldığım sürece elimden gelen her şekilde katkıda bulunacağım. Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim ve..."

"Bunları yapmana gerek yok." Elini salladı. "Kendi yemeğimi kendim pişirebilirim."

Camilla dikleşti. "Oh. Tamam. Ben sadece... Senin, senden faydalanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. Ben bir sülük değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." İçkisini aldı ve derin bir yudum aldı. Yudum alırken boğazı hareket etti ve Camilla bu harekete gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı. Bu neden bu kadar seksi geliyordu? Neden birdenbire yüzü kızardı?

Hayır, kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Bu önemli bir konuşmaydı. Marlon'la bu evde kalacaksa, ev kuralları belirlemeleri gerekiyordu. Kısa bir süreliğine burada olsa bile, aralarında husumet oluşmaması için aynı fikirde olmaları gerekiyordu. Bunu mahvetmeyecekti.

Camilla kendi ayakları üzerinde durmanın ne demek olduğunu öğrenmişti. On yedi yaşında evden ayrıldığından beri bir sürü hata yapmıştı, ama

derslerini almıştı. Bağımsızlığını çok değer veriyordu ve kimseye iyilik yapmak istemiyordu. En azından bu kadar büyük bir iyilik. Bu, borçsuz yeni hayatının başlangıcıydı. Doğru bir adımla başlayacaktı.

"Elimden gelen her şekilde katkıda bulunmak istiyorum," diye tekrarladı. Avuçlarında biriken nemi gidermek için ellerini uyluklarına sürdü. "Bunun ikimiz için de adil olmasını istiyorum. Bana bir iyilik yapıyorsun, ama senden yararlanmak istemiyorum. Katkıda bulunmak benim için önemli."

Marlon, ellerinin hareketini takip etti, yüzünde okunamaz bir ifadeyle gözleri vücudunda dolaştı. Belki de bu konuşma için eşofman giymemeliydi. Belki de onu yargılıyordu? Saat geç olmuştu. Sabaha kadar beklemesi gerekmez miydi? Muhtemelen düğünün heyecanından sonra sadece uyumak istiyordu.

Gözleri ayaklarına indiğinde ifadesi değişti, ağzı inceldi. Ayaklardan mı nefret ediyordu? Neden çorap giymemişti ki! Muhtemelen onu evini ele geçirecek ve bir daha gitmeyecek iğrenç bir pasaklı olarak görüyordu ve...

"Ayaklarına ne oldu?"

Gözlerini kırptı. Aşağı baktı. Ayakkabılarının su topladığı ve derisini yırttığı yerlerdeki kırmızı izleri gördü. Başparmağının yanında küçük kabuklar oluşmuştu ve topukları kırmızı ve şişmişti. Muhtemelen iğrenç bulmuştu. Gerçekten, gerçekten çorap giymiş olmayı diledi. "Oh. Ayakkabılarımdan dolayı. Onları doğru düzgün giymedim. Özür dilerim. Çorap giyeceğim."

Adam aniden ayağa kalktı ve bir anda Camilla'nın önünde, kaslı vücuduyla heybetli bir şekilde duruyordu. Camilla bir eliyle koltuğun koluna tutunarak geriye yaslandı. "Şey. Ben. Eee..."

Marlon dizlerinin üzerine çöktü ve Camilla'nın ayaklarından birini kaldırdı. Yaralarına öfkeyle bakarken baldırına nazikçe dokundu, diğer eliyle topuğunu kavrayarak ayağını daha iyi görebilmek için çevirdi. Sıcak, nasırlı elleri, bacağı sıkı ve nazik bir şekilde tuttu. Camilla'nın vücudu bir sarsıntı geçirdi ve yanakları kızarmaya başladı.

"Bütün gün kanadın mı? Bu yüzden masadan kalkarken yüzünü buruşturdu mu?"

Camilla bacağı çekmeye çalıştı ama adam sıkıca tuttu. "Önemli değil Marlon.

Sürekli su topluyorum. Önemli bir şey değil."

"Senin için belki," diye mırıldandı, sonra ona sert bir bakış attı. "Burada kal."

Hâlâ kanepeye yaslanmış, bir eliyle koltuğun kolunu tutuyordu. Vücudu şok halindeydi. Onun teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmiş, diğer elinin parmaklarının baldırına bastırıldığını hissetmişti. Baldırlarının erojen bölge olduğunu daha önce bilmiyordu.

Başı dönüyordu, Camilla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Marlon yine ortadan kaybolmuştu ve o, ev işlerine nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmeyi bile başaramamıştı. Yemek yapmasını istemiyorsa, sorun değildi. Dükkânından ona unlu mamuller getirebilir ya da sabah uyanmadan önce taze pişirebilirdi. Temizlik yapabilirdi; tüm odalar çok güzeldi ama iyice toz alınması ve cilalanması gerekiyordu. Marlon geri geldiğinde, burada kalmayacağını açıkça söyleyecekti...

Elinde büyük bir kova su ve küçük parmağında asılı bir ilk yardım çantasıyla geri geldi. Koluna kabarık bir havlu asmıştı.

Camilla irkildi. "Marlon, bunlar sadece su toplama. Bu kadar zahmete girmen gerekmez."

Kovayı bir damla bile dökmeden yere koydu, sonra ona karanlık, somurtkan bir bakış attı. "*Kanaman* vardı, Camilla."

Ayak başparmağının hemen altındaki, ayakkabının batıp derisini yırttığı yerde oluşan küçük kabuğu gördü. "Yani, çok az."

O, bu sözün saçma olduğunu düşünerek homurdandı, sonra Camilla'nın ayağını tutup eşofmanını dizine kadar sıyırdı. Camilla'nın ilk düşüncesi, "*Neyse ki bu sabah bacaklarımı tıraş etmişim*" oldu. İkinci düşüncesi ise, "*Umarım bacağıma sonsuza kadar dokunmaya devam eder*" oldu.

Sonra, çıplak elleriyle çıplak tenine dokunarak, ayağını suya indirdi. Topuğundaki kabarcık ve ayağının üstündeki yara ilk başta suyla temas ettiğinde acı hissetti, ama sonra sıcak ve hoş bir his uyandırdı. Camilla istemese de kendini rahatlamış hissetti. Diğer bacağına da aynı işlem yapıldı ve Marlon ilk yardım çantasını sehpa koyup içindekileri ayırmaya başladı.

"Alkol, yaralar için zararlıdır, bu yüzden ayaklarını temizleyip kurulayacağız ve bandajlayacağız. İyileşmeyi hızlandırmak için üzerine merhem süreceğim." Onun kupasını aldı ve bakmadan ona uzattı, gözleri hala ilk yardım malzemelerine takılıydı.

Camilla uzattığı içeceği aldı ve sıcak nane çayından bir yudum içti. Büyük, yakışıklı, huysuz erkeklerin güzel evlerinde ona şımarttığı alternatif bir evrene düşmüş gibi hissediyordu. Bu gerçek hayat değildi. Olamazdı. Hayatı boyunca hiç bu kadar şımartılmamıştı.

"Ayaklarını havluya koy," diye emretti Marlon.

Tamam, belki "şımartılmış" yanlış bir kelimeydi. Huysuz şımartılmış mı? Huysuz şımartılmış mı?

Ayaklarını kovadan bekleyen havluya kaldırdı ve eğilip kendi başına kurulamaya çalıştı. Marlon ellerini itti ve ona yine sert bir bakış attı.

Tamam, o zaman. Onun doktorculuk yapmasına izin verecekti. Bir başkasının ona bakması uzun zaman olmuştu. Ve "uzun zaman" derken, elbette "hiç" demek istiyordu. "Peki," dedi Marlon ayaklarını kurularken ve yaralarını inceledi. "Temizlik yapacağım ve senin için yemek pişirmemi istersen, sadece söyle. Ev kuralları var mı?"

"Bulaşıklar bulaşık makinesine konur. Çöp her Perşembe çıkarılır. Hepsi bu kadar. Eklemek istediğin bir şey var mı?" Marlon ayağının üstündeki yaraya merhem sürdü, sonra parmaklarını sildi ve bir bandaj aldı.

Camilla kanepeye çöküp düşünmeye başladı. Düşünürken parmaklarıyla minder kenarını tıklatıyordu. "Fırın yüzünden biraz garip bir programım var," diye başladı. "Artık sabah üçte kalkmam gerekmesin diye bir fırıncı tuttum, ama yine de hafta içi saat beşte uyanıp sekizde yatıyorum. Yani o saatler arasında odamdaysam, muhtemelen uyuyorumdur. Sessiz olursanız veya en azından misafiriniz olacaksa önceden haber verirsiniz çok sevinirim. Ama dediğim gibi, sadece bir iki hafta sürecek, o yüzden..."

Onaylayarak homurdandı ve bandajın yapışkan arkasındaki titiz arka kısmıyla uğraşıyordu. Böyle odaklandığında çok sevimliydi. Büyük, korkutucu bir adamın sevimliliği gibi.

Camilla gülümsedi, eli kanepenin minderinin kenarını okşadı. Marlon'un parmakları şaşırtıcı derecede becerikliydi, ama tırnakları kısıydı ve son bandajı çıkarmakta zorlanıyordu. Tam yardım etmek üzereyken, sonunda bandajı çıkardı ve yarasının üzerine düzgünce yapıştırdı. Bir sonrakine geçti ve Camilla parmak uçlarıyla bir şey hissetti.

İki minder arasına baktı ve kaşlarını çatı. Kanepe donuk kahverengi renkteydi ve neon pembe bir parıltı gördü.

Dantelli ve neon pembe bir şeyin parlaması.

Camilla, başparmağı ve işaret parmağının uçlarıyla kanepenin minderlerinin arasına uzandı ve buruşuk ve unutulmuş bir kadın tangasını çıkardı.

Dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Marlon başını kaldırdı, iç çamaşırını gördü ve durakladı. Yüzünde bir tür şaşkınlık belirdi. Yoksa utanç mıydı? Camilla yüzünden gözlerini ayırıp tangaya geri döndü.

"Tamam," dedi Camilla, sakın görünmeye çalışarak, "yeni ev kuralı. Dokunmam gerekebilecek mobilyaların üzerinde seks yapmak yasak."

Marlon tangayı elinden kapıp oturma odasının girişine doğru fırlattı. "Anladım. O... o bir arkadaşımın. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum." Başka bir bandaj aldı ve ilk yardım çantasının içindekileri masanın üzerine döktü. Yüzü kızarmıştı.

"Biliyor musun," dedi Camilla, göğsünde garip bir sıkışma hissederek, "Sırf benim için seks hayatını kısıtlamanı istemiyorum. Belki başka bir yer ararım."

Marlon, ayağına son bandajı sardıktan sonra çömeldi. Yaraları sarılmıştı ve dizinin yanında küçük bir tıbbi atık yığını vardı. Kaşlarını çattı. "Ben bazen seks yaptığım için başka bir yer mi aramak istiyorsun?"

"Tamam, haklısın, bu çok saçma geliyor. Kendi evinde seks yapabilirsin. Tabii ki yapabilirsin! Ama... ama... seks yuvasına taşınmak istemiyorum. Bir hafta için bile olsa."

Gözlerini kırparken yüzündeki ifade hiç değişmedi. "Seks yuvası."

"Evet!" Ona elini salladı. "Seçici olamayacağımı biliyorum. Kaba olmak istemiyorum. Bak, anlıyorum. Kadınlar muhtemelen sana atlıyorlar. Ben sorun değilim, çok rahatım..."

"Süper rahat görünüyorsun." Dudaklarında bir gülümseme mi belirdi?

"Ama kanepelerinde iç çamaşırı bulmak benim için sınırdır. Muhtemelen şu anda senin seks sıvılarının üzerinde oturuyorum!" Hiperventilasyon mu yapıyordu? Neden kalbi bu kadar hızlı atıyordu?

Zihninin uzak bir köşesinde, Camilla saçmaladığının farkındaydı. Sadece gülüp geçmeli ve kanepelerinde bulduğu tanga onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmalıydı. Ama... aslında rahatsız ediyordu. Ama bu saçmalıktı! Marlon, istediği kişiyle seks yapabilecek yetişkin bir adamdı.

Zihninde görüntüler dolaşıyordu. Bir sabah işe kalkıp onu burada, son randevusuyla romantik anlar yaşarken bulacak mıydı? Başka bir kadınla sevişmesini görmemek için arka kapıdan gizlice çıkmak zorunda kalacak mıydı? Böyle eski bir evde *her şeyi* duyardı.

Oh, hayır. Camilla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Yetişkinlerin seks yaptığını ve bunun büyük bir mesele olmadığını söyleyen mantıklı sesi dinlemeye çalıştı. Burada bedavaya ve çok kısa bir süre kalıyordu. Marlon ona bir iyilik yapıyordu. Ona yük olma hakkı yoktu. Ama...

Adam ellerini Camilla'nın dizlerine koydu ve Camilla dişlerini sıkarak ağzını kapattı. "Camilla," diye başladı Marlon, "O tanga kimin bilmiyorum."

"Oh, bu her şeyi daha iyi hale getirir, değil mi?"

Garip, gergin bir sessizlik oldu ve sonra Marlon gülmeye başladı. Dudakları geniş bir gülümsemeye açıldı, düz, beyaz dişleri ortaya çıktı ve gözlerinin köşeleri kırıştı. Geniş omuzları titreyerek, elleriyle onun dizlerini sıktı.

Bu dokunuşun içini titretmemesini diledi. Bu gerçekten çok rahatsız ediciydi. Dizine dokunan eli onu kızartıp terletirken, nasıl makul bir oda arkadaşı olabilirdi ki?

Camilla kollarını kavuşturdu. "Bunun nesi komik, anlamıyorum."

Marlon hala gülümserken, "Sen komiksin Camilla. Komiksin." dedi.

"Tamamen mantıklı olmak komikse, tamam. Sanırım ben komiğim."

Dizlerini bir kez daha sıktı ve bu, uyluklarına yeni bir sarsıntı gönderdi.

Ellerini ondan çekip ilk yardım malzemelerini çantasına geri koydu. "Şuna ne dersin," dedi Marlon, ona yan gözle bakarak. "Ben benimle yaşarken kimseyi eve getirme."

Camilla dikleşti. "Bu... yani... bu harika olurdu, ama sana yük olmak istemem..."

Elini uzattı ve eşofmanının paçalarını aşağı çekti, parmak uçları çıplak baldırlarını okşadı. "Ama." Elleri ayak bileklerine kaydı ve onları yere zincirledi.

Kalbi panik içinde bir sıçrama yaptı. Camilla bir tuzağa doğru yürüdüğünü hissetti. Marlon'un başparmakları ayak bileği kemiğinin etrafında yavaşça dolaştı. Dokunuşu başını döndürdü. Camilla düzgün düşünemiyordu. Nefesini içine çekti ve fısıldadı, "Ama?"

Marlon'un ela gözleri onun gözlerine sabitlenmişti. Dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı ve tuzak kapandı. "Ama sen de kimseyi geri getiremezsin. Kaldığın süre boyunca burası seks yasaklı bölge olacak. Ben yapamıyorsam, sen de yapamazsın."

ÜÇ

CİLTİ ipek gibi yumuşaktı. Marlon ellerini ayaklarından çekmek istemiyordu, ayak bileğinin çıkıntılı kemiğini okşamayı bırakmak istemiyordu. Ağzından çıkan sözler için tek açıklaması buydu; cildi bir şekilde beynini sarsmıştı ve sağduyusu ortadan kalkmıştı.

Ama sözlerini geri almayacaktı. Sözlerinin etkisini izledi, Camilla'nın gözlerinin kısılmasını izledi. O yumuşak ve tatlı biriydi, ama onda bir keskinlik vardı, kaşlarının arasındaki kırışıklıkta görebildiği inatçı bir yan. "Sanırım bu adil," diye kabul etti. "Seksin yasak olduğu bir bölge. Bunu başarabileceğinden emin misin? Kanepesinin minderlerinde kimin tangasının olduğunu bile hatırlayamayan bir adam, kapısından sürekli kadınlar girip çıkmazsa açlıktan ölür."

Oh, kesinlikle aç kalırdı. Özellikle de Camilla, büyük beden eşofmanlar giyip yanakları kızarmış halde evinde dolaşıyorsa. Ama o da aynı şeyi yaşıyordu. Marlon'un beyninin saçma, ilkel kısmı memnuniyetle kıpırdadı. Hayır, o bu eve başka bir erkek getirmeyecekti. Bir an için, o mağara adamı dürtülerine kapıldı. O kadar kapıldı ki, kendini biraz daha batırmadan önce ağzını tutamadı. "Ben iyiyim, tatlım. *Sen* yapabilir misin?"

Camilla omuz silkti, uzun kollu tişörtünün yumuşak jarse kumaşı hafifçe gerildi. "Sorun değil," dedi öfkeyle. "Zaten erkekler için çok meşgulüm."

Sesi ona derin bir etki yaptı. Yumuşak ama kendinden emindi. Derisinin altına işledi, yıllardır kendine sakladığı ruhunun en ücra köşelerine kadar girdi. Onun varlığı beynini eritti. Ellerini ayak bileklerinden çekip ayağa kalkmalı ve uzaklaşmalıydı.

Ona ana yatak odasını göstermek, iyi geceler dilemek ve taşınana kadar ondan uzak durmak niyetindeydi. Ama şimdi onun tenine dokunuyor ve talep etmeye hakkı olmayan şeyler için ona söz verdiriyordu.

Tüm iradesini kullanarak ellerini onun teninden çekmeyi başardı ve ilk yardım çantasını aldı. Camilla havluyu ve kovayı aldı

ve ikisi yeni ev kuralları hakkında konuşmadan eşyaları kaldırdılar. Gizemli pembe tanga çöpe atıldı. Birkaç dakika sonra, ikisi de merdivenlerin başında dururken, Marlon Camilla'ya baktı ve onun bir şey söylemek istediğini düşündü.

Ay ışığı saçlarına, tenine, vücuduna parlıyordu. Onu yok etmek için gönderilmiş bir tanrıça gibi görünüyordu. O büyük mavi gözlerini ona kırptırdı ve yumuşak bir gülümsemeyle "İyi geceler, Marlon" dedi.

CAMILLA KÖTÜ UYUDU. Oturma odasındaki konuşma onu şaşkına çevirmişti. Ona gece misafir kabul etmemesini söyleyerek haddini aşmıştı; bunun farkındaydı. Orası onun evi değildi ve Marlon'a kimi ağırlayacağına ya da kiminle yakınlaşacağına karışmaya hakkı yoktu.

Kanepe minderlerinin arasına kirli tangaları sıkıştırmamasını istemek mantıklıydı, ama o bunu çok abartmıştı. Hiçbir şey söylememeliydi.

Güzel yatak odasında dönüp dururken, Camilla onun sözlerini tekrar tekrar düşündü, çıplak tenine dokunduğu anı hatırladı. Yatmaya gittiklerinde gece yarısı çoktan geçmişti ve uykuya dalması daha da geç oldu. Ama vücudu çok erken kalkmaya alışkındı ve uyumak istediğini anlamamıştı.

Bu yüzden, dışarıda şafak sökmeye başladığında, yorgun, uykulu ve inanılmaz derecede azgın bir şekilde uyandı. Camilla, uyluklarını birbirine sürterek, aralarındaki hassasiyeti görmezden gelmeye çalıştı. Marlon'un dokunuşunun hayali ayak bileklerinde, baldırlarında, dizlerinde hâlâ hissediliyordu. Onu her yerinde hissetmek istiyordu.

Marlon, Camilla'nın ihtiyaç duymadığı türden bir adamdı. Ciddi, huysuz ve açıkça istediğini elde etmeye alışkındı. Camilla, işine başladığından beri bu tür erkeklerle uğraşıyordu. Bu tür erkeklerden borç almıştı. Onların zincirlerinden kurtulmuş bir hayatın tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu.

Ama Marlon'un gözlerinde, ses tonunda bir şey vardı. Marlon'un varlığı, Camilla'nın vücudunda uzun zamandır uykuda olan bir kıvılcımı ateşledi. Belki de ayaklarına özenle baktığı, tereddüt etmeden yaptığı, sanki ona bakmak onun göreviymiş gibi davranışlarıydı.

On yedi yaşında evden ayrılan, aşçılık okuluna giden ve o zamandan beri hayatın tüm zorluklarına göğüs geren, tamamen bağımsız biri için

zorluklara göğüs geren biri için, bu çok sık yaşanmayan, hatta hiç yaşanmayan bir deneyimdi.

Marlon'un sert görünüşünün ardında sakladığı nazik ilgisi, Camilla'nın en şehvetli arzularının anahtarı gibiydi. Kendini sıkı bir yay gibi hissediyordu, patlamaya hazırdı. Gergin, yorgun ve biraz da utanmıştı.

Camilla bacaklarının arasına uzanarak kendini okşarken bir iç çekiş bıraktı. Sadece gerginliğini atması, tekrar normal hissetmesi gerekiyordu. Marlon o parıldayan ela gözlerini ona dikip, mükemmel evinde kalmasına izin verdiğinden beri, dengesini kaybetmişti.

Orgazm yardımcı olabilirdi. Vücudunu düzene sokabilirdi ve zihni de onu takip ederdi.

Dün gece başka bir evrende neler olabileceğini hayal etmek kolaydı. Marlon, terli pantolonunu bacaklarından çıkarır ve onu kanepede becerirdi. Büyük elleriyle onu iki yana ayırır ve onu görünce o düşük inlemelerinden birini çıkarırdı. Belki de bu kadar talepkar olduğu, kendi evinde ona sözler verdirdiği için onu dizinin üzerine yatırırdı. Onu şaplakladığında büyük, geniş avucunun acısı hissedilir, kulağına sert bir sesle konuşurdu. Bu düşünce onu ateşler içinde bıraktı, eli bacaklarının arasında yoğun bir şekilde çalıştı, ta ki nefes nefese kalıp yataktan kalkıncaya kadar.

Vücudu gevşemiş ve zihni boşalmış halde, beyni yeniden çalışmaya başlayana kadar birkaç dakika yastığına salya akıtmıştı.

Camilla'nın yanakları, mantıklı düşünme yeteneği geri gelene kadar yanmadı. Bu çok, çok kötüydü.

İnleyerek yanına kıvrıldı ve Marlon'a tangayı hiç gündeme getirmemiş olmayı diledi. Onu kanepenin minderlerinin arasına geri sokup, yokmuş gibi davranabilirdi.

Bunun yerine, aptalca bir ev kuralı konusunda ısrar etmişti ve şimdi ikisi de tatmin olamayacaktı. Tek düşünebildiği, koridorda onun için kendini inkar eden, somurtkan, homurdanan adamdı. Bu düşünceyle, içindeki şehvetin közleri hâlâ parıldıyordu. Karanlık gözlerle ona bakışı, kendini tutamıyormuş gibi tenini okşayışı.

Bir hata mı yapmıştı? Bu evde tam yirmi dört saat bile geçirmemişken, çoktan sınırı aşmış mıydı?

Kendine güldü. Bu çok açıktı. Elbette sınırı aşmıştı ve onun düşüncesiyle mastürbasyon yaparak durumu daha da kötüleştirmişti.

Ama Camilla, aralarındaki ilişkinin garipleşmesine izin veremezdi. Burada kalmak ona bir lütuftu ve bunu mahvetmeyecekti. Biraz para biriktirip daha kalıcı bir yer bulana kadar başını sokacak bir yer, şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi, özellikle de Stirling'in en kötü tefecisinin keskin dişlerinden kaçmışken.

Nefes verdi ve bir karar verdi. Artık normal bir oda arkadaşı ilişkisinin sınırlarını aşmayacaktı. Artık seks hakkında konuşmayacaktı. Artık Marlon'un ona dokunduğu, onu kızdırdığı ve eziyet ettiği düşüncesiyle mastürbasyon yapmayacaktı.

Geçici seks orucu başlamıştı. Bekârlık, Marlon'un bakışlarının yıkıcı etkisinden kendini korumak için giyeceği zırh olacaktı. Kendini bu konuda kısıtlayacak ve bu sayede daha güçlü olacaktı.

Kararlılığı güçlenen Camilla, bacaklarını yataktan salladı ve oturdu. Sabah abdestini olabildiğince sessizce yaptı, sonra aşağıya mutfığa süzüldü. Dün gece burada sadece kısa bir süre kalmış olmasına rağmen, omuzları gevşedi.

Camilla mutfaklarda kendini en rahat hissedirdi. Vücudu yerleşirken, derin bir nefes aldı ve evin kalbinin enerjisini içine çekerek mutfığın içinde döndü. Hafta sonu vardiyalarını devralacak yeni bir çalışan işe aldığı için bugün fırına gitmesi gerekmiyordu, ama parmakları un, şeker ve tereyağını hissetmek için kaşınıyordu.

Kahve makinesini yeni bir demlik kahve yapmak için ayarladıktan sonra, ihtiyaç duyduğu şeyi bulana kadar dolapları karıştırdı. Marlon tüm temel malzemeleri bulunduruyordu, ama onun bir fırıncı olmadığını anlayabilirdi. Un torbası o kadar küçüktü ki, neredeyse gülmekten kendini alamadı, ama yeterliydi. Muffin kalıbı vardı, ama muffin kağıtları yoktu. Kalıplara tereyağı ve un sürmesi gerekecekti. Dondurucunun derinliklerinde eski bir paket donmuş yaban mersini buldu. Kasları tamamen gevşedi ve Camilla işe koyuldu.

Kırk beş dakika sonra, mutfak yaban mersini yulaf ezmesi muffinlerin kokusuyla doldu. Onları fırından çıkarıp soğumaya bıraktı ve kahve fincanını üçüncü kez doldurdu. Karaf boşalmıştı, bu yüzden bir demlik daha yaptı. Marlon'un ne zaman kalkacağını bilmiyordu, ama kahve makinesinin boş olduğunu görünce uyanması hoş olmazdı. Dün gece kullandığı çizgili fincanı buldu ve kahve makinesinin yanına koydu, böylece hazır olacaktı.

Muffinleri karıştırmak için kullandığı büyük metal kaseyi kurulayıp yerine koyarken, yaklaşan ayak sesleri duydu. Marlon gözlerini ovuşturdu ve fırının üstünde soğuyan muffinlere kaşlarını çattı. Kokladı, gözlerini kırptı, sonra bakışlarını Camilla'ya çevirdi.

Onun görünüşünü gördüğünde bakışlarında parlayan ateşi hayal mi etmişti? Muhtemelen. Sadece eşofman altı, dün geceki tişörtü ve etek ucu ve yakasında beyaz fırfırları olan en sevdiği çiçekli önlüğü giyiyordu. Moda ve çekiciliğin tam bir örneği sayılmazdı.

Bu sabahki orgazmı açıkça hala zihnini karıştırıyordu. Yanakları kızaran Camilla, çenesini kaldırdı ve Marlon'un bakışlarıyla karşılaştı. "Günaydın."

"Muffin pişirmişsin." Marlon hâlâ ona bakıyordu.

Camilla'nın gözleri onun ellerine kaydı. Vücuduna her türlü müstehcen şeyi yapacağını hayal ettiği eller. Kontrolünü biraz olsun geri kazanmak isteyen Camilla, kollarını açtı ve kızardığını gizleyeceğini umduğu parlak bir gülümsemeyle ona baktı. "Benim işim bu! Kahve?"

Marlon ona göz kırptı. "Bu sabah ben uyanmadan önce kalkıp kahve ve kek yapmışsın."

Camilla başını eğdi. "Şey... Evet?" Şüphe içini kapladı. "Bunu senin malzemelerini kullandığım için mi yaptın? Yenilerini alacağım, söz veriyorum."

Elini salladı ve Marlon fırına doğru yöneldi. Bir muffin aldı, sonra geri koydu ve omzunun üzerinden baktı. "Bir tane alabilir miyim?"

Camilla güldü. "Tabii ki! Onları senin için yaptım. Mutfakta gürültü yaparak seni uyandırdıysam özür dilerim. Kahve içmek ister misin?"

Marlon muffin'in yarısını ağzına tıkmıştı. Gözleri bir anlığına geriye yuvarlandı, boğazından hoşnutluk dolu bir ses çıktı. Bu ses, Camilla'nın bacaklarının arasında aynı derecede güçlü bir titreme yarattı, ki bu çok rahatsız ediciydi. *Seks açlığı*, diye hatırlattı kendine. Artık Marlon'u çıplak ve ona girerken hayal etmek yok. Onun kucağında kıvranırken onu tokatladığını hayal etmek yok. Gizemli tangalar ve gece misafirleri hakkında konuşmak yok.

Her bakımdan Camilla artık bir rahibeydi. Bir dahaki sefere dizüstü bilgisayarına giriş yaptığında, e-posta imzasını "Cinsel İlişkisi Olmayan Ev Arkadaşları Tarikatı'ndan Rahibe Camilla" olarak değiştirecekti.

Ona kahve dökerek kendini meşgul etti. "Süt? Şeker?"

"Sade," diye cevapladı Marlon, ısırmaklar arasında. İkinci bir kek aldı ve hemen yedi.

Camilla'nın göğsünde bir mutluluk yayıldı. İnsanlar için yemek pişirmeyi seviyordu. Yemeklerini yerken çıkardıkları sesleri duymayı, karnlarının onun sayesinde doyduğunu bilmeyi seviyordu. Gülümsayarak kendi muffinini aldı ve ısırdı. Bir süre sessizce yediler, sonra mutfak masasında karşılıklı oturdular.

Ona yemek yedirdikten sonra kalbi sakinleşen Camilla, dudaklarını gülümsemeye bıraktı. "Peki," diye başladı, ağzından ne çıkacağını tam olarak bilmeden, "yeni ev kuralımız tam olarak yürürlükte. Yatağını ısıtacak kimse olmadan geceyi atlattın mı?"

Beyninde kırmızı alarm çaldı. *Tehlike!* Neden bu sözler ağzından çıkıyordu? Geri çekilmesi gerekirken neden flört ediyordu?

Bu konuyu tamamen kaçınmaya karar vermişti! Neyi vardı onun?

Ama cevabı zaten biliyordu: Marlon, onunla birlikte mutfağın sıcaklığında oturmuş, yemeğinin tadını çıkarıyor, çok çekici görünüyordu ve Camilla kendini tutamıyordu. Görünüşe göre, yakışıklı erkeklerin yemeğini yemesi onun en büyük zevk kaynağıydı.

Marlon kahvesini yudumlarken, fincanın kenarından ona bakıyordu. Koyu renkli kaşları, onun bakışlarını karşılarken yukarı doğru kıvrıldı ve fincanını masaya bıraktı. "Ben yaptım. Sen yaptın mı?"

Gece boyunca yatakta dönüp durmuş, ayaklarının ve baldırlarının derisine değen onun nasırlı ellerinin hissini hatırlamış, özellikle de şafak sökmeden sonra onun içinde olduğunu düşünerek nefes nefese kalmışken, kayıtsızlık takınmak zordu. Ama elini hafifçe sallayıp omuzlarını sıyrarak "Sakin ol" dedi.

Onun kahkahası, cildinde kadife gibi hissettiren sıcak bir gürültüydü. Camilla'nın yanakları kızardı. Masada oturduğu yerde aptalca bacakları titriyordu, göbek deliğinin altında şehvetin bir okunu hissediyordu.

Bu çok saçmaydı. Her şey. Neden bu konuyu açmıştı ki? *Seks açlığı*, diye hatırlattı kendine. Rahibe Camilla. Vücudu bir manastır gibiydi.

"Dün gece senin için işkence gibiydi sanırım," diye cevapladı Marlon.

"Çok mu abartıyorsun?" Ayağa kalktı ve fincanını bulaşık makinesine koydu, sonra ona keskin bir bakış attı. "Gördün mü? Bulaşıklar bulaşık makinesinde. Ben kurallara uyan biriyim, Marlon. Tamamen."

O arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı, dudaklarında karanlık bir sırıtış vardı. "Öyle mi?"

Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Beyninde hava saldırısı sireni çalmaya başladı, ama Camilla'nın vücudu buna aldırış etmedi. Marlon'un bakışlarıyla buluştu ve avuçlarının sırtında, kıvrımlarında, bacaklarının arasında kayarken nasıl hissettireceğini merak etti.

Ama Camilla kendini daha fazla utandırmadan önce, telefonu çaldı. Gözlerini ondan o kadar hızlı çevirdi ki boynu tutuldu, sonra cihazı bıraktığı tezgaha doğru yürüdü. Ekranı bakarak, Camilla arayanın numarasını görünce kaşlarını çatı: fırınının sabit telefonu.

"Alo?"

"Camilla," dedi Ben, biraz nefes nefese. Birkaç yıldır onun düzenli baristasıydı. "Fırına gelmelisin. Dün gece biri ön camı kırmaya çalışmış. Polisi aradım, ama bence sen de buraya gelmelisin."

Camilla'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "Yoldayım," dedi kısaca ve telefonu kapattı. Kalbi çarpıyordu ve elleri terlemişti. Marlon ile olan eğlenceli, seksi etkileşim çoktan uzak bir anı olmuştu. Kendini toparlamak için bir dakika bekledi, derin bir nefes alarak hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Arkasını döndüğünde Marlon kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?"

"Biri dükkânı tahrip etmiş," dedi. Marlon'un varlığının, ona olan ilgisinin verdiği rahatlamayı görmezden gelmeye çalıştı. Kötü haber aldığıında Marlon'un yanında olması önemli değildi. O bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Camilla on yedi yaşından beri kendi ayakları üzerinde duruyordu; bu adamın misafirperverliğini bir gece tadını çıkarmak bunu değiştirmeyecekti. "İşe gitmem gerek."

DÖRT

Camilla'nın fırınının ön cephesi, logosu olan çizgi film karakteri cupcake'in üzerinden kırık cam parçalarıyla kaplıydı. Cupcake'in üzerinde, pencerede eğimli harflerle "*The Sweetest Thing*" yazıyordu, neşeli, parlak ve kırık.

Camilla, Marlon'un arabasından indi — Marlon gelmekte ısrar etmiş, sonra da sürmekte ısrar etmişti ve Camilla reddedemeyecek kadar bitkin durumdaydı — ve yıkıma baktı. Göğsü, sanki o sivri cam parçalarından biri göğüs kemiğini delmiş gibi ağrıyordu. Orayı ovuşturdu ve konuşabilecek gibi hissedene kadar boğazını çalıştırdı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Hava soğuktu, kış sonbahar rüzgârının kenarlarını ısıırıyordu. Bulutlu bir gökyüzü başlarının üzerinde uzanıyor, tüm manzarayı donuk, gri bir kasvetle kaplıyordu.

Sonra fırının kapısı açıldı. Ben ortaya çıktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Hey, Camilla. Polisler geldi."

Marlon yanına geldi ve elini beline koydu. Bu dokunuştan rahatlık duymaması gerekirdi, ama duydu. Yanında bu kadar güçlü ve sağlam bir adam varken nasıl duymayabilirdi ki? Onu içeriye götürdü, sonra erken vardiyada çalışması için tuttuğu fırıncıyla konuşan iki polis memuruna başını salladı.

"Hiçbir şey duymadım," dedi Daniel omuz silkerek. Fırıncı pazıları ve güçlü omuzları olan iri bir adamdı. "Saat üç buçuk civarında geldim, bütün zamanımı mutfakta geçirdim."

"Camı gördüğünde bizi aramayı düşünmedin mi?"

"Arka tarafa park ediyorum," dedi Daniel, başparmağıyla işaret ederek. "Buraya hiç çıkmıyorum. Ben işe gelene kadar görmedim."

Polislerden biri, uzun boylu olan, başını salladı. "Tamam." Camilla'ya baktı. "Siz sahibi misiniz?"

Camilla hâlâ sersemlemişti. Başını salladı.

"Evet." "Dün saat kaçta çıktınız?"

"En iyi arkadaşımın düğünü vardı. Sabah saat 10 civarında pastayı almaya geldim."

"Ben dört buçuka kadar buradaydım," diye araya girdi Ben.

Uzun boylu polis memuru başını salladı. Kalın, koyu renk saçları ve kartal burnu vardı. Ortağı, saçlarını geriye taramış, başparmaklarını alet kemerine takmış bir kadındı. Marlon'a başını salladı. "St. James. Bu binada bir sistem kurdunuz mu?"

Camilla kaşlarını çatı. *Ne?*

Marlon başını salladı. "Henüz yok. Bu hafta bir tane kuracağım." "*Ne yapacaksın?*"

Marlon hala elini Camilla'nın sırtında tutuyordu. Belini hafifçe sıktı. "Güvenlik kameran yok, değil mi?"

Ona kaşlarını çatı. Doğru, o özel güvenlik görevlisiydi. Amelia birkaç ay önce ona bunu söylemişti. "Hayır. Ama Marlon, buraya güvenlik sistemi kurman için sana para ödeyemem. Ben... Yapamam."

Pencerenin tamirini bile zar zor karşılayabilirdi. Hesaplarına göre, dört tane daha özel pasta siparişi alırsa, günlük satışların sabit kalması ve beklenmedik masraflar çıkmaması durumunda, kirli bir stüdyo dairenin depozitosunu ve taşınma masraflarını karşılayabilirdi. Ama pencerenin tamiri yüzlerce dolara mal olacaktı. Üstüne bir de güvenlik sistemi mi?

Marlon'un misafirperverliğinden beklediğinden çok daha uzun süre yararlanmak zorunda kalacaktı.

Kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu.

Marlon'un eli omzuna uzandı ve sıktı. "Endişelenme, Camilla."

"Oh, 'endişelenme'," diye alaycı bir şekilde dedi. "Tabii. Kolay. Sorun değil. İşletmem, karşılayamayacağım binlerce dolarlık masraflar getirecek, ama tabii, endişelenmeyeceğim."

Marlon çenesini sıktı. "Sana indirim yapacağım."

"O indirim yüzde yüz değilse, cevabım hayır."

Kaba davranıyordu. Camilla bunun farkındaydı, ama kendini durduramıyordu. Marlon ona iyilik yapmaya çalışıyordu ve onu neredeyse hiç tanı mıyordu. Bu fırsatı hemen değerlendirmeliydi. Yine de, bunu karşılayamazdı. Bütçeye sahip olmak gerçekten saçma mıydı? Borcunu *yeni* ödemişti. Henüz yirmi dört saat bile geçmemişti!

Camilla bağımsızlığıyla gurur duyuyordu. Kredi gerekli bir kötülüktü ve artık *bitmişti*. Ne tür şartlar getirileceğini bilmeden başka bir erkeğin yardımını kabul edemezdi. Bu, gerçek istikrara giden yolda iki büyük adım geri atmak gibi olurdu.

Polis memurları, kaşlarını kaldırarak bu konuşmayı izlediler, sonra Camilla'yı kenara çekip birkaç soru daha sordular. Ona bir dosya numarası verdiler ve sigorta talebi için polis raporunun bir kopyasını nasıl alabileceğini söylediler.

Camilla, aklını kaybetmemek için elinden geleni yaparak başını salladı. Kırık camların tınlaması dikkatini pencereye çekti. Ben pencerenin önündeki cam parçalarını süpürüyordu. Marlon arabasından eldiven getirmiş, çerçeveye yapışmış cam parçalarını çıkarmaya çalışıyordu.

"Muhtemelen sadece sorun çıkarmak isteyen bazı çocuklar," dedi erkek polis memuru, omzuna cesaret verici bir şekilde vurarak. "Yakındaki işyerlerine sorup bulduklarımızı size bildiririz."

"Teşekkürler."

Ona başını salladı, sonra uzaklaştı. İki polis memuru durup Marlon'un elini sıktı ve birkaç kelime fısıldaştı, sonra devriye arabalarına binip uzaklaştılar. Ben ve Marlon'un birkaç saniye çalışmasını izledi, sonra derin bir nefes alıp mutfığa yöneldi.

Daniel, endüstriyel fırınlardan güzelce kızarmış somunları çıkarıyordu. Son partiyi yuvarlak bannetonlarda mayalanmaya bırakmıştı — mayalanma sepetleri

. Daniel'ı işe almak riskli bir karar gibi gelmişti, ama Camilla'nın biraz daha normal bir uyku düzenine sahip olmasını sağlamıştı ve ekmek pişirmede ondan çok daha iyiydi. Daha fazla uyku ve düzenli çalışma saatleri, düğün sezonunun zirveye ulaştığı dönemde pastacılık işini genişletmesine olanak sağlamıştı.

Daniel'ı işe aldığı anda kendini gerçek bir iş kadını gibi hissetmişti. Para kazanmak için para harcıyor, zor kararlar alıyor ve bunların karşılığını görüyordu. Şimdi ise her şey çok belirsiz görünüyordu. Daniel'a, Ben'e ve onun için çalışan diğer çalışanlara nasıl ödeme yapabilirdi?

Son kredi ödemesini yapmak için her şeyi kullanmıştı. *Her şeyi.* Önümüzdeki bir süre için yaşam masraflarını kredi ile karşılayacaktı. Bu hafta fırına gelen nakit ile maaşları ödeyebilecekti, ama zar zor. Bu tür öngörülemeyen masraflar için daha fazla nakit bulundurmak çok daha iyi olurdu.

Ama Frankie Smith'e olan krediyi ödememek bir seçenek değildi. Ona borcunun son kuruşuna kadar ödemeseydi, işini elinden alacaktı.

O krediyi almak bir hataydı. Korkunç, naif bir hataydı. Kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu ve yükünü paylaşacak kimsesi de yoktu.

Borcunu kimseye söylememişti, muhtemelen on yıl önce bu mekanın kirasını ödemek için çaresiz kaldığında bile, Frankie'den bir şey almanın korkunç bir fikir olduğunu bildiği içindi. Utanç, sessiz kalmasını kolaylaştırıyordu.

Derin nefesler. Artık bitti. Hayatına devam edebilirdi. Sadece bu son küçük engeli aşması gerekiyordu, sonra her şey yoluna girecekti.

"İyi misin, Fox?" Daniel, hamuru yoğurmak için kullandıkları mermer tezgaha koca kollarını dayadı. Elli yaşlarının başında olan Daniel, onlarca yıldır fırıncılık yapıyordu. Kel, kaslı ve arkadaş canlısı biriydi. Eşi sağlık görevlisiydi ve çok sevdiği iki çocuğu vardı. Onun varlığı Camilla'nın gergin sinirlerini yatıştırdı.

Karşısında durdu ve derin bir nefes aldı. "Bugün ön camın kırılmasına hiç gerek yoktu. Sadece çıkartma üç yüz dolar tutuyor."

"Dükkanın açılışından kapanışına kadar insanlar kapıyı çalıyor," dedi Daniel, elini okşayarak. "Müşteriler senin yemeklerini sevdikleri için geri gelmeye devam ediyorlar. Kırık bir pencere bunu değiştirmez."

Camilla başını salladı ve sırtını düzelitti. Bundan kurtulacaktı. şu anda kimseye borcu yoktu — yavaş yavaş biriken kredi kartı borçları hariç — ama ayakları tekrar yere basınca onları da ödeyecekti. Bu fırtınayı atlatabilirdi. "Haklısın."

"Elbette." Daniel göz kırptı, sonra mayalanma sepetlerine gidip hamuru hafifçe dürterek kontrol etti. Kendi kendine mırıldanarak sepetleri ters çevirdi, ekmek bıçağıyla somunları hızlı ve ustaca kesti ve fırına koydu.

Camilla, onun rahat ve tecrübeli hareketlerini izledi ve gerginliğinin biraz azaldığını hissetti. Mutfak, taze pişmiş ekmek, şeker ve sıcak baharat kokuyordu. Burası sıcaktı, rahat ve tanıdıktı. Burası onun alanıydı. Onun bebeğiydi. Bunun için mücadele etmişti ve şimdi ona aitti.

Ne olursa olsun, Camilla kendine güvenebileceğini biliyordu. En azından bunu biliyordu.

"Hırdavatçıya kontrplak almaya gidiyorum," dedi Marlon, mutfak kapısından başını uzatarak. "Yeni cam takılana kadar pencere açıklığını kapatacağız."

Biz. Bunu çok kolay söyledi, sanki Camilla'nın yardımına koşup temizliğe katılmak tamamen doğal bir şeymiş gibi.

Reddetmeliydi. Yalnız kalmak, kimseye güvenmemek her zaman daha iyiydi. Ama Camilla *yorgundu*. Uzun süredir tek başına yaşıyordu ve birinin sorumluluğun bir kısmını üstlenmesi hoşuna gitmişti. Ara sıra uzanan bir eli kabul etmek o kadar da kötü müydü? Bu, başka bir tefecinin aşırı şartlarını kabul ettiği anlamına gelmezdi. Marlon yardım etmek istiyorsa, belki de kendi yolundan çekilip kabul etmeliydi.

Başını salladı. "Teşekkürler, Marlon."

Marlon geri çekildi ve sallanan kapının arkasında kayboldu.

"O kimdi?" Emily arkasında gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sordu. Genç kız altı aydır Camilla'nın fırınında kasiyerlik yapıyordu ve müşteriler onu çok seviyordu. Kurabiye pişirme gibi basit fırıncılık işlerini yapmaya yeni başlamıştı ve yakında brownie ve hızlı ekmek pişirme eğitimine başlayacaktı. Harika bir çalışandı, ama aynı zamanda iri yarı, seksi bir adam görmüş genç bir kızdı. Ağzı o kadar açık kalmıştı ki, Camilla mutfak zemini salya ile kaplanmasından endişelendi.

"O," diye cevapladı Camilla, "benim yeni ev arkadaşım."

"*Çok seksi*." Emily, Camilla'nın koluna vurdu, yüzünde inanamama ifadesi vardı. "Gerçekten *çok* seksi, Camilla! *Vay canına!* Onu *gördün* mü?"

Camilla gülerek başını salladı. "Evet. Onu her gün görmek zorundayım. Onunla birlikte yaşıyorum."

"Şanslısın." Emily ofise yürüdü, çantasını bıraktı, sonra öne çıktı. Küçük bir çığlık attı. "Pencereye ne oldu?"

Camilla istemese de dudaklarında bir gülümseme belirdi. Daniel ile bakiştılar, Daniel sadece sessizce sevgiyle başını salladı. Kızı Emily ile aynı yaştaydı. Camilla kızı ön tarafa kadar takip etti. Emily vandalizmi duyar duymaz telefonunu eline aldı ve tüm arkadaşlarına olanları haber verdi.

Camilla ne olduğunu anlamadan, dükkan gençlerle doldu. İyi haber, bu gençlerin aç olmasıydı. Açılışın üzerinden bir saat geçmeden kekler ve çörekler tükendi ve Marlon matkap ve birkaç levha kontrplakla geri döndüğünde, olayın tüm ayrıntıları sosyal medyada yayılmıştı.

Bir müşteriye hizmet ettikten sonra kasayı kapatırken, Camilla Emily'nin nefes aldığını duydu. Genç kızın bakışlarını takip ettiğinde, girişteki genç adamı gördü. Adam, kontrplak montajını belli belirsiz bir ilgisizlikle izliyordu.

"O Harvey," diye fısıldadı Emily, ellerini gergin bir şekilde titreyerek.

"Harvey kim?"

"Arkadaşım Anna'nın yeni erkek arkadaşı."

Camilla kahverengi saçlı adama kaşlarını çatı. Gözleri açık renkti, ama odanın diğer ucundan rengini ayırt edemiyordu. Dar kot pantolon, bol, uzun tişört ve bomber ceket giyiyordu. "Bir gençle çıkmak için biraz yaşlı görünüyor."

"Yirmi üç yaşında," dedi Emily omuz silkerek. "Ama Anna çok olgun bir kız. Ve gelecek ay on yedi yaşına girecek."

Oh, *hayatta* olmaz.

Camilla'nın içindeki anne ayı o kadar yüksek sesle kükredi ki, neredeyse insan ağzından çıkacaktı. Adam yaklaşırken gözleri kısıldı. Gözlerinin kahverengi olduğunu fark etti. Burnunda bir halka vardı. Muhtemelen on altı yaşındaki biriyle çıktığı için kendini çok havalı sanıyordu. İğrenç herif. Tezgahın üzerinden atlayıp ona fırınından ve kasabasından defolup gitmesini söylemek istedi.

Adamın tembel gözleri Emily'nin üzerinde kaydı. "Selam Em. Ne oldu?"

"Biri pencereyi kırdı," dedi, kızarak. "Anna'ya mesaj attım mesaj attım."

Camilla, genci kalçasını kullanarak kenara itti ve Harvey'e dişlerini gösterdi.

. "Hepsi satıldı," dedi. "Üzgünüm."

Ona, sonra da taze ürünlerle yeniden doldurulmuş, dolup taşan vitrinlere baktı. İnanamıyormuş gibi hafifçe homurdandı. "Ne?"

"Ne diyorsun sen?" diye tısladı Emily.

"Üzgünüm," dedi Camilla, hiç de üzgün görünmeden, sonra elini kapıya doğru uzattı. "İyi günler."

Aynı anda, Marlon tesadüfen tezgaha doğru yürüyordu. Kaşları çatılmış bir şekilde olan biteni izliyordu, karanlık bakışları Harvey'e takılmıştı.

Genç adam, Marlon'un sabit bakışları karşısında geri çekildi, sonra burnunu çekti. "Her neyse, bayan."

O gittikten sonra, Emily protesto eden bir ses çıkardı. "Ne oluyor, Camilla!"

Dönüp kızı parmağıyla işaret etti. "Ondan uzak dur."

Sesi fark ettiğinden daha sert çıkmış olmalıydı, çünkü Emily dramatik bir "vurma bana" hareketi yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Peki."

Tanrım."

"Anna'ya da aynısını söyle."

"Ona ne yapacağını söyleyemem!"

Camilla burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı. Sinirleri yıpranmıştı.

Gençliğinde birkaç Harvey ile tanışmıştı. Ailesinin isteklerine uymayı reddettiğinde, kendi başına hayatta yolunu bulmak zorunda kalmıştı. İlk erkek arkadaşı kendisinden yaşça büyüktü, ona ne kadar olgun olduğunu söyler, kendisini özel hissettirirdi. Sonra onu taşınmaya ikna etmiş ve kazandığı paranın çoğunu kendisine vermesini sağlamıştı. Hatta aşçılık okulu için aldığı öğrenci kredisinin bir kısmını bile ona vermişti. İtiraf etmek istemese de, bu ilişkide çok uzun süre sıkışıp kalmıştı ve bu dizi kötü karar onu Frankie Smith'in kapısına götürmüştü.

Eski sevgilisiyle tanışalı neredeyse on beş yıl olmuştu ve onun hayatı üzerindeki etkisinden ancak yeni kurtulmaya başlamıştı. Emily ve arkadaşı

Anna, elinden bir şey gelseydi bunu yaşamazlardı. Mağazada işler biraz sakinleşince Emily ile konuşmaya karar verdi. Harvey gibi erkekler, eski sevgilisi gibi, Camilla'nın kendisine yardım etmesine izin verdiği kişileri seçerken bu kadar dikkatli olmasının sebebiydi. Romantik bir kalbi vardı, ama yanmıştı. Bir erkeğin yıllarca hayatını mahvedebileceği halde, ona kendini açmanın ne faydası vardı ki?

Yıllarca hayatını mahvedebilecek bir adama kendini açmanın ne faydası vardı?

Bir bakıma, o bir ikiyüzlüydü. Amelia'yı Leo'ya bir şans vermesi için zorlamamış mıydı? Romantik komedileri ve aşk hikayelerini sevmiyor muydu?

Ama onun için durum farklıydı. Günün sonunda sadece kendisi vardı; dikkatli olmak zorundaydı.

Camilla, gözünün ucuyla Marlon'un tezgaha yaslandığını gördü. "Bugün burada kalacak mısın?"

Gözlerini ona çevirip zoraki bir gülümseme attı. "Kalmak zorundayım," dedi Camilla, Emily ise o sabah üçüncü kez vitrine baharatlı elmalı kekleri dizmekle meşguldü. "Bu çocukları burada yalnız bırakamam."

"İşin bittiğinde beni ara. Seni almaya gelirim."

İtiraz edecek zamanı ve enerjisi olmayan Camilla, Marlon'a el sallayıp bir sonraki müşteriye gülümsedi. Sabahki yoğunluk öğleden sonraya kadar sürdü, meraklılar Stirling'deki son dedikoduları duymak ve vandalların istedikleri pencereyi kırabileceklerini düşündükleri bir dünyada durumdan şikayet etmek için gelip durdular.

"Stirling cehenneme gitti," diye mırıldandı Bay Petrovski, kapuçinosunu beklerken. "Seninki gibi küçük bir işletme, paramparça oluyor. Bu korkunç. Korkunç! Eskiden yanımda oturan yaşlı cadaloğ gibi. O da öyle! Onu hiç açma! Ne yaptığını duydun mu? Her fırsatta hırsızlık yapıp, ortağı yakalandığında kuyruğunu kıstırıp kaçıyor. Eh! Onun hakkında bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Hep kötü şeyler peşinde olduğunu biliyordum."

Altı ay önce, Petrovski'nin komşusu — ki kendisi aynı zamanda Amelia'nın da komşusuydu — çalıntı malları satmak için ayrıntılı bir operasyona karışmıştı. O ortadan kaybolurken, ortağı suçu üstlenmişti ve tüm kasaba aylarca dedikodularla çalkalanmıştı. Asıl hırsız yakalandığında, Amelia, tüm kirli ayrıntıları öğrenmek isteyen yerli halkın saldırısından kaçmak için neredeyse saklanmak zorunda kalmıştı. Komşusu Bayan Gordon'un olaya karıştığını, Amelia'nın düğününden önceki gün, sabah saatlerinde öğrenmişlerdi. Camilla, Amelia'nın bugün balayına çıkmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Dedikodular kontrolden çıkacaktı.

Bu çile başladığından beri, en ufak bir olay bile abartılı bir şekilde büyütülmüştü. Örneğin, bir fırının vitrinine zarar verilmesi gibi.

"Bu konularda iyi bir sezginiz var, Bay Petrovski," dedi Camilla yatıştırıcı bir sesle ve bir sonraki müşteriye döndü. "Size ne getireyim?"

Kapanış saatine kadar Camilla'nın ayakları ağrıyordu, ama kalbi doluydu. Herkesi evlerine göndermiş ve kasada son hesaplamayı yaparken kendi kendine mırıldanıyordu. Bütün gün insanları beslemişti. Sayısız sempatik yorum duymuştu. Topluluğu onun etrafında toplanmış ve fırınının şimdiye kadar yaşadığı en iyi iş günlerinden birini geçirmesini sağlamıştı.

Her şey yoluna girecekti ve yakında o güzel evde, başını yastığa koyup, tamamen mutlu hissedecekti. Birkaç gün daha böyle geçerse, Camilla pencereyi tamir ettirebilecek, yeni bir ev için depozito biriktirebilecek ve sonunda yeniden başlayabilecekti.

Sonra kapının üzerindeki zil çaldı.

"Kapalıyız!" Camilla başını kaldırmadan bir an önce bağırdı ve donakaldı.

Frankie Smith kapıdan içeri girdi. İki adamı bir adım arkasında dururken, kapının eşiğinde silueti belirdi. Frankie kontrplağa bir göz attı, kokladı ve sonra bakışlarını Camilla'ya çevirdi.

Camilla, gördüklerini anlayamadan, tezgâha tutunarak donakaldı. Frankie orada ne yapıyordu? Neden gelmişti? Ona parasını ödemişti! İşleri bitmişti!

Üçlü yaklaşırken ayak sesleri karo zeminde yankılandı. Frankie, kısa boylu, tombul, kalın, tuz-biber saçlı bir adamdı. Yüzü her zaman kırmızıydı, burnunun ucu mordu ve kırık kılcal damarları, on yıllardır aşırı alkol tükettiğini ele veriyordu. Mavi düğmeli gömlek ve deri ceket giymişti, kahverengi pileli pantolon ve siyah ayakkabılarla birlikte. Adamları 1,80 metreden uzundu, çıkıntılı alınları vardı ve çok heceli kelimelerle konuşamıyorlardı.

Camilla'nın başına buzlu su dökülse bile, bu adamların onun alanına girmesinden daha az ürpertici olmazdı. Camilla dikleşti ve ona karşı her zaman kullandığı maskeyi taktı. Profesyonel, sakin, korkusuz. "Bay Smith," dedi başını sallayarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

Adam ona yağcı bir gülümseme attı. "Ödemeyi almaya geldim, tatlım. Geç kaldın."

Camilla'nın kaşları çatıldı. "N-ne? Hayır! Transferi dün yaptım. Kanıt olarak makbuzu içeren bir mesaj gönderdim."

Frankie omuz silkti ve ellerini açarak, "Hesabımda para yok, kızım. Para yok demek, *sen geç kaldın demek*."

"O-o sadece Cumartesi olduğu için," diye kekeledi. "Ama makbuzu aldın... Pazartesi günü hesabına geçecek, Frankie. Parayı zamanında gönderdim."

Tek yanıtı, burnunu çekip başını sallamaktı. Arkasında duran gorillerden birine parmaklarını şıklattı, goril deri ceketinin cebine uzanıp bir deste kağıt çıkardı. Frankie desteyi aldı, sondan ikinci sayfayı açtı ve Camilla'nın görmesi için belgeleri tezgahın üzerine vurdu.

"Kredi sözleşmemizin on dördüncü maddesi yedi numaralı bölümünü okuyun, Bayan Fox."

Kalbi çarpan Camilla, kağıtlara kaşlarını çattı. Harfler sayfanın her yerinde yüzüyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açarak derin bir nefes aldı. "Kredinin ödenmemesi durumunda, borçluya *on bin dolar* tutarında fazla tahliye ücreti uygulanacaktır!" Başını kaldırarak Frankie'nin bakışlarıyla buluştu. "Ne? Hayır!"

"Yazılı olarak orada duruyor ve her sayfanın altında senin güzel baş harflerin var," diye cevapladı Frankie, keskin gözleri donuk bir şekilde. "Öyleyse öde,

Bayan Fox, ve yolumuza devam edelim. Aksi takdirde..." Sözüünü yarım bıraktı ve fırını gözden geçirdi.

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Camilla, aksi takdirde ne olacağını biliyordu. Son on yıldır boynunun üzerinde asılı duran bir giyotin bıçağı gibiydi bu.

Çünkü tefeciler sadece ücret ve faiz talep etmezlerdi. Hayır, Frankie Smith, kredi sözleşmesine, Camilla geri ödemeleri yapamazsa, işletmenin mülkiyetinin doğrudan Frankie Smith'e geçeceğini belirten maddeler eklemişti. Daha da kötüsü, beş yıl boyunca *onun için çalışmak* zorunda kalacaktı. O, fırını batırabilir ve Camilla ona bu konuda yardım etmek zorunda kalabilirdi.

Ama on bin doları yoktu. Dün son kredi ödemesini yapmak için sahip olduğu her şeyi harcamıştı. Kelimenin tam anlamıyla *her şeyi*. Transferi yapmak için cumartesi sabahını beklemek zorunda kalmıştı, çünkü fırındaki cuma günü kazançlarından elde edilen depozito ancak o zaman hesabına yatırılmıştı.

Kredisi bitmişti; ona borcunu ödemek için on bin dolar bile borç alamazdı.

"Frankie..." Sert kadın imajı yok olmuştu. Camilla ağlamak üzereydi. "Bu yasal olamaz."

"Beni mahkemeye mi vereceksin?" Frankie kaşlarını kaldırdı. Korkmuş görünmüyordu, çünkü cevabı zaten biliyordu: Hayır, onu mahkemeye vermeyecekti. Stirling'in en kötü mahallesindeki döküntü bir stüdyo daireyi bile karşılayamazdı. Avukatlık ücretleri onun için çok fazlaydı.

Frankie içini çekerek, etli yumruklarını tezgahın üzerine koydu. "Dinle tatlım, ben iyi bir adamım, bu yüzden sana hoşgörülü davranacağım." Yakınlaşarak, soğan kokan nefesini yüzüne üfledi. Gözleri onun gözlerine dikildi. "Sana" —kafasını eğerek, düşünüyormuş gibi yaptı—"parayı bulman için iki hafta süre vereceğim. Faiz bile almayacağım. Sadece on bin doları benim hesabıma yatırman gerekiyor..." Solundaki, kağıtları taşıyan Goon Number One'a baktı.

Goon telefonunu kontrol etti. "On dokuz Kasım."

"19 Kasım," diye tekrarladı Frankie gülümseyerek. "Kolay."

Camilla'nın kafasında hesaplamalar yapmaya başladı. Düğün sezonu dışında fırının giderleri, personel maaşları ve vergiler düşüldükten sonra haftalık kârı bin doların biraz üzerindeydi ve buna kendi maaşı dahil değildi. İki hafta yapamazdı. İmkânı yoktu.

"Sekiz," dedi. "Sekiz haftaya ihtiyacım var."

Hayatında hiç olmadığı kadar çok çalışacaktı. The Sweetest Thing'in pastası olmadan hiçbir mahkeme düğünü olmazdı. Elinden geleni yapacaktı.

"Ne olacaksa olsun," dedi Frankie neşeli bir gülümsemeyle. "Cömert hissediyorum. Sana dört hafta vereceğim. Ama Bayan Fox, gecikirsen..." Parmağını havada çevirdi. "Bütün bunlar benim olacak."

Üç adam fırından çıktı ve arkalarında baskıcı bir ağırlık bıraktı. Elleri titreyerek, Camilla onlar çıkar çıkmaz kapıyı kilitledi, sonra küçük bir panik atak geçirdi ve son on yıldır tüm kalbini ve ruhunu adadığı işine döndü.

Bunu düzeltmek için dört haftası vardı. Her şeyi kaybetmemek için dört hafta boyunca fakir gibi yaşamak zorundaydı. Kabuslarındaki canavarı bir kez ve sonsuza kadar ödemek için dört haftası vardı.

Marlon'un planladığından biraz daha uzun süre kalmasına aldırış etmemesini umuyordu, çünkü Camilla'nın gidecek başka yeri yoktu. Öngörülebilir gelecekte bir rahibe gibi yaşayacaktı; aksi takdirde her şeyi kaybedecekti.

Bu *hiç* iyi değildi.

BEŞ

MARLON saate baktı ve kaşlarını çattı. Camilla aramamıştı.

Fırının önüne arabasını çekti, ama Camilla kırılmamış pencerenin perdelerini çekmişti. Endişeyle karnını kemiren bir hisle direksiyona parmaklarını vurmaya başladı. Camilla iyi miydi? Sabah onu bıraktığında çok kötü görünüyordu.

Sonra kapı açıldı. Camilla dışarı çıktı ve fırının ön kapısını kilitledi, Marlon arabadan indi ve kaputa yaslandı. Camilla dönüp onu gördü.

"Marlon," dedi, şok olmuş gibi.

O, ona yavaşça göz kırptı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen," diye yavaşça cevap verdi, "işin bittiğini söylemek için beni aramadın."

Ellerini beline koyan Camilla, ona sahte bir cesaretle baktı. Gözlerindeki kapalı bakıştan bunun sahte olduğunu anladı. "Son baktığımda, Bay St. James, ben bir yetişkinim ve eve kendi başıma gidebilirim."

Sesi hafifçe titriyordu ve Marlon'un kalbi hızla çarptı. Yorgun görünüyordu ve Marlon'un tek istediği ona sarılmak ve yanlış giden her şeyi düzeltmekti. Cevap vermek yerine, arabanın yanına gitti ve ona yolcu kapısını açtı. Ona kaşlarını çattı, ama sonra omuzları düştü ve arabaya bindi. Uzun bir iç çekişle koltuğa çöktü ve Marlon, direksiyona geçmek için aracın önünden aceleyle geçti.

Bir kısmı aşırı koruyucu dürtüleriyle hareket ettiğini biliyordu, ama diğer, daha büyük kısmı umursamıyordu. Camilla'nın yardımı ihtiyacı vardı.

"Bankaya uğrayabilir miyiz?" Camilla'nın göz kapakları ağırlaşmıştı, sanki arabanın sıcaklığı onu aniden uykulu hale getirmiş gibiydi.

"Tabii."

Marlon yolunu değiştirdi ve Camilla para yatırma kutusuna doğru sürünerek gitti, sonra arabaya geri döndü. Kırmızı ışıktaki durduklarında Marlon ona baktı.

Camilla uykuya dalmıştı. Yüzü yumuşaktı, elleri kucağında gevşek duruyordu. Marlon olabildiğince yumuşak sürmeye çalıştı, ama motoru kapattığında Camilla uyandı. Gözlerini ovuşturdu ve hafif bir sızlanma sesi çıkardı.

"İçeri gir," dedi Marlon, ona kaşlarını çatarak.

"Çok huysuzsunuz bayım," dedi, ama yine de onu içeriye kadar takip etti.

Marlon'un daha önce hazırladığı yemekler evi ev kokusuyla doldurmuştu. Camilla ayakkabılarını çıkarırken hafifçe tökezleyerek küçük bir ses çıkardı.

Marlon elini onun sırtına koydu. "Yemek, sonra yatak."

"Tüm ev arkadaşlarına böyle mi davranıyorsun?" diye mırıldandı Camilla.

"Son baktığımda, benim tek oda arkadaşım sensin, tatlım." Onu mutfığa götürdü ve yuvarlak mutfak masasında ona bir yer ayırdı. Ona bir kase chili ve kalın bir dilim tereyağlı ekmek servis etti ve Camilla ilk lokmayı alırken duyulabilir bir şekilde inledi.

"Bu doğrudan kalçalarımın gidecek," dedi dalgın bir şekilde ekmeği ısırmadan önce.

"En iyi yeri orası," diye cevapladı, sonra tabağını doldururken kaşlarını çattı. Kalçalarının mükemmel olduğunu fark etmemiş miydi?

Döndüğünde, Camilla ona tuhaf bir şekilde bakıyordu, sanki onu aşağılamış mıydı yoksa değil miydi anlamaya çalışıyormuş gibi. Sonra yemeğine geri döndü. Sessizce yediler ve Marlon, Camilla'nın yanında olduğu ve ona bakabileceği için içini rahatlatmıştı.

Daha sonra bu konuyu kendine soracaktı.

Camilla tabağını kaldırmak için ayağa kalktığı anda sendeledi. "Yatağa," diye emretti Marlon, tabağını alarak.

Camilla gözleri kapanarak başını salladı, sonra mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı çıktı. Bir an su sesi duyuldu, sonra ev sessizliğe büründü.

Marlon, gecenin geri kalanını düşünerek geçirdi. Camilla'nın fırınındaki vandalizmden hiç hoşlanmamıştı. Hiç hoşlanmamıştı. İşini korumak için yeni bir güvenlik sistemi kurmaya karar vermişti bile. Bu işi şirket sistemlerine girmişti ve Cormac onu arayıp bu konuyu sormuştu.

Cormac öğrendiğine göre, Archer ve Leo da yakında öğrenecekti. Leo, Camilla'nın fırınına en son teknolojiyi kurduğunu duyduğunda meraklanacaktı. Marlon, Camilla'nın penceresini kıran bir taş düşündüğünde içini kemiren bu kaşıntıyı açıklamak zorunda kalacaktı. Ya olay sırasında Camilla orada olsaydı? Ya yaralanmış olsaydı?

Hayal kırıklığına uğrayan Marlon, akşam yemeğini pişirmek için kullandığı tencereyi ovuşturdu ve ovma süngeriyile öfkesini dışa vurmaya çalıştı.

Sorun da buydu. Marlon'un istemediği şey tam da buydu. Camilla onunla yirmi dört saat yaşamıştı ve Marlon şimdiden onun için endişeleniyordu. Şimdiden ona bakmak istiyordu. Şimdiden onu koruma dürtüsünün onu götürdüğü yere gidiyordu.

Bu dürtülerin onu nereye götüreceğini zaten biliyordu. Tükenmişlik. Yıkım. Yalnızlık. Hiçbir şey kalmayana kadar verip verip verecekti. Sonra yine yalnız kalacaktı.

Tıpkı çocukken annesiyle, sonra Leo'yla, sonra da dedesi ve ninesiyle olduğu gibi. Belki de kırılmıştı, çünkü normal bir insan neden böyle başkalarının bakımını üstlenmek zorunda hissederdi ki? Camilla'nın sorunlarıyla kendi başına başa çıkmasına izin vermesi gerekirdi.

Ama nasıl direnebilirdi? *Hiçbir şey* yapmadan duramazdı.

Biri Camilla'nın penceresini kırmıştı ve Camilla tamamen yıkılmış görünüyordu. Marlon yardım etmeden öylece durup izleyemezdi. Camilla'nın yüz hatları gerginlikle gerilmişken, yüzü kanı çekilmiş ve gözleri endişeyle büyümüşken, evine kendi gölgesi gibi gelmişken.

Marlon, ona bakma isteğinin neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ve bu konuyu çok derinlemesine düşünmek de istemiyordu. Sadece ona yardım etme yeteneği olduğunu biliyordu, bu yüzden yardım edecekti.

Yatmadan önce tuvalet penceresinin mandalını da tamir etti, bu sırada kilide sürekli somurtarak baktı.

Ertesi sabah, Marlon kızarmış domuz pastırması ve taze kahve kokusuyla uyandı. Camilla'yı fırın başında, fırırlı önlüğüyle dururken buldu. Onu çıldırtmak için mutfağına bırakılmış fantastik bir ev hanımı gibi görünüyordu. Çiçekli önlüğü giymiş güzel bir kadınla uyanma fikrini bu kadar sevdiğini fark etmemişti. Ama vücudu ısındı ve bunu inkar edemedi.

Camilla omzunun üzerinden ona baktı ve parlak bir gülümsemeyle, "Kahvaltı hazırlıyorum. Yumurtanı nasıl istersin?" dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, sanki ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissetmesine rağmen.

Camilla omuz silkti. "Biliyorum. Ama başka biriyle yemek paylaşmak güzel."

Camilla'nın yine kahve makinesinin yanına koyduğu en sevdiği çizgili kupayı kahveyle doldururken, Marlon onun sözlerini düşündü. "Bu yüzden mi fırını açtın?"

"Benim aşk dilim yemek," diye şaka yaptı, sonra kızardı. "Yani... öyle değil... Bilirsin. Sadece insanlara yemek vermekten hoşlanıyorum. Pastırmanı çıtır mı yoksa yumuşak mı seversin?"

"Kenarları çıtır, ortası yumuşak."

"Zevkli bir adamsın," dedi gülümseyerek. "Yumurta?"

"Sakıncası yoksa, iki tarafı da pişmiş olsun." Marlon masaya oturdu ve onun yemek yapmasını izledi. Buraya geleli bir günden biraz fazla olmuştu, ama mutfakta sanki kendi evindeymiş gibi hareket ediyordu. Birkaç dakika içinde kahvaltı masaya geldi: mükemmel kızarmış tost, güzel yumurtalar ve tam istediği gibi pişmiş domuz pastırması.

Camilla kendi tabağını onun karşısına koydu. "Afiyet olsun!" Onu beklemeden kendi talimatını uyguladı ve rahat bir sessizlik içinde kahvaltılarını yediler.

Camilla taşındığından beri bu tür sessizlikler sık sık yaşanıyordu ve bu Marlon'u şaşırtıyordu. Kendi evinde gergin ve rahatsız hissedeceğini düşünmüştü. Ama... Camilla'nın varlığı burayı *daha çok* ev gibi hissettiriyor olabilir miydi? Bu nasıl olabilirdi?

Bulaşıkları yıkamakta ısrar eden Marlon, onun mutfaktan çıkmasını izledi ve merdivenlerden yukarı, koridordan odasına kadar ayak seslerini dinledi. Duş açıldığında temizliği neredeyse bitirmişti ve parmaklarındaki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak kupasını doldurdu. İki günden az bir sürede Camilla, hayatını alt üst etmiş ve ona kendinden mahrum bıraktığı her şeyi göstermişti.

Bir kadınla yaşamak nasıl bir şey olacağını hiç hayal etmemişti. Her zaman yalnız olmanın daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Aptalmış.

Şimdi Camilla yukarıda, çıplak vücudundan kıyafetlerini çıkarıyor, her yumuşak kıvrımına sabun köpüğü sürüyordu. Elini sertleşmiş penisine bastırdı ve düşüncelerini başka yöne çevirmeye çalıştı.

İş — iş hakkında düşünenecekti. Ve bunu dışarıda, duşun sesini duyamayacağı bir yerde yapacaktı. Hava *o kadar* soğuk değildi ve henüz veranda mobilyalarının minderlerini içeri almamıştı. Çürük bir sandalyeye oturdu ve duşunda güzel bir çıplak kadın olduğu gerçeğini görmezden geldi.

Onun için yemek pişirdiğini görmezden geldi. Kahve fincanını hazırladı. Mutfağında sanki oraya aitmiş gibi mırıldandı.

Bu o kadar iyi hissettiriyordu ki, Marlon bunu çok fazla düşünmekten korkuyordu, çünkü bu geçici bir durumdu. Geçici olmak zorundaydı. Hayatında başka biri için yer yoktu, yaşadığı onca şeyden sonra başka birine bakmak zorunda kalmaya dayanamazdı.

Hayat, yalnızken daha iyiydi. Bu, fırfırlı bir önlük ve birkaç kek yüzünden değişmemişti.

Kasığına baktı ve kaşlarını çattı. "Sakin ol, evlat."

İŞLER GENEL OLARAK SAKİN GEÇİYORDU ve Marlon, Camilla'nın pencere tamirini nasıl hallettiğini merak etmeye başladı. Sonra kendini silkeledi ve önündeki bilgisayara geri döndü. Konsantrasyon gerektiren işler için kullandığı gözlüklerini çıkarıp burnunun köprüsünü ovana kadar, ekrandaki harfler ve rakamlar bulanıklaşıyordu.

"Al," dedi Cormac, Marlon'un masasına bir kahve koyarak. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Fincanın üzerinde, The Sweetest Thing'den geldiğini belirten eğri, el yazısı harfler vardı. Harflere baktı, sonra iş ortağına. "Bu sabah Camilla'nın pastanesine mi gittin?"

Cormac masasına doğru yaklaşmış, Marlon omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak ona bakmıştı. "Sorun mu var?"

"Hayır." Marlon bir yudum aldı ve omuzlarını gevşetmeye çalıştı. "Vitrin nasıl görünüyordu?"

"Kontrplaktan yapılmış gibi. Hey, Kış Festivali konseriyle ilgili e-postayı aldın mı? Her akşam saat 5'ten kapanışa kadar güvenliği artırmak istiyorlar. Jace ve Kyle'ı arayıp müsait olup olmadıklarını sormamız gerekecek. Kayıt listesini kontrol edip başka kimlerin müsait olduğunu bakacağım."

Kış Festivali her yıl Aralık ayının ilk hafta sonu Stirling'de düzenleniyordu. Kışın soğuğu gelmeden önce son bir eğlenceydi ve Elite Security son üç yıldır bu etkinlikte güvenlik sağlıyordu. Bu, yılın en büyük sözleşmelerinden biriydi, ancak organizatörler dağınıktı. Planlama her zaman olması gerekenden çok daha fazla zaman alıyordu.

Marlon bilgisayarına bir göz attı. "Evet. Onları aradım bile. Altı yerden üçünü doldurdum, ama geri kalanını dışarıdan birine yaptırmamız gerekebilir. Etkinlik süresince güvenlik kameraları için bir teklif hazırlıyorum

Özellikle bira çadırları ve ana sahne için." Bir yudum daha aldı. "Yani pencerenin onarımı başlamamış mı?"

Cormac ekranına baktı. "Hangi pencere?"

"Fırındaki."

Cormac masasından geriye doğru kayarken ofis koltuğu gıcırdadı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Ciddi ve ağırbaşlı bir adamdı, ama Marlon'a bakarken gözlerinde bir parıltı vardı. "Neden umursuyorsun?"

"Sadece dün bahsettiğim güvenlik sistemini ne zaman kurmaya başlayabileceğimizi görmek istiyorum," dedi Marlon sertçe, ama ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu.

"Hmm." Cormac onu izledi. "Yeni oda arkadaşınla bir ilgisi olmadığına emin misin? Yeni sistem için ona ne kadar fiyat verdin?"

"Halloldu," diye cevapladı Marlon, kahvesinden bir yudum daha alarak. "Endişelenme."

"Kârlılığımız konusunda her zaman endişelenirim."

Marlon ona sert bir bakış attı, ama bunun doğru olduğunu biliyordu. O ve Cormac bu şirketi on üç yıl önce kurmuşlardı ve Cormac olmasaydı bu kadar başarılı olamazlardı. Ama Marlon şu anda hak ettiği sorguya çekilmek istemiyordu, çünkü gerçek şu ki, Camilla'nın yeni güvenlik sisteminin masraflarını kendisi karşılayacaktı.

Sadece bunu neden yaptığını anlayamıyordu.

Tamam, bu bir yalandı. Neden yaptığını çok iyi biliyordu: Camilla onun tüm koruma içgüdülerini harekete geçiriyordu ve sabahın beşinde ya da altısında, onu güvende tutacak bir güvenlik sistemi olmadan işe gitmesi düşüncesine dayanamıyordu. Marlon'un istediği olsaydı, onu işe arabayla götürür ve işyerini kendisi kontrol ederdi.

Ama bu delilikti. Bunun delilik olduğunu biliyordu. Delice dürtülerine kapılmayacaktı.

Cormac omuz silkti ve masasına doğru geri döndü. "Neyse. Kış Festivali'ni hallettiysen, Goodhew düğünü için teklifleri hazırlamaya başlayayım. Bu baharda olanlardan sonra, düğünlerini sıkı bir şekilde organize etmek istiyorlar. O gün ekibi denetlemek için hala müsait misin?"

Marlon başını salladı. "Evet, sorun yok." Bilgisayarının başına döndü. Çalıştı, kahve içti ve artık dayanamayacak hale geldiğinde, teknik sihirbazları Elton'un iki düzine ekranı yönetmekle meşgul olduğu gözetim odasına gitti. Marlon kapı çerçevesine vurdu. "Bir dakikan var mı?"

Elton klavyesine dokundu ve Marlon'a bakmadan "Evet. Ne oldu?" dedi. "Hemlock Drive'daki fırına yeni bir sistem lazım."

Elton sandalyesinde döndü ve Marlon'a geniş bir gülümseme attı. "Bu yeni kız arkadaşın için mi?" diye sordu, sanki eski bir asker değil de ergen bir çocukmuş gibi.

Marlon somurtarak, "Bir müşteri için," dedi.

"Seninle yaşayan bir müşteri." Elton kaşlarını oynattı. Marlon'un tanıdığı en sinir bozucu insan olmalıydı. Elton, teknoloji konusunda bir dahi olduğu için şanslıydı, çünkü tam bir baş belasıydı.

Marlon bu düşüncelerini derin bir kaş çatışıyla gösterdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elton sadece güldü ve parmaklarını kırıstırarak bilgisayarına döndü. "Benim yöntemlerim var. Ne düşünüyorsun patron? Her şeyi mi? Alarm, kameralar, ses sistemi, 24 saat güvenlik? Bu gece kuruyor muyuz? Anahtarları verdi mi? Yeni bir dokunmatik kilit takmak isteyeceksin, değil mi? Sessiz alarm mı, yoksa değil mi?"

Marlon
durakladı.

Ne...

Ne *yapıyordu* bu adam?

Camilla ile sadece birkaç gündür birlikte yaşıyordu ve ona tam bir güvenlik sistemi kurmaya mı kalkıştıyordu? Üstelik *bedavaya*? Onun gelip günü kurtarmasına ihtiyacı yoktu. Bir grup sıkılmış çocuk penceresini kırmıştı; bu dünyanın sonu değildi. Marlon kendini beğenmiş bir pislik gibi davranıyordu.

Camilla'nın bir işi vardı. Sigortası vardı. Vandalizme uğrayan bir pencere, normal iş faaliyetleri sırasında meydana gelen normal bir aksilikti. Bir çaresini bulurdu.

Marlon eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Bir kurtarıcı, bir koruyucu gibi davranıyordu. Ama öyle olmak *istemiyordu*. Olmasına da gerek yoktu. Bu tepki muhtemelen, Camilla'nın birkaç oda ötesinde yattığını düşünerek geçirdiği iki uykusuz gecenin neden olduğu kimyasal dengesizlikten kaynaklanıyordu. Sadece azgındı ve bu tuhaf şekillerde ortaya çıkıyordu.

Marlon doğruldu. "Aslında, boş ver," dedi Elton'a. "Ne?"

Zaten uzaklaşıyordu. "Boş ver." "Yani güvenlik sistemine ihtiyacın yok mu?"

"Hayır."

Kendine kızgın olan adam, Cormac'ın meraklı bakışlarını görmezden geldi ve bilgisayarının başına oturarak Kış Festivali programının geri kalanını belirlemeye başladı. Bu gece, kendisiyle ve eliyle uzun (ya da daha çok kısa) ve keyifli bir seans geçirecekti. Heyecanı ve azgınlığı geçtikten sonra, beyni düzelir ve Camilla'yı kafasından çıkarabilirdi.

Telefonu çaldı ve dikkatinin dağılmasına minnettar oldu. "Elite Security," dedi kısaca.

"Merhaba. Geçen hafta aldığım teklifle ilgili arıyorum. Projeyi devam ettirmek istiyorum. Adım Frank Smith ve iş yerim için premium alarm sistemi paketinizi sormuştum."

Teklifi bulmak sadece bir dakika sürdü. "Merhaba, Bay Smith. Devam etmek istediğinizi duyduğuma sevindim. Sizi önümüzdeki hafta teknik ekibimizle randevuya alabilirim. Pazartesi uygun mu?"

"Pazartesi harika olur."

Marlon, Camilla ile ilgili tüm düşüncelerini bir kenara itti. Aslında işine para kazandıran bu tür işleri alması gerekiyordu.

ALT

CAMILLA bir cam şirketinin teklifini inceledi ve nefesini düzenli tutmaya çalıştı. Bu geçici bir durumdu, daha fazlası değil. Dün fırın o kadar yoğundu ki, malzemelerin parasını karşılayacak kadar kazanmıştı, bu yüzden tek yapması gereken işçilik ve yeni çıkartma için parayı bulmaktı, sonra yepyeni bir penceresi olacaktı. Önemli bir şey değildi.

Ya da daha doğrusu, boynunda on bin dolarlık bir bıçak asılı olmasaydı, büyük bir mesele olmazdı.

Hiperventilasyon bu sorunu çözmezdi hiçbir sorunu ama sorun yine de yine de bunu yapmak cazip geliyordu.

Sonra fırının ofis telefonu çaldı.

"The Sweetest Thing, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Camilla Fox mu?" Telefonun diğer ucundaki ses kaba bir tondaydı.

"Evet, benim."

"Ben Fred Goodhew. Nadia ve ben düğünümüz için pasta sipariş etmek istiyoruz. Beş yüz kişiye yetecek kadar pasta lazım ve düğün dört hafta sonra, Aralık ayının ilk hafta sonu."

Tarih Camilla'yı irkiltti. O tarihte gecikme ücretini ödemesi gerekiyordu, yoksa işini kaybedecekti.

Fred devam etti: "Kısa süreli bir haber olduğunu biliyorum ve özür dilerim. Bunu halledebilir misiniz?"

Bunu halledebilir miydi? Camilla heyecandan neredeyse tavana çarpacak kadar zıpladı. Telefonun mikrofonunu kapatıp ofisinde tek başına sessizce sevinç çılgınlıkları attı. Sonra kendini toparlayıp telefonu kulağına dayadı ve "Sorun olmaz. Aklınızda belirli bir tasarım var mı?" dedi.

"Nadia'yı bağlayayım. Bir dakika lütfen." Bir hışırtı duyuldu, ardından nişanlısının sesi duyuldu: "Camilla? Yapabilir misin? Son dakika olduğunu biliyorum, ama pasta süsleyicimiz önceki gün vazgeçti ve..."

"Hiç sorun değil. Fred ile birlikte gelip danışma ve tadım yapmak ister misiniz? Lezzetleri ve tasarımı belirledikten sonra size ayrıntılı bir fiyat teklifi verebilirim. Bilginiz olsun, önceden yüzde elli

depozito ve etkinlik gününden önce de diğer yüzde ellisini talep ediyorum. Bu sizin için uygun mu?"

Nadia sevinçle küçük bir çığlık attı. "Evet! Ve evet, danışmaya gelmek isterim. Ne zaman gelebiliriz?"

"Bu hafta cuma nasıl olur?" Camilla, yanakları ağrıyacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordu. Randevuyu ayarladılar, telefonu kapattı ve bir dakika boyunca yerinde zıpladı. Tam da ihtiyacı olan şey buydu! Kötü şansı telafi edecek biraz iyi şans.

Beş yüz kişi! *Beş yüz kişiye* yetecek kekler! Bu, gecikme ücretinin neredeyse üçte birini karşılayacaktı. Belki Goodhews'lara tam bir tatlı masası satabilir. Böylece pencereyi tamir ettirebilir, çıkartmayı alabilir ve borcunu ödemek için tüm parayı biriktirebilirdi. Normal fırın işletmesi geri kalanını fazlasıyla karşılayabilirdi ve yaşam masraflarını da ödeyebilirdi. Umut göğsünde yeşerdi ve dudaklarını parlak bir gülümsemeye uzattı. Mutfağa daldı ve şaşkın ve terli Daniel'e sarıldı. Daniel, kolları sıkışmış haldeyken elinden geldiğince sırtını okşadı, sonra başını salladı.

"Sen delisin."

"Hey. Maaş çeklerini imzalayan benim, unutma." "Seni sevimli deli."

Gülerek, Camilla ofise geri döndü ve bir defter çıkarıp fikirlerini yazmaya başladı. Dolgular, kremalar, tatlar... Dekorasyon fikirlerini çizim yaparken hepsini yazıyordu. Bu *harika* olacaktı.

Camilla pişirmeyi severdi, ama kalp süsleme konusunda kalbinde özel bir yeri vardı. Pişirme kadar hassas bir işti, ama bambaşka bir sanat seviyesi gerektiriyordu. Artık Daniel'i ilk vardiyanın büyük bir kısmını üstlenmek üzere işe almış ve sabahları stoğu yenilemek için başka bir gündüz fırıncısı da işe almış olduğundan, bu tür projeleri üstlenebilirdi.

Büyük, cüretkar projeler, büyük, cüretkar fiyat etiketleri gerektiriyordu.

O kadar heyecanlıydı ki, patlayacak gibi hissediyordu. Bu haberi biriyle paylaşma ihtiyacı duyan Camilla, cep telefonu kulağına değene ve hat çalmaya başlayana kadar Marlon'un numarasını çevirdiğinin farkında bile değildi. Telefonu kulağından çekip, arama kesilene kadar parmağıyla ekrana vurmaya başladı.

Neden onu aramıştı ki? Aklından ne geçiyordu? Onların öyle bir ilişkisi yoktu!

Cinsel İlişki Yaşamayan Ev Arkadaşları Tarikatı'ndan Rahibe Camilla, iri yarı erkeklere güvenmezdi. Tamamen platonik bir ilişki olsa bile. Odanın içinde, belli ki kaybettiği başörtüsünü aradı.

Camilla kendini silkeledi, rehberini kaydırды ve Lucy'yi aradı. Arkadaşı telefonu açtığında "Selam kızım" dedi. "Harika bir haberim var. Fred Goodhew'u hatırlıyor musun?"

"Merhaba, merhaba!" Lucy'nin sesi neşeli ve keyifliydi. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Evet. Az önce beni aradı!" Camilla iyi haberi paylaştı ve Lucy'nin heyecanı ile ödüllendirildi. Sonra Lucy, dairesinden köşedeki Scarlett'in çiçekçisine aceleyle gitmek istedi ve Camilla'yı hoparlöre alarak üçü birlikte konuşabildiler.

Ofis koltuğuna yaslanarak, Camilla arkadaşlarıyla birkaç dakika daha konuştu, sonra işine dönmek için izin istedi. Telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. Kendini toparlamak için tam da ihtiyacı olan şey buydu: onun başarılarını onunla birlikte kutlayabilecek, sevdiği insanlarla biraz bağlantı kurmak.

Neden ilk içgüdüsu bunu Marlon'da aramak olmuştu? Hiç mantıklı değildi. Onlar sadece oda arkadaşlarıydılar, hem de geçici olarak. Camilla, Marlon onu kurtarmaktan ne kadar hoşlansa da, ona bağlanamazdı.

Camilla başını sallayarak, tadım planlamasına geri döndü. Bu akşam Marlon'a, gününü sorarsa, iyi haberleri anlatacaktı. Normal bir oda arkadaşısı gibi. Sonra, onun evinde beklenenden daha uzun kalma konusunu açacaktı.

Camilla, kapanış saatinden sonraya kadar akşam yemeği için planları olduğunu hatırlamadı ve hızla evi gibi hissetmeye başladığı güzel zencefilli kurabiye süslemeli eve aceleyle dönemezdi.

İç çekerek sandalyesine yaslandı ve bilgisayarının kapanmasını izledi, sonra kendini ayağı kaldırdı.

Aile yemekleri onu korkutmamalıydı. Ayda bir kez olan bir zorunluluktu ve ebeveynleri ve kardeşleriyle iletişim halinde olmak iyiydi.

Yeniden bağlantı kurmak için ilk adımı atan o değil miydi? Artık büyümüş ve kin dolu olmaktan çıkmışken, ailesiyle daha yakın bir ilişki kurmak isteyen o değil miydi?

Onların bu kadar yakınında yaşaması onun için büyük bir şansdı. Her zaman aynı fikirde olmasalar da, Camilla her zaman büyük bir aileye sahip olmayı hayal etmişti

Düzenli, ev sıcaklığında akşam yemekleri olan büyük bir aileye sahip olmayı hayal etmişti. Bu kadar sık bir araya geldikleri için minnettar olmalıydı.

Ancak bu düşünceleri kendine kaç kez tekrarlırsa tekrarlasın, Camilla fırını kapatıp arabasına binip akşam yemeğine giderken midesinde hissettiği sıkıntıyı engelleyemiyordu.

CAMILLA'NIN AİLESİ, kasabanın batısında güzel, ağaçlık bir arazide yaşıyordu. Çimler bakımlıydı, ev muhteşimdi ve bu ona tamamen soğuk hissettiriyordu. Liseye giderken bu araziye taşınana kadar farklı, daha küçük bir evde büyümüştü. Burası hiç evi gibi gelmemiştir.

Sekiz arabalık garajın önüne park eden Camilla, arabasını kilitledi ve derin bir nefes aldı. Bu sadece bir aile yemeğiydi. Bu tür bir endişe saçmalıktı.

Frankie Smith ile yüzleşebiliyorsa, Dean ve Georgina Fox'la da yüzleşebilirdi.

Omuzlarını dikleştirip ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Zil çaldı. Bir dakika sonra, kucağında bir çocuk olan telaşlı görünümlü genç bir kadın kapıyı açtı. "Camilla," dedi dadı. "İçeri gel."

"Merhaba Ali." Camilla, dadının kollarında tuttuğu sekiz aylık çocuğa gülümsedi. "Merhaba Cole. Her zamanki gibi çok sevimlisin."

Bebek ona doğru gevezelik etti ve yumruklarını sıktı, Camilla güldü. Yeğeni çok tatlıydı.

"Bakın, kim yoğun hayatından zaman ayırıp bizi şereflelendirmek için gelmiş!"

Camilla donakaldı, sonra Ali'nin arkasına bakarak koridorda yürüyen kız kardeşini gördü. Sophia bol, deve rengi pantolon ve ipek bir bluz giymişti. Saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı ve kulaklarında pürüzsüz inci küpeler vardı. Sophia her zaman güzel olanıydı. Saçları Camilla'nın parlak turuncu saçlarının aksine koyu, zengin bir kıvılcı kahverengiydi. Kıvrılmak yerine parlıyordu. Doğumdan sadece sekiz ay sonra olmasına rağmen, Sophia podyuma ya da yönetim kurulu odasına çıkmaya hazır gibi görünüyordu.

"Sophia," dedi Camilla, zoraki bir gülümsemeyle. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

Sophia'nın gözleri Camilla'nın vücudunu uzun bir süre süzdü, gözlerine tekrar baktı.

"Teşekkürler," dedi ve Camilla, karşılık olarak bir iltifatın olmaması bir hakaret anlamına geldiğini biliyordu.

Sophia'nın sadece bir bakışla ve sıradan bir iltifatla Camilla'nın görünüşünü aşağılayabilmesi gerçekten bir yetenektir. Canını yakmamalıydı, ama yakıyordu.

Derin nefes al, diye hatırlattı Camilla kendine. Aile önemliydi. Sahip olduğu aileye minnettar olmalıydı. Burada olmak istiyordu. Daha olgun davranmak istiyordu. Onların onu başarılı bir yetişkin olarak görmelerini istiyordu.

"Yemeğe oturmak üzereydik. Bugün gelip gelemeyeceğini bilmiyorduk. Küçük fırınınla ne kadar meşgul olduğunu biliyoruz." Keskin bir gülümsemeyle birlikte bir başka iğneleyici söz. "Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece eyaletin en iyi şirket davaları avukatıyım. Ali, Cole'u mutfığa getir de akşam yemeğini yesin."

"Evet, Bayan Fox." Dadı, Sophia'nın oğluyla birlikte aceleyle kapının arkasında kayboldu.

Camilla nefes aldı, yüzüne bir gülümseme çizdi ve ailesiyle yüzleşmek için evin içine doğru ilerledi.

"Camilla, tatlım, bir kez olsun bize katıldığın için ne kadar da nazıksın!" Camilla'nın annesi Georgina, ona keskin dişleriyle dolu bir gülümseme attı, ki bu çok saçmaydı çünkü Camilla her çağrıldığında bu sevimli toplantılara geliyordu. "Ve şuna bak! Hâlâ doymadan yiyorsun, görüyorum. Sana binlerce kez söyledim Camilla, karbonhidratlar sana yakışmıyor."

"O kek pişirerek geçiniyor," diye araya girdi Trent, şarap kadehini çevirerek. "Bütün gün bunu yapsaydım, ben de aynı kadar yerim." Camilla'nın ağabeyi kadehini ona doğru kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Ama hepimiz günümüzü mutfakta geçiremeyiz, değil mi?"

"Tabii ki hayır, tatlım," dedi Georgina, en sevdiği çocuğunun omzuna hafifçe vurarak. "Sen yönetim kuruluna aitsin. Tıpkı baban gibi."

"Birkaç kurabiye yapmak için haftada yüz saat çalışmadım, orası kesin," diye Camilla'nın babası Dean de aynı fikirdeydi. "Bu şekilde bir imparatorluk kurulmaz. Ben bunu iyi bilirim."

Babası iş hayatına araba satıcısı olarak başlamıştı. Bölgedeki ilk lüks araba satıcısı olarak büyük başarı elde etmiş ve işini on yedi eyalete yaymış, sonunda da şirketini satarak milyoner olmuştu. Bir imparatorluğu vardı ve şirketi satmadan önce Trent'i şirkette yönetici pozisyonuna getirmişti.

"Herkes başarı öyküsü olamaz, hayatım," dedi Georgina, kocasına gülümseyerek. Tatlı sözler, gizli hakareti örtbas ediyordu: Camilla, kıyaslandığında bir başarı öyküsü değildi.

Camilla bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti. *Vermeyecekti*. Her ne kadar onun huzurunda söylenen her cümle bir hakaret olsa da. Her ne kadar ailesi onu desteklemeye, anlamaya ya da onunla konuşmaya bile çalışmamış olsa da, o genç bir kızken evden kovulmuş olsa da. Hayır, Fox ailesi ona bir saniye bile zaman ayırmamış, o ise onlara ulaşmış ve bir şekilde onlardan özür dilemiş, tersi olmamıştı.

"Kek pişirme işi nasıl gidiyor?" Sophia, telefonuyla meşgul olan kocasının yanına oturdu. Muhtemelen önemli bir e-posta vardı ve bekleyemezdi, çünkü o önemli bir adamdı. Tıpkı Sophia, Trent, Georgina ve Dean gibi. Çok önemli insanlar, sıradan fırıncılardan çok daha üstünlerdi.

"Fırın harika," dedi Camilla, büfenin üzerindeki bir bardağa bol miktarda şarap doldururken. Annesinin ona attığı keskin bakışı görmezden geldi ve ailesine ve kayınbiraderine gülümsedi. "Aslında, bugün büyük bir düğün için bir telefon aldım. Beş yüz kişi."

"Biliyor musun, Isabella Rossi'nin kızının düğününe altı yüz on iki kişi katıldı," dedi Georgina, sırtını dik tutarak, bol döşemeli koltuğa oturdu. "Tabii ki *biz* davet edilmedik, ama zaten gitmek istemezdim. Duyduğuma göre çok gösterişli bir törenmiş."

"Tamamen zevksizdi," diye onayladı Sophia. "İnternette fotoğraflarını gördüm."

Camilla şarabını yudumlarken, bardağın yarısını içtiğini fark etti. Kendini yavaşlatmaya karar verdi. Sadece bir iki saat daha dayanması gerekiyordu, sonra eve gidebilirdi.

Etrafında sohbetler akıp gidiyordu ve Camilla, parlak, gergin ve pahalı giysili ailesinin yanında kendini kokuşmuş bir köpek pisliği gibi hissetmemeye çalışıyordu. Ama akşam yemeği için masaya oturduklarında ve annesi Camilla'nın uzandığı ekmek sepetine göz attığında, tamamen yıpranmıştı. Sepeti almadan yerine koydu ve yerine kendine küçük bir porsiyon et ve sebze koydu. Su içti ve sessiz kaldı, iyi bir fare gibi yemeğini kemirdi.

Dalga yaratmamak daha kolaydı. Geleceğini bildiği eleştirileri davet etmemek daha kolaydı. Ailesinin yorumlarının canını yakmadığını iddia etmek daha kolaydı.

Neden hala buraya gelmeye zahmet ettiğini milyonuncu kez merak etti. On yedi yaşında evden ayrılmış ve kendi yolunu çizmişti çünkü bu insanlar onu umursamıyor gibi görünüyordu. Ama Camilla, bir ev, büyük bir aile ve resim gibi mükemmel bir Noel kartı hayallerinden tam olarak vazgeçemiyordu.

Ailesi akşam yemeğinden sonra oturma odasına geçip içki içmeye başladığında, Camilla mutfağın yanındaki aile odasında yeğenini buldu ve ona ilgi gösterdi. Yeğeni gülmece, gözleri parlayan bir çocuktü ve Camilla onun Fox klanının diğer üyelerinden daha iyi bir insan olmasını umuyordu.

Yirmili yaşlarında kendi çocukları olmasını hayal etmişti. Artık bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Ama sorun değildi, bağımsızlığını hiçbir şeye değişmezdi.

"Camilla."

Dönüp baktığında babasını oturma odasının kapısında dururken gördü. "Merhaba baba."

"Seninle konuşabilir miyim?"

Başını sallayarak babasını çalışma odasına kadar takip etti ve masasının karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Babası yanına oturmak yerine masayı dolaşıp arkasına oturdu ve onu izlerken parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi. Babası onu bu odaya getirdiğinde, Camilla kendini her zaman yaramaz bir çocuk gibi hissedirdi. Kuşkusuz bu kasıtlıydı.

"Ne oldu?" Camilla kıpırdanmamaya çalıştı. Otuz dört yaşındaydı. Yedi çalışanı olan bir iş sahibiydi. Kardeşleri veya ebeveynleri kadar çok para kazanmıyordu, ama hepsini kendi başına başarmıştı. Aşçılık okulunun masraflarını ödemek için hiç yardım almamıştı. Üniversite fonu, ev için peşinat veya kardeşlerinin aldığı binlerce sırt sıvazlaması yoktu. Kötü bir ilişkiden kurtulmak, yeniden başlamak ve zor kararlar almak zorunda kalmıştı.

Yine de, kendi sıkı çalışması ve çok aptalca bir kredi sayesinde *başarılı* olmuştu. Camilla bağımsız, güçlü ve zekiydi.

Ama bu evde kendini küçük, şişman ve değersiz hissediyordu. "Annen ve ben senin için endişeleniyoruz, Camilla."

İçinden çıkmak isteyen öfkeyi geri yuttu. "Öyle mi?" Fazla tepki vermemek, gerekenden fazlasını söylememek en iyisiydi. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti.

"Bu pasta projesini daha ne kadar sürdüreceksin? Bugün arabayla geçerken pencereni gördüm, Camilla. Sanki uyuşturucu satışı yapıyormuşsun gibi görünüyor. Bu kasabaya gerçekten böyle bir imaj mı vermek istiyorsun?"

Yüzüne bir tokat atılsa daha az acırdı. Annesinden hakaretler bekliyordu. Babasından ise hiçbir şey beklemiyordu. Eleştirileri, her zamanki ilgisizliğinden daha kötüydü.

"Anlamadım?"

"Camilla, ciddi ol. Hayatınla ne yapıyorsun? Sen bir Fox'sun. Birkaç kek satmaktan daha yüksek hedeflerin olmalı. İnsanlara *hizmet etmek*. Onlar için yemek pişirmek." Sözlerini tükürdü.

"Ne, insanlara hizmet etmek ve yemek pişirmek geçerli bir uğraş değil mi?" Sözler boğazından çıkarken sıcak hissediyordu. Ellerini yumruk yaptı. Bu tartışmayı binlerce kez yapmışlardı ve bunu tekrarlamamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Ama sözlerin ağzından çıkmasını engelleyemedi. "Sorunu anlamıyorum, baba."

Babasının çenesi sıkıldı. Derin bir nefes aldı, sonra ellerini açtı. "Bak. Mutfakta vakit geçirmekten hoşlanıyorsan, sorun yok. Ama en azından bunu *evde* yap. Eski iş arkadaşlarımdan birinin bir oğlu var. Kendi hukuk bürosunu yeni açtı ve..."

"Hayır." Ayağa kalktı. "Ciddi misin? Benim işim senin için yeterince prestijli değil, bu yüzden beni arkadaşlarının çocuklarından biriyle evlendirmeye mi çalışıyorsun?"

Bir aile istiyordu, ama *böyle* değil. Kendi başarısız hayatının teselli ödülü olarak değil.

"Yaptığın işi iş olarak adlandıramazsın, Camilla."

"Para kazanıyorum, değil mi? The Sweetest Thing eyalete kayıtlı, değil mi?" Öfke göğsünü sardı. "Her hafta maaşları ödüyorum. Vergilerimi ödüyorum. Ticari kullanım için ayrılmış binada beş yıllık kira kontratım var. Bu iş değilse, ne diyorsun sen?"

"Senin *bir evin* bile yok, Camilla. Ben buna hobi derim ve artık büyümen zamanı geldi. İş hayatımın ilk yılında iki yüz bin dolar kazandım. Sen bu kadar parayı ne kadar sürede kazanıyorsun, Camilla? On yıldan fazladır bu işi yapıyorsun. Artık bırakmanın zamanı geldi."

"Sen, bir evin peşinatına denk gelen fiyat etiketli lüks arabalar sattın," dedi dişlerini sıkarak. "Ben ise tarçınlı çörekler satıyorum."

Babası ellerini açtı. "Benim demek istediğim de bu, Camilla."

Ailesinin önünde ağlamayacaktı. Bugün olmazdı. Kırık pencere ve Frankie'nin ziyareti gibi kötü olaylardan sonra, Fred ve

Nadia'nın aramasının verdiği mutluluğun ardından. Gözyaşlarına boğulma isteğine yenik düşerse, eve gidip yüzü lekelerle kaplı halde Marlon'la yüzleşmek zorunda kalacağı için ağlamayacaktı.

"İyi geceler, baba," dedi kısaca, sonra kapıdan çıkıp arabayla uzaklaştı.

YEDİ

Camilla'nın kötü ruh halini düzeltebilecek tek şey şekerdi. Şeker, tereyağı, un ve çikolata parçaları. Her birinden bol miktarda, yüz büyüklüğünde devasa kurabiyeler yapıp evi mutluluk kokusuyla doldurdu. Ön kapıdan içeri daldı ve "Merhaba!" diye seslendi, ama eski evden sadece gıcırta ve inlemelerle karşılık aldı.

Marlon evde değildi.

Bu sorun değildi, içini bir hayal kırıklığı kaplasa da. Aslında en iyisi böyleydi. Camilla, onunla yüzleşmeden önce ruh halini düzeltmesi gerekiyordu.

Alışveriş poşetini mutfak tezgahına attı ve işe koyuldu. İlk yaptığı şey tereyağını kavurmaktı, çünkü karmaşık ve lezzetli çikolatalı kurabiyelerin sırrı buydu. Tavayı çevirip köpüren tereyağının fındık kokusunu içine çekti ve sırtındaki kaslar gevşemeye başladı.

Elleri, binlerce kez pratik ettiği hareketleri kendiliğinden yapıyordu. Fırıncılık, hassasiyet ve sanatın güzel bir karışımıydı. Camilla'nın doğuştan gelen detaylara olan dikkatini çekiyordu ve sonunda lezzetli bir şey yaratmanın ek faydası da vardı.

Camilla, tatlıya düşkün olduğunu inkar edemese de, aslında pişmiş ürünleri *yemekten* çok hoşlanmıyordu. Onu cezbeden, yaratma sürecinin tamamıydı. Bir de paylaşmak. Başkalarının yaptığı tatlıları yemelerini, yüzlerinin ışıldamasını görmeyi çok seviyordu.

Ailesinin işi ve yeme alışkanlıkları hakkındaki tüm hakaretleri, onun yaptığı işi sevdiği yönleri görmezden geliyordu. O, *vermekten* hoşlanıyordu. İnsanları beslemek ve kendilerini evlerinde hissettirmek hoşuna gidiyordu, binlerce kilometre uzakta olsalar bile.

Bu gece, parlayacak tek yüz kendi yüzü olacaktı ve bununla yetinmek zorundaydı. Lise son iki yılında yaşadığı malikaneden, yıllarca üç ev arkadaşıyla paylaştığı daireden ya da eski erkek arkadaşı olan ürkütücü avcıyla kurmaya çalıştığı yuvadan daha çok, sadece birkaç gece uyuduğu bu evde kendini evinde hissediyordu.

Çikolata parçacıklarını kurabiye hamuruna katıp, hepsini buzdolabına koyduğunda, Camilla daha sakin hissediyordu.

Evindeydi, pasta yapıyordu ve her şey yoluna girecekti. Bundan emin olacaktı.

Sonra, tekrar düşündü ve buzdolabını tekrar açarak avuç içi büyüklüğünde dört kurabiye için yeterli hamuru çıkardı. Bu kurabiyeler çok çabuk yayılacak ve hamurun geri kalanı kadar lezzetli olmayacaktı, ama bu gece lezzetin derinliği için uygun bir zaman değildi. Bu gece şeker ve rahatlık zamanıydı.

Fırını önceden ısıttıktan ve kurabiyeleri yerleştirdikten sonra, Camilla tepsiyi orta rafa kaydırıp ve kapıyı kapattı. Zamanlayıcıyı çalıştırdı ve telaşla yarattığı bulaşıkları yıkamaya başladı. Karıştırma kabı kadar yıpranmıştı, ama artık çöküşün eşiğindeki gibi hissetmiyordu.

"Bu koku da ne?" dedi Marlon arkasında.

Camilla dönerek mutfağın diğer tarafında beliren adamı görünce gözlerini kırptı. Kalbi tuhaf bir şekilde hızla çarptı ve bunu bir gülümsemeyle gizledi. "Saf, karmaşık olmayan bir mutluluk kokusu alıyorum. Yani çikolatalı kurabiye kokusu."

"Asla gitme," diye patladı adam. "Asla taşınma."

Şaka yapıyordu, ama bu sözler yine de Camilla'nın kalbini çarptırdı. Sonra kendini toplamak için nefes aldı, çünkü bu da diğerleri kadar iyi bir başlangıçtı. Ellerini önlüğünün üzerinde düzeltti ve Marlon'a döndü. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Parmağıyla saçlarını taradı ve buzdolabını açıp içine baktı. "Neymiş o?"

"Fırında olan biten her şey yüzünden, umuyordum ki... Başlangıçta planladığımızdan daha uzun süre burada kalmamın bir sakıncası olur mu? Mümkün olduğunca yardımcı olacağım, söz veriyorum. Şu anda param kısıtlı, ama başka şeyler yapabilirim

"Evet," dedi Marlon, buzdolabından bir kaptaki kalan yemekleri çıkararak. "Tabii."

Camilla dişlerini sıktı. Hareket edemedi, onun yemeğini mikrodalgaya koymasını izledi.

"Emin misin? Yani... burada kalmamın bir sakıncası yok mu? Yıl sonuna kadar kalmam gerekebilir... belki biraz daha uzun da..."

Çatal bıçak çekmecesine ulaşmak için onu kenara itti. "İstedğin kadar kal," dedi çekmeceyi kapatırken. Gözlerine baktı, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Ev kurallarına uyduğun sürece."

Camilla'nın damarlarında rahatlama hissi yayıldı, ardından hızla bir arzu dalgası geldi. Konuyu değiştirmek için ona sırtını dönerek ocaktaki su ısıtıcısını kurcalamaya başladı. "Günün nasıl geçti?"

Su ısıtıcısını doldurdu ve ocağı açtı, tüm bu süre boyunca ona sırtını dönmüş haldeydi. Ateşleme birkaç kez tıklayıp gaz tuttu. Sonunda, omzunun üzerinden bakmaya başladı, çünkü iradesi zayıf bir kadındı ve dayanamadı.

Marlon bir sandalyeye çöktü ve artıkları yemeye başladı. "Günüm iyiydi. Çeşitli müşterilerle halletmem gereken bir düzine sorun vardı ve hepsi kişisel ilgi görmek istiyordu. Ama her şey yolunda gitti." O, tezgaha yaslanırken onu izledi ve başını eğdi. "Ne oldu?"

Kadın doğruldu. "Ne?"

"Ne oldu? Sen... Bilmiyorum. Sanki bir şey seni rahatsız ediyor gibi görünüyorsun."

"Ne?" Camilla, zorla gülerek tekrarladı. "Ben iyiyim."

Ona düz bir bakış attı. "Bir şey oldu. Ne olduğunu söyle. Polisler geri gelip pencere hakkında seninle konuştular mı? Kimin yaptığını buldular mı?"

Camilla'nın kalbi hızla çarptı. Kimse onun üzgün olduğunu anlayamazdı. Yıllarca ailesine katlanarak kalın, aşılmaz bir zırh oluşturmuştu. Yüzüne parlak bir gülümseme çizdi ve tanındığı neşeli kişiliğini takındı, sorunlarıyla kendi başına başa çıktı. Her zaman böyle olmuştu.

Ama Marlon onun içini görmüştü. Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, Camilla ise kaçmak için yana doğru kaymaya başladı.

Onu sobanın yanında yakaladı. "Camilla," diye homurdandı. "Konuş benimle." Hafif bir ter kokusu ve soğuk havanın ferahlığı geliyordu.

Camilla, onun siyah gömleğinin açık yakasına bakarak yutkundu ve omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Bir iç çekiş, şakağındaki saçları dalgalandırdı; Marlon ona o kadar yakındı. Elleri fırın kolundaydı ve fırının ısı bacaklarının arkasını ısıtıyordu. "Fırında bir şey mi oldu? Yine pencereler mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, pencereler iyi. Camcı şirketi gelecek hafta yeni pencere takmaya gelecek. Önemli bir şey değildi."

"Ama...?"

Of. Marlon gitmeye niyetli değildi, o yüzden onu rahatsız eden şeyi ona anlatsa iyi olurdu — en azından bir kısmını. "Ailemin evinde akşam yemeği yedim. Ayda bir kez yapıyoruz ve her zaman berbat oluyor. Hem de çok."

"Nasıl yani?"

Adamın boğazına, orada uzayan kaba kıllara, boğazın dibindeki küçük çukura bakmaya devam etti. "Kız kardeşim avukat, erkek kardeşim şirket yöneticisi ve ailem bana ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı hatırlatmayı çok seviyor."

Camilla'nın dehşetine, sesi son kelimeye takıldı. Dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerini sıktı. Sonra kendini zorlayarak, "Bu gece babam işimi bir hobi olarak nitelendirdi. Beni eski iş arkadaşlarından birinin oğluya evlendirmek istiyor." dedi.

Fırının kolu gıcırdadı ve Marlon aniden onu bıraktı. Homurdandı. "Oh. Ondan hoşlanıyor musun?"

Garip bir kahkaha çıktı ağzından, kıkırdama ile hıçkırık arasında bir şeydi. "Ondan hoşlanmak mı? Onu tanımıyorum bile! Babam bana adını bile söylemedi. Sadece adamın eski iş hayatıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlattı, ki bu da büyük Dean Fox için önemli olan tek şeydi." Kız, alnına yapışmış kıvrıkcık saçlarını dağınık topuzuna geri iterek homurdandı. "Sanki, benim yüksek mevkili bir iş kadını olmadığım için, onların kibirli tanındıklarından birinin ev hanımı olarak teselli ödülünü kabul etmem gerektiğini düşünüyorlar. Ama inan bana, bu konuda da söyleyecekleri şeyler vardır. Ve biliyor musun? Ben *harika* bir ev hanımı olurdum. Bu konuda *çok* iyi olurdum, ama onlar yine de bana burun kıvrırırlardı. Eğer bir çocuğum olursa ve birkaç hafta içinde "eski halime dönmezsem", annem bir daha onun yanında yemek yememe izin vermezdi."

Ellerini yüzüne kapattı ve sözlerini geri almaya çalıştı. Marlon'un bunları duymasına gerek yoktu. Kurabiye kokusunu aldığı anda ne derse desin, onun burada yaşamasını istemiyordu bile. Ona büyük bir iyilik yapıyordu ve o da ona, çocukluğundan kalma tüm yükünü mutfağının zeminine dökerek ve başka hiçbir kadını evine davet etmemesi konusunda ısrar ederek karşılık veriyordu.

Şimdi dağınık halini gösteriyordu ve bunu her zamanki neşeli zırhının arkasına bile saklayamıyordu.

"Hey." Parmakları bileklerini kavradı ve ellerini çekti. Parmağını çenesinin altına kıvırdı ve yukarı doğru kaldırdı. Gözleri sabit ve ciddiye, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Tek temas ettikleri yer, çenesine dokunan parmağı ve bileğini kavrayan eli idi, ama Camilla sanki onun tarafından yakalanmış gibi hissediyordu ve kaçmak istemiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bütün bunları sana yüklemek istemedim."

"Bana hislerini anlattığın için asla özür dileme." Vücudu eğildi.

Daha da yaklaştı, parmağını açarak Camilla'nın boğazının yanından aşağı kaydırdı. Dokunulduğunda titredi, dudakları açıldı, kendini kaybetti.

Belki de bu, ilk akşam, aptalca yeni kurallarını koydukları zaman başlamıştı. Belki de başka kimseyle yatmama düşüncesi -sadece bu duvarlar içinde olsa bile- yeni bir tür tahrik uyandırmıştı ve bu yüzden Camilla'nın vücudu birdenbire kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu.

Kısıtlama, onu yere sermekle tehdit eden bu şiddetli şehvet, bu arzu dalgasına dönüşmüştü.

Çünkü onu istiyordu. Onu *arzuluyordu*. Nabızı bacaklarının arasında şiddetle atıyordu, rahatlamayı gerektiren acı veren bir ritim.

Marlon biraz daha yaklaştığında, vücudunun ısısı arkasındaki sobanın ısısıyla yarışır hale geldi. Serbest elini beline doladı ve o elin vücuduna değdiğinde ne kadar büyük hissettiğini, onu tam da olduğu yerde ne kadar güçlü bir şekilde tuttuğunu sevdi.

"Camilla," diye fısıldadı, göz kapakları düşerken.

"Konuşma." Elleriyle onun pazılarına kayd. "Lütfen." O inledi, sonra başını eğdi...

Yanık kokusu Camilla'yı rasyonel insanların dünyasına geri döndürdü. Çığlık attı, sonra iki eliyle Marlon'u itti. Sonra dönüp fırın kapısını açtı, ama kurabiyeler henüz tam olarak pişmemişti. Ne olmuştu?

"Kıpırdama!"

Marlon, 1,93 metre boyundaki iri yarısı özel güvenlik danışmanının gücüyle ıslak bir çay havlusuyla kışına vurdu. Camilla korkmuş bir keçi gibi çığlık atıp zıpladı, dönmeye çalıştı ama Marlon elini omzuna koydu ve yanık kokusu

her vuruşunda vücudu bez bebek gibi sallanıyordu.

Bu, ilk sabah bacaklarının arasına elini soktuğunda hayal ettiği şey *değildi*. Bu, Marlon'un çay havlusuyla kıkına vurması ve kesinlikle seks düşünmemesi nedeniyle, korkunç şakasına gülerek alay eden acımasız bir evrenin işiydi. Aniden durdu ve önlüğünün bağlarını kopardı, sonra da başından yırttı.

Silahını - nemli bir çay havlusu silah sayılabilirse, ki Camilla kesinlikle sayılabileceğini düşünüyordu - kumaş yığınınına attı ve üzerine basmaya başladı.

Sonra ıslak, yanmış dağınıklığın üzerine çıktı, ona döndü ve öfkeyle baktı. "Sen," diye homurdandı, "yanıyordun."

Camilla onun ses tonunu beğenmedi. Ellerini beline koydu. "Peki bu kimin suçu?"

"Yaralanabilirdin, Camilla."

"Evet, peki, belki bir dahaki sefere bana sert davrandığında, beni açık gaz alevine doğru itme. Hmm?" Yanakları yanıyordu ve kalbi hala çarpıyordu. Bu...

Neredeyse *öpişeceklerdi*.

Oh, bu bir *felaket* olurdu. Öpüştükten sonra ona nasıl bakabilirdi? Ve neden o... nasıl...

Gözlerini kısarak baktı. "Bu, gece misafir kabul etmeme kuralı koyduğumuz için mi? Üç gün seks yapmadan duramıyorsun, bu yüzden şansını benimle denemeye mi karar verdin?"

Marlon ona baktı, boynu gergin kaslarla doluydu, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Sadece uygun tek seçenek sen olduğun için seni öpmek istediğimi mi düşünüyorsun? Şu anda kafanda gerçekten bu mu var? Sen bundan daha akıllısın, Camilla."

O... kızgın görünüyordu. Ama Camilla çok zorlu birkaç gün geçirmişti ve itilip kakılmaktan bıkmıştı. Üstelik az kalsın yanıyordu, ki bu tek başına yeterince korkunç bir şeydi. Ama onun ona bakışları, onu tuzağa düşmüş bir tavşan gibi hissettiriyordu.

Çenesini kaldırdı. "Peki, başka ne düşünebilirim ki? Belki de kuralı iptal etmeliyiz. Git ve zina yap, dostum. İhtiyacın var gibi görünüyor. Sadece kirli tangaları kanepe minderlerinin arasına saklama."

Adam ona döndü ve onu mutfak tezgahına sıkıştırdı. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Hiçbir şeyi iptal etmeme gerek yok, tatlım. Eğer biri

gergin görünüyorsa, o da sensin." Yavaşça ona yaklaştı, sesi alçaldı. "Sen benim çatımın altında kaldığın sürece, başka bir erkeğin bu sorunu halletmesine izin vermeyeceğim."

Bu bir söz gibi geliyordu. Marlon bu sorunu kendi başına halletmek istiyor gibiydi. Camilla'nın nefesi kesildi, ama çenesini kaldırdı ve yalan söyledi: "Ben gayet iyiyim."

"Beni resmen sürükleyip yüzümü parçaladın, beni o kadar çok istedin ki."

"Şimdi de uyduruyorsun."

"Duş başlığıyla biraz yalnız kalmak istiyorsan, hiç durma. Sen bitirene kadar burada bekleyeceğim."

"Kaba olma Marlon. Duşta yalnız kalmak istemiyorsan, o zaman beklerim. Ne kadar süreye ihtiyacın var? Otuz, otuz beş saniye mi?"

O kahkaha attı, vücudu Camilla'nın vücuduna yapıştı. Camilla'nın vücudu sıcaklıkla doldu, ama bunun sadece onun vücut ısısından kaynaklandığını, damarlarında kıvılcımlar gibi parlayan şehvetten kaynaklanmadığını iddia etti.

Neredeyse onun yüzünü parçalayacaktı. Aslında, bunu hemen yapmak istiyordu. Sakalı cildini tahriş edecekti. Büyük elleri vücudunda dolaşacak, onu kendine ait ilan edecekti. Bunu düşünmek bile onu neredeyse tatmin ediyordu. Arzu midesinin kenarlarını kemiriyordu, ona olan açlığı yeni bir aşamaya giriyordu.

Ama Marlon, su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlayınca tezgahdan uzaklaştı. Ocağı kapattı, sonra Camilla'nın zamanlayıcısı çalmaya başladı. Fırından kurabiyeleri çıkarmakla meşgul oldu ve gözlerini Marlon'unkilerden uzak tuttu.

MARLON, yatak odasının kapısını kapattığında hala çikolatalı kurabiyelerin tadını alabiliyordu. Yüzünü ovuşturarak uzun bir nefes verdi. Camilla'dan uzak kaldığı her seferinde, eski alışkanlıklarına geri döndüğü için kendini azarlıyordu. Ama onun yüzünü gördüğü anda, tüm bunlar eriyip gidiyor ve tek istediği ona bakmak oluyordu.

Tabii, *tek* istediği bu değildi, tabii ikisi de akıllarını kaçıran kadar onu becermek kadına bakmak sayılırsa.

Yeni ev kuralları gereksizdi, çünkü Marlon, Leo onun bu evde yaşaması için düzenleme yaptığından beri başka hiçbir kadını düşünmemişti. Onu çaresizce istiyordu. Ne zaman kıpırdasın, konuşsun ya da

gölüşü, Marlon kendini ona atmamak için kendini zor tutuyordu.

Kadının beklediğinden daha uzun kalmasından memnundu. Ona asla gitmemesini söylediğinde sadece yarı şaka yapıyordu.

Mutfağında, fırırlı önlüğüyle kendi kendine mırıldanan Camilla'yı görmek, hayatında yaşadığı en tatlı şeydi. Omzunun üzerinden ona bakıp gülümsediğini görmek, önlüğünün bağcıkları omurgasının dibinde büyük, sarkık bir fiyonk oluşturunca, onu taş gibi sertleştiriyordu.

Ona yeni bir önlük alması gerekiyordu. Eskisi tamir edilemeyecek kadar yanmıştı. Belki bir gün, onun için altında başka bir şey giymeden onu giyerdi. Onu mutfak tezgahının üzerine eğip, fırında lezzetli bir şeyler pişerken, çiçekli, fırırlı önlüğüyle onu alabilir. Marlon gözlerini kapatıp uzun bir nefes verdi.

Artık bunun sadece doğuştan gelen bir koruma içgüdüğü olduğunu iddia edemezdi. Bu tamamen farklı bir şeydi.

Bir ses düşüncelerini böldü. Marlon, yatak odasının kapısında durarak durakladı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Ses çok zayıftı. Vızıltı mı? Mırıldanma mı?

Kapısını açtı ve ses daha da yükseldi. Kesinlikle vızıltıydı. Marlon banyoya baktı ama banyo boştu. Yani Camilla'nın elektrikli diş fırçası değildi. Durup dinledi ve sesin Camilla'nın odasından geldiğini fark etti.

Marlon'un vücudundaki tüm kan o kadar hızlı bir şekilde kasıklarına hücum etti ki, neredeyse düşüyordu. Baş dönüyordu, koridordaki duvara yaslanarak kendini tuttu ve tam o anda, zayıf, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir inilti duydu. Vızıltı daha da yükseldi.

Kadının bir vibratörü vardı ve onu Marlon'dan sadece birkaç metre uzakta kullanıyordu.

Marlon ısrarla çekince fermuarı açıldı. Pantolonunu o kadar hızlı indirdi ki, açık banyoya girip kendini içeri kilitlemek zorunda kaldı. Oradan, onları ayıran kağıt kadar ince duvarın arkasından Camilla'nın odasından gelen vızıltıyı duyabiliyordu. Marlon, bir kez olsun, tüm gürültüsü, gıcirtısı ve ses yalıtımının olmaması nedeniyle eski eve minnettardı.

Daha iyi düşünebilmek için elini penisine koydu. Camilla'nın bacaklarını yatakta açarak klitorisini vibratörle okşadığı, onu içine soktuğu düşüncesi...

En yumuşak, en hafif ses kulağına ulaştı, sanki nefesini tutmuş ya da iniltiyi bastırmaya çalışmış gibi. Belki de inlemişti ve duvar sesi boğmuştu.

Belki de řu anda onu dűřünüyordu. Mutfakta onunla neler olabileceđini dűřünüyordu.

Daha hızlı mastürbasyon yapmaya başladı, kapısını açıp ona katılma hakkına sahip olmayı diledi. O oyuncağı elinde tutan, ona işkence eden, onu orgazma ulaştırırken yanaklarının pembeye dönmesini izleyen kişinin kendisi olmasını diledi.

Sertleşmiş penisi ve mantıklı zihni devre dışı kalan Marlon, Camilla'nın onun için bacaklarını açmış, altında, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, üzerinde zıplarken hayal etti. Binlerce görüntü zihninden geçti. Dudaklarının penisini nasıl saracağını hayal etti. Onun amını yalarken saçlarını nasıl çekeceğini hayal etti. O, onun güzel kalçalarını avuçlarken, onun yüzüne binmesini hayal etti.

Kendi iniltisini bastırarak, tam zamanında bir bez aldı. Orgazmı ani olduğu kadar şiddetliydi, vücudunu parçalara ayırdı. Gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve banyosunun ortasında, pantolonu dizlerinde, göğsü şiddetli nefeslerle inip kalkarken durduğunu fark etti. Üzerinde ince bir ter tabakası vardı ve kasları gevşek ve yorgun hissediyordu.

Vızıldama durmuştu.

Marlon titreyerek bir nefes daha aldı ve duşu açtı.

SEKİZ

Camilla, Fred ve Nadia ile randevu saatine yaklaşırken gergin bir enerjiyle doluydu. Pastaları lezzetliydi ve tasarımları çok güzeldi. Yeteneklerine güveniyordu. Yine de, bu işi kapmak onun için çok önemliydi.

Zihninin derinliklerinde başka bir saat daha tik tak ediyordu, Aralık ayının ilk hafta sonu sona erecek olan bir saat. Son ödemesi yaklaşıyordu ve boynuna bir boyunduruk gibi yapışan, akılsızca aldığı kredinin son kısmını ödemek için bir şekilde yeterli parayı bulması gerekiyordu. Bunu başardığında, işinin sahibi olacak ve borcundan kurtulacaktı.

Aksi takdirde, son on yılın -ve daha uzun süren- emeği gözlerinin önünde paramparça olacaktı. Sonuçta babası haklı çıkacaktı. Bu, sadece bir hobiden ibaret olacaktı, hem de çok pahalı bir hobiden.

Fırının kapısı açıldı ve Camilla yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Nadia! Fred! Sizi tekrar görmek ne güzel."

Nadia parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Zarif kıyafetler giymiş, dirseğine parlak pembe bir çanta asmış, güzel bir kadındı. Küçük bir köpek çantadan kafasını çıkardı, etrafına baktı, sonra tekrar çantanın içine girdi. Nadia tezgaha koştu ve Camilla'nın iki yanağına da birer öpücük kondurdu. "Bunu yaptığın için çok teşekkürler, Camilla. Amelia'nın düğününde pastanı tattıktan sonra, senden başka birini işe almakla hata yaptığımızı anladım. Diğer fırın işi suya düştüğünde, bunun kaderimizde olduğunu anladım!"

"Siparişi yerine getiremeyeceklerini söylediklerinde, bu neredeyse iyi bir şey oldu," diye ekledi Fred. Camilla'nın elini sıkmak için uzandı ve nazikçe gülümsedi.

İkisi, altı ay önce Nadia'nın yüzüğü kaybolduğunda zor bir dönemden geçmişti. Fred'in işi büyük darbe almıştı ve birkaç çalışanı işten çıkarmak zorunda kalmıştı. Bu günlerde biraz yaşlanmış görünüyordu, saçlarında daha fazla gri vardı ve ağızının kenarlarında birkaç çizgi daha belirmişti.

Ama müstakbel karısına bir bakış attığında, Fred'in yüzü yumuşadı. Nadia'nın omuzlarına kolunu doladı ve Camilla'ya başını salladı. "Nereye oturmak istersiniz?"

"İstedığınız masaya oturun. Çay ister misiniz? Kahve? Su?"

"Birkaç kahve, değil mi bebeğim?" Fred, başını sallayan Nadia'ya baktı.

Camilla barista Ben'e baktı, Ben çenesini eğdi ve işe koyuldu. Sonra mutfağa koştu, derin bir nefes aldı ve hazırlanan örnekleri getirdi.

Bu işin iyi gitmesi
gerekiyordu. Gitmek
zorundaydı. Gidecekti de.

İlk iki pastayı aldı ve satış konuşmasını yapmak için geri döndü. Goodhews'ların tatması için küçük, on santimlik çift katlı pastalar yapmıştı. Pastaları çok sade bir şekilde süslemişti, ancak diğer işleri gibi şık ve profesyonel görünmelerini sağlamıştı. Bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Anketinizde ikinizin zevklerinin zıt olduğunu belirtmişsiniz," dedi Camilla, ilk iki pastayı masaya koyarken. Pastaları dilimledi ve parçaları tabaklara koydu. "Fred, sen çikolata ve karamel gibi yoğun tatları seviyorsun, Nadia ise parlak, meyveli tatları tercih ediyorsun, doğru mu?"

"Doğru," dedi Nadia, önündeki cömert dilimlere bakarak. "Nötr bir şeyle başlayıp oradan devam edebiliriz diye düşündüm.

Bu, ev yapımı vanilya özü ile hazırladığım özel vanilyalı kekim. Lezzetli, hafif ve nemli bir dokuya sahip ve seçtiğiniz herhangi bir dolguyu alabilecek kadar sağlam bir yapısı var. Solda, çikolatalı ganaj ve çırpılmış karamel dolgusu ile birleştirdim. Sağda ise İsviçre usulü tereyağı kreması ve ekşi çilek dolgusu var. İsviçre usulü tereyağı kreması, geleneksel tereyağı kreması kadar tatlı değildir ve ağızda daha hafif bir his bırakır. Lütfen." Çatal bıçak takımını işaret etti.

Kalbi küt küt atan Camilla, masada onların karşısına oturdu ve Fred ile Nadia'nın ilk ısırıklarını almasını izledi. Fred doğrudan çikolata-vanilya-karamel kombinasyonunu seçerken, Nadia daha meyveli ve hafif olan pastayı denedi. İkisi de gözlerini kapattı ve boğazlarından yumuşak bir takdir sesi çıktı.

Camilla, dudaklarına yayılan zafer dolu gülümsemeyi engelleyemedi. "Bu pasta," dedi Nadia, çatalını seçtiği pastayı işaret ederek.

Fred homurdandı ve başını salladı. "Olmaz. Bu doğru olan. Bu karamel dolgusunu dene, bebeğim."

Nadia, Fred'in uzattığı lokmayı aldı ve zevkle yalvardı.

Camilla güldü. "İşleri daha da zorlaştırmak istemem ama diğer seçenekleri de tatmak ister misiniz?"

Onlar başlarını salladılar, Camilla da hazırladığı diğer dört küçük pastayı getirmek için acele etti. İkisi de çok farklı zevklere sahip oldukları için, ikisine de uygun bir şey bulmak için tarif kitaplarını didik didik aramıştı. Bütün hafta pişirme, planlama ve tasarımla geçmişti.

Önlüklerini yaktıkları akşamdan beri Marlon'u neredeyse hiç görmemişti ve bundan memnundu. Erkekler için çok meşguldü, önümüzdeki birkaç hafta çok önemliydi. Tamamen odaklanmak dışında her şey The Sweetest Thing'in sonu anlamına gelirdi. Kafasını boşaltmak için birkaç gün tam da ihtiyacı olan şeydi.

Elbette onun için pişirmeye devam etmişti. Sabahları mutfak tezgahından tatlıların kaybolmasını izlemek ona her zaman gizli bir heyecan verirdi. Ama birisi için pişirmek, onunla ilişki kurmaktan çok farklıydı. İlki onun mesleği, ikincisi ise bir sorundu.

Sonunda, Fred ve Nadia'yı ikna eden Camilla'nın yeni kombinasyonlarından biri oldu. Fred, Camilla'nın o sabah bir hevesle büyük teyzesinin baharatlı poşet armut tarifiyle birleştirdiği ve hafif baharatlı bir kekle desteklediği karamel dolgusunu kesinlikle istiyordu. Lezzeti zengin ve aynı zamanda canlıydı ve hem Fred hem de Nadia hemen onu kazanan ilan ettiler.

"Tören için bunu keseceğiz," dedi Nadia, çatalla bir parça daha haşlanmış armut keserek. "Ama konukların seçebileceği çeşitli kekler de almalıyız."

"Benim önerim, fotoğraf çekimi ve pasta kesimi için daha küçük bir katlı pasta ve konuklara servis etmek için birkaç tabak pasta," dedi Camilla, masadan birkaç boş tabağı kaldırarak. "Onları mutfakta kesebiliriz ve ana pastayı kestikten ve fotoğrafları çektikten sonra catering şirketi servis edebilir." Dekorasyon için hazırladığı çizimlerle onların karşısına oturdu. "Şimdi, tasarımdan bahsedelim."

O anda Fred cebine uzandı ve dikdörtgen bir kutu çıkardı. Kutuyu masanın üzerine koydu ve kapağını açarak antika bir pasta süslemesini ortaya çıkardı. Küçük figürler zarif bir şekilde işlenmişti, erkek vintage bir smokin giymişti ve kadının dantelli elbisesi, erkeğin papyonu ve yeleğiyle uyumlu, altın rengi parlak detaylarla süslenmişti. Kadının başında küçük, ışıltılı bir taç vardı.

Camilla nefesini verdi. "Vay canına, Fred. Çok güzel."

"Bu büyükannemindi," dedi Fred, pasta süslemesini kutudan dikkatlice çıkararak. Bir anlığına ona baktı, sonra Nadia ile yumuşak bir bakış alışverişinde bulundu. "Büyükannem ve büyükbabam düğün pastalarında bunu kullanmışlardı, annem ve babam da aynısını yaptı. Modern düğün pasta süslemeleri kadar şık olmadığını biliyorum, ama bizimkinde de bunu kullanmak istiyorum. Benim için çok anlamlı olur."

Camilla, Fred'den bunu duyunca şaşırdı. O, son derece başarılı bir iş yöneten iri yapılı, sağlam bir adamdı. Bu tür bir duygusallık, ondan bekleyeceği bir şey değildi. Belki de bu yüzden gözleri yaşarmaya başladı. "Elbette, Fred," boğazındaki düğümden kurtulmaya çalışarak cevap verdi. "Pastanın tasarımına her şeyi ekleyebiliriz. Böyle güzel bir süsleme hiç sorun olmaz."

"Altın ve elmas unsurları olmasa bile, bu parça benim için çok değerli," dedi Fred.

Camilla neredeyse boğulacaktı. O *gerçek* altın mıydı? Ve *gerçek* elmaslar mı? Bir

Pasta süslemesinde mi?

"Öyleyse," diye devam etti Fred, "ayrıntılı resimler ve ölçüler vereceğim, ama düğün gününe kadar pasta süslemesini bende tutacağım. Senin için uygun mu?"

Camilla yutkundu. "Tabii ki." En son istediği şey, paha biçilmez bir aile yadigârını gereğinden bir dakika bile fazla elinde tutmaktı.

Fred gülümsedi ve heykelciği kutusuna geri koydu, saygıyla kutusunu kapattı. Sonra nişanlısına döndü ve alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, bebeğim."

Nadia gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Fred." Camilla'ya döndü. "Fred'in büyükannesinin pastasının üstüne koyduğu taç vardı. Benim duvak ve gelinliğimi ona uyacak şekilde tasarladık."

"Bu çok güzel," dedi Camilla, ve bunu içtenlikle söyledi. Fred'in aile yadigârları muhtemelen Camilla'nın tüm işinden daha değerliydi, ama ikisi için de açıkça çok değerliydi. Camilla, bu isteği yerine getirmek ve altın ve elmas pasta süslemesine yakışır bir pasta yapmak için elinden geleni yapacaktı.

Fred ve Nadia pastaneden ayrıldıklarında, Camilla hem yorgun hem de sevinçliydi. Başarmıştı. Başarmıştı! Yüksek bir depozito ödemişlerdi ve bu para doğrudan Camilla'nın kredi ödeme hesabına yatırılacaktı. Pastane her zamanki hızında satış yapmaya devam ederse, borçlarının yükünden kurtulmakta hiçbir sorun yaşamayacaktı. Düğünden bir gün önce ödemenin ikinci yarısını alacaktı

ödemeyi düğünden bir gün önce alacaktı ve bunu doğrudan Frankie Smith'in banka hesabına aktarabilecekti.

Frankie fırına geldiğinden beri ilk kez Camilla gerçek bir umut hissetti. Camilla'nın geçirdiği uzun, karanlık tünelin sonunda parlak bir ışık göründü ve gülümsemeden edemedi. Neredeyse bitmişti. Borcu ödendiğinde Camilla nakit rezervini oluşturmaya başlayabilirdi. İşini büyütebilirdi. Emekliliğini planlamaya başlayabilirdi. Hatta kendine ait bir ev bile bulabilirdi.

Bu son on bin dolarlık küçük bir aksilik, sadece bir aksilikti.

Yakında, kendine bir hayat kurabilirdi ve kimse, ne ailesi, ne kardeşleri, ne de Frankie Smith, bunu ondan alamazdı.

"İyi gitti," dedi Ben, espresso makinesinin arkasından. Camilla'ya gülümsedi. "Harikaydın."

"Öyle mi? O kadar gergindim ki, yerinde duramadım."

"Kendinden emin ve yetkin bir izlenim bıraktın. Harikaydı." Çalışanına gülümseyerek bakan Camilla, göğsünde gururla dolduğunu hissetti.

Ben, fırını açtığı anda işe aldığı ilk kişiydi ve onun iş kadını olarak büyümesini gören tek kişi oydu. Övgü onu gülümsetti.

Her şey yoluna girecekti, umuyordu.

Ya öyle olacaktı, ya da her şeyi kaybedecekti. Camilla içini çekti, gülümsemesi kayboldu.

Öyle ya da böyle, her şey yakında sona erecekti.

MARLON DUŞTAN ÇIKMIŞTI ki ön kapının açıldığını duydu. Bir hafta boyunca Stirling ve komşu kasabalarda çeşitli yerlere gidip potansiyel müşterilerle görüşmüştü. Festivaller, ticari güvenlik sistemi kurulumları ve birkaç kişisel koruma talebi arasında Elite Security hızla büyüyordu.

Haftanın bitmesine sevindi. Giyinip akşam yemeği için aşağı indiğinde, mutfaktan gelen sesleri duydu ve lezzetli bir yemek kokusu aldı.

Camilla ocakta büyük bir tavada soğanları karamelize ediyordu. Birkaç gün önce mutfakta yaşadıkları ateşli anın ardından, ikisi de daha normal bir ev arkadaşı ilişkisine geri dönmüş, birbirlerinin etrafında dönüp sadece birbirlerinin varlığının kanıtlarını görmeye başlamışlardı.

Yine de Marlon, onun pişirdiği yemeklerin kokusuyla uyanmayı sevdiğini inkar edemezdi. Sabahları birbirleriyle karşılaşmasalar bile, taze pişmiş ekmekler ve sıcak bir kahve onu bekliyor olurdu. Akşamları, yemek pişirme görevlerini dönüşümlü olarak yapar ve eve daha geç gelen kişi için artan yemekleri bırakırlardı. Ama önlük olayından beri birlikte yemek yememişlerdi. Fırsatları olmamıştı.

"Kokusu çok güzel."

Camilla ona bakıp gülümsedi, ama bakışlarında hoşuna gitmeyen bir karanlık gördü. "Karamelize soğanlı çizburger yapıyorum. İster misin?"

"Tabii ki," diye cevapladı ve tezgaha yaslandı. "Günün nasıl geçti?"

Yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Fred ve Nadia ile görüşmem iyi geçti. Beni tuttular ve depozitoyu ödediler."

"Tebrikler. Harika." Marlon'un gülümsemesi bir an sonra kayboldu. "Neden bana bir şeyleri sakladığını hissediyorum?"

Camilla başını salladı. "Sadece yorgunum. Uzun bir hafta oldu."

Marlon elinden tahta kaşığı aldı. "Ben karıştırırım. Sen otur. Duş al, kendini tazele."

"Koktuğumu mu söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Sana biraz dinlenmen gerektiğini söylüyorum. Git."

Bir an onun bakışlarını karşıladı, sonra nazikçe kolunu sıktı. Elini çektiğinde bile dokunuşun etkisi devam etti. Kalbi düzenli bir şekilde atarken, onun mutfaktan çıkmasını izledi.

Ailesinin bakıcısı olarak büyümekle ilgili olan şey, Marlon'un bundan *zevk almıyordu*. Başkalarını mutlu etmeyi seviyordu. Sevdiği insanların güvende, sağlıklı ve mutlu olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Ama bunun ne kadar yorucu olabileceğini de biliyordu. Başkalarına bakmanın bir tuzak olabileceğini, yıllarca süren sonsuz bir çalışmanın ardından hiçbir getirisi olmayan uzun bir eziyet olabileceğini biliyordu. Büyükbabası ve büyükannesi vefat ettiğinde ve Leo üniversiteye gidecek yaşa geldiğinde, Marlon rahat bir nefes aldı, günlerce uyudu, sonra kim olduğunu ve nereye gittiğini bilmediğini fark etti. O zamandan bu yana neredeyse yirmi yıl geçmişti ve diğer insanların ana bakıcısı ve geçimini sağlayan kişi olarak rolüne geri dönmek istemiyordu.

Sadece kendi başına olmak istiyordu. Hayatının anlamlı olmasının tek yolu buydu.

Soğanları karıştırdı, soğanlar yavaş yavaş koyulaşp reçel kıvamına gelirken, lezzetli kokuları mutfığı doldurdu. O sırada pencere kenarında kümelenmiş küçük sukulentleri ve rafta, içinde un, kahve, çay ve şeker olduğunu belirten el yazısı ile yazılmış yeni porselen kavanozları fark etti. Eski, sararmış dantel perde de pencereden kaldırılmıştı ve arka bahçesindeki ağaçların ince, çıplak dallarını, aralarına serpiştirilmiş dayanıklı yaprak dökmeyen ağaçlarla birlikte görebiliyordu. Yakında kar yağacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

Camilla, evine izini bırakıyordu ve izi güzel görünüyordu. Mutfığa göz gezdirdi ve uzun zamandır ilk kez, mutfığın ne kadar eski olduğunu gerçekten fark etti. Büyükbabası ve büyükannesi yirmi yıl önce öldükten sonra, burayla neredeyse hiç ilgilenmemişti. Kendine kapanmıştı.

Dolaplar eski melaminden yapılmıştı ve kapakların yarısı ya eğri duruyor ya da nemden şişmişti. Duvar karoları, derzleri lekeli ve çatlamıştı. Zemindeki muşamba birkaç köşeden soyulmuştu.

Fark etmemişti. Belki de umursamamıştı.

"Çok güzel görünüyorlar," dedi Camilla, dikkatini tavaya çekerek. Saçları ıslaktı ve bir toka ile toplanmıştı, bol bir eşofman altı ve ona uyan bir eşofman üstü giyiyordu. Onun kıyafetlerini yırtıp atmak ve onu mutfak tezgahında alırken ıslak saçlarını teninde hissetmek istedi.

Hayır. Hayır, onun istediği şey, diğer insanlar yüzünden sürekli stres yaşamadığı huzurlu bir hayattı. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

Camilla, elinden kaşığı alarak soğanları küçük bir kaseye aktardı ve önceden şekillendirdiği köfteleri çıkardı. "Ekmeği dilimleyebilir misin? Fırında kızartabiliriz."

Camilla'nın varlığı, bitkileri ve kavanozlarıyla aydınlattığı mutfakta yan yana çalıştılar ve Marlon, kalbinin derinliklerinde gizli bir düğümün çözüldüğünü hissetti. Oturdıkları zaman, on yıllardır ilk kez evindeymiş gibi hissetti, oysa hep burada yaşamıştı.

"Eklemelerinizi beğendim," dedi Marlon, küçük saksı bitkilerine ve kavanozlara başını sallayarak.

Camilla tereddütlü bir bakışla onun ifadesini okudu. "Öyle mi? Aşırıya kaçtığımı düşüneneğinden endişelenmiştim. Kavanozları dolaplardan birinde buldum. Perdeler çamaşır odasında. Onları yıkadım ama sarı renk çıkmayacak gibi görünüyor. Kurumaları için asılı duruyorlar."

"At gitsin," dedi Marlon. "Onlar olmadan oda daha güzel görünüyor." Marlon hamburgerini ısırırken inledi. Kadın yemek yapabiliirdi. Fırınlayabiliirdi. Dekorasyon yapabiliirdi. Ve bunu yaparken muhteşem görünüyordu.

"İyi bir hamburgerin üstüne yoktur." Sandalyesinde mutlu bir şekilde kıpırdanarak kendi hamburgerinden bir ısırık aldı. Pencereye bakarak sordu: "Bu perdeler evle birlikte mi geldi?"

"Burası dedemlerin eviydi. Leo ve ben gençken burada yaşıyorduk ve onlar öldükten sonra miras olarak bize kaldı. Üniversite masraflarını karşılayabilmesi için onun payını satın aldım. O zamandan beri pek bir şey yapmadım."

Camilla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Çok özür dilerim! Büyükannenizin perdelerini indirmek ya da kavanozları karıştırmak istememiştim. Her şeyi geri koyabilirim."

Marlon ağzındaki lokmayı çiğnedi ve başını salladı. "Endişelenme. Yaklaşık on beş yıldır burayı yenilemek istiyordum, ama sanırım bir türlü fırsat bulamadım. Nedenini bilmiyorum."

"Anlıyorum. Büyükannen ve büyükbaban senin için önemli miydi?"

"Tek ebeveynlerimizdi," dedi Marlon. Sonra, sanki ağzı kendi kendine konuşuyormuş gibi, kendini şöyle devam ederken duydu: "Annem bağımlılıkla mücadele etti ve biz ergenlik çağındayken öldü. Büyükbabam ve büyükanmemizin yanına taşındık, ama ben lisedeyken onlar hastalandı, bu yüzden onlara bakmak zorunda kaldım. Hemşire tutacak paramız yoktu. Onlar öldükten sonra, evi ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden Leo liseden mezun olup üniversiteye girene kadar evi olduğu gibi bıraktım. Sonra bir iş kurdum ve tüm enerjimi bu işi ayakta tutmaya harcadım. Sanırım burada rahatladım." Ona hafif bir gülümseme attı. "Belki de tembelleştim."

Camilla onu büyük mavi gözleriyle izledi ve Marlon, onun çok fazla şey gördüğünü düşündü. "Bir çocuk için çok ağır bir yük. Üstüne üstlük bir de iş kurmak." Camilla ıslık çaldı. "Etkileyici."

Marlon omuz silkti. "Bana verilen kart buydu. Kalacak bir yerimiz olduğu için şanslıydık."

Camilla başını salladı ve yemeğine geri döndü. Yemek yediler ve Marlon'un göğsündeki düğüm biraz daha gevşedi.

"Yeniden dekorasyon yapmayı sever misin?" diye sordu aniden, ikisi de yemekten sonra sessizce oturmuş, tatmin olmuş bir haldeyken.

Camilla dikleştirdi. "Evet. Neden sordun?"

"Yardıma ihtiyacım var. Oturma odası için yeni bir kanepe almak istiyorum ama ne alacağıma karar veremedim. Duvarların iyi bir boyaya ihtiyacı var."

Belki yeni bir halı. Küçük dekoratif eşyalar. Bilmiyorum. Hiç fikrim yok."

Camilla nefes aldı, ellerini göğsünde birleştirdi ve heyecandan küçük bir çığlık attı. Marlon'un gördüğü en sevimli şeydi ve o da gülmeden edemedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu bir evet demek?"

"*Kesinlikle* evet!" Masayı temizlemek için ayağa fırladı, sonra Marlon'u ön odaya sürükledi. Saçları kafasının üstünde dağınık bir yığın halindeydi ve kurudukça kıvrılmaya başlamıştı. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Bu oda harika. Orijinal mimari detaylar *çok* güzel. Bence bunu vurgulamalıyız. Tüfting hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"İyi, çünkü ben ondan nefret ediyorum." Ona yaramaz bir gülümseme attı ve Marlon yine gülmeye başladı. Odaya doğru döndü ve kollarını geniş bir yay şeklinde açtı. "Geleneksel bir tarzda yapacağız, ama modern bir dokunuşla. Tüfting yok."

"Tufting yok," diye ciddi bir şekilde başını sallayarak tekrarladı.

"Açık renkler, belki duvarlara hoş bir nötr taupe rengi. Parlak beyaz süslemeler ve pervazlar. Aletlerin var mı? Duvarlara bir sandalye rayı veya bir tür pervaz ekleyebiliriz, mevcut olanla uyumlu bir şey bulmaya çalışırız. Avize muhteşem, ama bence bu alan için fazla büyük olabilir."

Marlon, Camilla'nın tüm büyük planlarını anlatmasını yarı dinledi, ama çoğunlukla konuşurken nasıl parladığını izledi. Binlerce fikri vardı ve hepsi kulağa hoş geliyordu.

Derin bir nefes aldı, sonra dönüp iki koluyla onun ön kolunu tuttu. "Antika alışverişine gidebiliriz!"

"Ne istersen, Camilla," diye cevapladı yumuşak bir gülümsemeyle, ve bunu içtenlikle söyledi. Elinden gelse bu kadına dünyaları verirdi.

Kadın bir daire çizerek döndü, parmağıyla çenesini okşadı, yüzünde odaklanmış, büyüleyici bir ifade vardı. "Mezura var mı?"

Onun enerjisi, hayatına esen taze, serin bir rüzgar gibiydi. Adam başını salladı. "Şerit metrem var."

"O zaman başlayalım."

Patron olmanın iyi yanı, Camilla'nın kendi programını kendisinin belirleyebilmesiydi. Emily hafta sonu vardiyalarını seve seve üstlenmişti, bu da Camilla'nın birkaç aydır cumartesi ve pazar günleri boş olduğu anlamına geliyordu

Özel pasta süsleme işleri aldığıında hariç. O akşam, Marlon ile oturma odasını ölçüp ilham almak için fotoğraflar ararken, uzun zamandır ilk kez yaklaşan hafta sonu için heyecanlandığını fark etti.

Bir yıl önce, arkadaşlarıyla vakit geçirir ve iş için evrak işlerini hallederdi. Son zamanlarda ise hafta sonları iş ve bütçesine uygun bir ev bulmakla geçiyordu. Ama eğlenceli bir şey yapmak? Bu güzel odayı yeniden dekore etmek ve bitmiş halinin tadını çıkarmak?

Bu, neredeyse özenle hazırlanmış bir pasta pişirmek ve süslemek kadar güzeldi.

"Seks kanepesinden kurtulduğuna sevindim," dedi, rahatsız edici mobilyanın karşısındaki koltukta otururken.

Marlon söz konusu kanepeye yaslandı ve kollarını minderlerin arkasına uzattı. "Seks kanepesi mi?"

Camilla dramatik bir şekilde titredi, bu da Marlon'u gülümsetti. Camilla bunu yapmayı çok severdi. Marlon çoğu zaman çok ciddi ve somurtkandı, bu yüzden onu gülümsetmek özel bir ödüldü. Sonra yüzü hafifçe değişti ve bakışları Camilla'nın vücudunun uzunluğu boyunca aşağıya indi.

Camilla'nın bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti ve aniden, aylardır kimseyle yatmadığını hatırladı. Vibratörü bu hafta ciddi bir şekilde çalışmıştı, ama bu da pek işe yaramamıştı. Gündüzleri net düşünebilmek için sabah ve akşam kullanmaya başlamıştı.

Daha önce de cinsel istek duyduğu dönemler olmuştu. Bu, hayatında, ne kadar stresli olduğuna, ne kadar meşgul olduğuna, biriyle çıkıp çıkmadığına ve binlerce başka faktöre bağlı olarak gelip gidiyordu. Bir süreliğine ekstra cinsel istek duymak pek de olağandışı bir şey değildi.

Ama bu... bu farklıydı. Bu, Marlon yakınında olduğunda her seferinde alevlenen beyaz sıcak bir şehvetti. Bu işkence gibiydi.

"Yatmalıyım," dedi Marlon, gözleri hala arzuyla dolu. "Önümüzde büyük bir hafta sonu var."

"Mm-hmm," dedi Camilla, uyluklarını sıkarak. Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Sabah görüşürüz."

DOKUZ

CUMARTESİ GÜNÜ, oturma odasını temizlemekle başladılar. Marlon'un büyükannesinin bibloları odadan çıkarıldıktan, perdeler indirildikten ve tüm mobilyalar dışarı taşındıktan sonra, Marlon odanın ortasında durdu ve omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

Camilla bir elinde mezura, diğer elinde telefonu ile odaya girdi. Saçları yine dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve saç çizgisine yeşil, paisley desenli bir fular sarmıştı. Fular, başının üstünde büyük, gevşek bir fiyonk şeklinde bağlanmıştı ve giydiği yeşil bluz ve kot pantolonuyla uyumluydu. Giysileri, her bir güzel kıvrımını vurgulamıştı ve Marlon, Camilla tüm hafta sonu bu şekilde görünürse hayatta kalamayacağını düşündü.

"Tamam. Önce hazırlık yapalım. Her şeyi zımparalamamız gerekecek..." Tavana kaşlarını çatarak baktı, sonra Marlon'a gözlerini kısarak baktı. "Tavana sen yapabilirsin çünkü sen uzunsun ve dürüst olmak gerekirse, saçımı kuruturken kollarım yoruluyor. Bütün tavanı zımparalamaya dayanmaları imkansız. Merdivenin var mı?"

"Tabii ki var." Camilla'yı garaja götürdü, orada aletlerini karıştırdılar ve eksik olanların listesini yaptılar. Donanım mağazasına uğramak zorunda kaldılar ve Marlon, Camilla'nın koridorlarda dolaşmasını, boya örneklerine dikkatinin dağılmasını, sonra tekrar ihtiyaçları olan şeylere odaklanmasını izlemekten keyif aldı.

"Burada olduğumuz sürece boyayı almak ister misin?" diye sordu Marlon, seçtiği renkleri görmek için omzunun üzerinden bakarak.

Camilla başını iki yana salladı. "Belki numuneler alıp duvarlara örnekler yapabiliriz. Oh! Işık anahtarlarının kapaklarına da bakmalıyız. Her şeyi yeniliyorsak, o eski sarı kapakları bırakamayız." Camilla elektrik reyonuna doğru fırladı ve Marlon da onu takip etmekten başka bir şey yapamadı. Arkadaki bitki fidanlığında çalışan çalışanlardan birine el salladı. "Merhaba Bill!"

"Günaydın! Bugün pişirmiyor musun?"

"Hayır! Bugün tadilat yapıyoruz," diye cevapladı, sepeti kaldırarak tüm eşyaları gösterdi ve geçerken gülümsedi. Bill ona sırtıttı, sonra

Marlon'a bakıp başını salladı.

Marlon bu hırdavatçıya kaç kez gelmişti ve Bill'in adını hiç öğrenmemişti? Hayatı boyunca bu kasabada yaşamıştı ve Camilla'nın insanlarla etkileşimini izlerken, kendini ne kadar tamamen dışladığını fark etti. Büyükbabası ve büyükannesi öldükten sonra kendini izole etmişti. Bir hafta kadar öncesine kadar, bunun hayatındaki en iyi karar olduğunu düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi.

Eve döndüklerinde, Camilla'nın karnı odanın diğer ucundan duyulacak kadar yüksek sesle guruldadığında, yan yana çalışarak temizlik ve zımparalama işlerini yaptılar. Camilla gülererek karnına baktı. "Acıktım."

"Büyükanneimin anısına, onun meşhur ızgara tavuklu sandviçlerinden yapmaya ne dersin?"

Camilla gülümsedi. "*Çok isterim.*"

Marlon'un göğsünde bir sıcaklık yayıldı. Camilla ile geçmişinden bir parçayı paylaşabildiği için mutluydu. Mutfağa gittiler. Buzdolabının üstüne büyükannesinin eski tariflerini saklamıştı. Kitaplar tozla kaplıydı ve en arkada büyükannesinin el yazısı tarif kartlarını sakladığı kutu vardı.

Camilla her şeyi görünce hayretle nefesini tuttu ve kitaplara hayranlıkla yumuşak dokunuşlarla dokundu. "Bunlar harika."

"Uzun zamandır onlara bakmamıştım. Cenazeden sonra oraya kaldırmıştım ve o zamandan beri indirmedim."

Camilla kaşlarını kaldırdı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Bunu yapmamız doğru mu? Kimseyi üzmem istemem."

Yanındaki sandalyeye çökerek Marlon başını salladı. "Bu çok güzel. Bu tarifleri çok uzun zaman önce almalıydım. O en harika havuçlu kekleri yapardı. Her doğum günümde onu isterdim." El yazısı kartları karıştırdı ve aradığını buldu. "İşte."

Camilla kartı inceledi ve mırıldandı. "Bu güzel görünüyor. Krema tarifi de var mıydı?"

"Evet. İşte. Kokusu hala hafızamda." Eski fırına bakıp gülümsedi. "Okuldan eve gelip, kapıdan içeri girince baharatların kokusu burnuma çarpıyordu ve onun benim için yaptığını anlıyordum." Kıkırdayarak başını salladı. "Tanrım, bunu unutmuşum. Dedem havuçlu kekten nefret ederdi, ama her zaman bir ısırık alırdı. Torunlarının doğum günü pastalarını yememenin uğursuzluk getirdiğini söylerdi. Bazen, bir ısırık almak için büyük bir gösteri yaparken, aslında nefret ettiğini taklit ettiğini düşünürdüm."

sadece bir ısırık almak için büyük bir gösteri yapıyormuş gibi davranıyordu. Her zaman dilimini bitirirdi."

Aniden Marlon boğazı düğümlendi. Hızlıca nefes alıp, hızlı marine ve ev yapımı mayonez içeren ızgara tavuk tarifini bulana kadar tarif kartlarını karıştırarak kendini meşgul etti, sadece Camilla'nın elini kolunda hissettiğinde durakladı.

Camilla ona gülümsedi ve konuşmalarına gerek kalmadı. O anda, Camilla'nın onu hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anladığını biliyordu. Camilla, yalnız olmanın, sığınacak bir ailenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca küçük anlara nasıl tutunabileceğini biliyordu.

Aniden, yalnız olmak onunla birlikte olmaktan çok daha kötü bir seçenek gibi göründü.

Gözlerine bakarken, kalbinin bir parçası daha eridi. Sonra Camilla eğilip kollarını Marlon'un boynuna doladı. Marlon uzun ve titrek bir nefes alana kadar onu uzun bir süre sıkıca kucakladı.

O uzaklaştı ve tarif kartını salladı. "Başlasam iyi olacak." "Yardım edebilir miyim?"

"Tabii."

Yemek pişirdiler, yediler ve çocukluk anılarını konuştular. Marlon, Camilla'ya büyükannesinin doğum günü için pasta yapmaya çalıştığı ve neredeyse evi yakacağı zamanı anlattı. İtfaiye gelmiş ve Marlon itfaiye aracının kabinine binme şansı yakalamıştı.

"Fena sonuç olmamış," diye şaka yaptı Camilla. "Belki de öyle planlamışsındır."

"Dokuz yaşında bir Makyavelisttim."

Camilla buna güldü ve Marlon'un yanakları da buna karşılık kıvrıldı. Oturma odasına geri döndüler ve duvara boya örneklerini denediler. Marlon'a göre bunlar soluk bej, biraz daha koyu soluk bej ve biraz daha gri soluk bej gibi görünüyordu.

"Kesinlikle bu," dedi Camilla, üçüncüyü işaret ederek. "Kurumasını beklemeye bile gerek yok. Dün gece internette gördüğümüz kanepeyle uyumlu olsun istiyorsan, diğerleri çok sıcak. Yarın onu bizzat gördüğümüzde kesin olarak anlayacağız. Resimler yanıltıcı olabilir."

Üç boya örneğine baktı. "Bana uyar, ama hepsi birbirine çok benziyor."

Camilla teatral bir şekilde nefesini tuttu. "Birazdan bana tüm rujlarımın aynı görüldüğünü söyleyeceksin."

O sırttı ve ona doğru yaklaştı. Kendini durduramıyordu. Sanki vücutları mıknaş gibiydi ve onları birbirlerine çekiyordu. "Belki de onları dudaklarına sürüp bana göstermelisin, o zaman anlarız." Onu duvara sıkıştırırken göğsü onun göğsüne değdi. Elleri belinin çukuruna uzandı ve vücudunun kalçasından genişlediği yere yerleşti. O çok güzeldi. Çok yumuşak, tatlı ve mükemmeldi.

"Rujlara düşkünsün, ha? Benim siyah dudaklarımı görsen fikrini değiştirirsin belki. Gotik Camilla'yı seveceğinden emin değilim."

Sert ve ona karşı arzuyla dolu olan Marlon, onun teninin kokusunu içine çekti. O, geniş mavi gözleriyle ona bakarak gözlerini kırttı ve Marlon kendini kaybetti — ya da belki de bu, hayatının çölünde yirmi yıl boyunca nefes nefese geçirdikten sonra yeniden bulunmanın verdiği duyguydu.

"Dudaklarına sürdüğün her renk sana yakışır, Camilla."

Elleri göğsünün üst kısmına kondu, iki küçük temas noktası gömleğini yakıyor gibiydi. "Bu sadece ruj hakkında hiçbir şey bilmediğini gösteriyor."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve ona doğru eğildi. "Belki de sen bana öğretmelisin."

."

Burnuyla yüzünü yukarı doğru iten Marlon, aralarındaki mesafeyi kapattı aralarındaki mesafeyi kapattı. Dudakları yastık gibi yumuşaktı ve onun için çok tatlı bir şekilde açıldılar. Onu hak etmiyordu. Bu kadar nazik, bu kadar hassas, bu kadar mükemmel birini. Ama yine de onu öptü ve pişman olamadı.

Kız ellerini omuzlarına doladı ve vücudunu ona doğru eğdiğinde, Marlon'un kontrolü tamamen kayboldu. Marlon onu kendine doğru çekti ve öpücüğü derinleştirdi, bir kolunu kızın sırtına doladı, diğerini ise kızın başını eğmek için kullandı. Kızın saç bandını çıkardı ve parmaklarını kızın saçlarına geçirdi, kızın dudaklarından nefes nefese bir inilti çıktı. Kızın gözleri titredi, vücudu Marlon'un kollarında esnekledi.

Onun için yaratılmıştı — onun dokunuşu, öpücüğü için yaratılmıştı. "Marlon," diye nefes nefese söyledi.

"Durma" diye yalvardı, sakalını kadının yanağına, boynuna sürterek. Yumuşacık tenini öperek, oradaki kokuyu içine çekti. Kadının kokusu o kadar güzeldi ki, mantıklı gelmiyordu. Kadının elleri omuzlarına dolandı, saçlarını kavradı, çekti.

Onu dudaklarına doğru çekmesini çok sevdi. Saçlarını çekip onu istediği pozisyona getirmesini çok sevdi. Kollarını ona doladı ve isteğini yerine getirdi.

Marlon, bir öpücükte kendini kaybetmeyi hiç yaşamamıştı. Hiçbir kadına dokunup, o anda hissettiği gibi elektriklenmemişti. Ruhunun, sanki sonunda eksik parçayı bulmuş gibi, nefes nefese bir iç çekişini hiç hissetmemişti.

Camilla'nın dudaklarından kendini koparan Marlon, onu kalçalarıyla duvara sıkıştırdığını fark etti. Gözleri arzu ile vahşi ve bulanıktı. Sert penisi, kadının yumuşak karnına bastırılmıştı ve ikisi de nefes nefese, gözleri çılgınca bakarken, kadının elleri Marlon'un omuzlarına yapışmıştı.

Camilla'nın başı yumuşak bir sesle duvara düştü. Kalçaları ona doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük daireler çiziyordu, tırnakları omuzlarına batarken, sonra aşağı kayarak pazılarını kavradı.

"Bu evde bir şeyler var, Marlon. Kontrol ettirmelisin."

"Ne demek istiyorsun?" Adam kadının çenesini öptü, eli kadının göğsünü okşadı.

"Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım demek istiyorum. Sanki açlıktan ölüyorum.

Karbon monoksit dedektörünün pillerini kontrol etmelisin."

Şiddetli, yoğun bir zevk onu neredeyse boğuyordu. Eli göğsünü okşarken dudaklarının kıvrıldığını hissetti, parmakları giysilerinin üzerinden meme ucunu okşadı. "Bunun evin suçu olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Narin bir titreme vücudunu sardı ve o, bunun tekrar olmasını görmek için meme ucunu bir kez daha okşadı. Sonra onu uzun ve derin bir şekilde öptü.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı, adamın ağzı boynuna doğru kayarken.

"Öpüşüyoruz."

O, alaycı bir kahkaha attı. "Doğru. Ben daha felsefi bir anlamda demek istedim." "Şu anda felsefenin ötesindeyim, Camilla." O, onun gömleğini yukarı çekti

ve kız da ona yardım etmek için kollarını kaldırdı. Sonra beyaz dantelle kaplı dolgun göğüslerini görünce inledi. "Felsefenin çok ötesinde."

Marlon sütyenini beline kadar indirdi, göğüslerini avuçladı ve meme ucunu ağzına aldı. Kız nefes nefese inleyerek, ellerini onun başının arkasındaki saçlarına dolayarak onu orada tuttu. O çok sert davranıyordu. Onu duvara sıkıştırmış ve vahşi bir hayvan gibi vücudunu yiyip bitiriyordu, ama duramıyordu. Kadının teni cennetin tadı gibiydi. Göğüsleri çok güzeldi. Vücudu tapılmak için yaratılmıştı.

"Marlon," diye iç geçirdi.

Dudaklarından çıkan ismi onu gerçek dünyaya geri getirdi. İsmi'nin sesini seviyordu, ama aniden nerede olduğunu fark etti. Ne yaptığını. Kime yaptığını. Dikleşti, göğsü inip kalkıyordu, elleri hala göğüslerini okşuyor ve şekillendiriyordu. "İyi misin?"

Gözleri zevkten tembeldi. Başını salladı. "Mm-hmm."

Derin bir nefes alan Marlon, düşüncelerini anlamlandırmaya çalıştı. Camilla'yı o kadar çok istiyordu ki, her şeyi bir kenara atıp onu oturma odasının duvarına dayamaya hazırdı. Ama o, deniz kabuğunda denizden çıkan Venüs'tü. O, bir Rönesans tablosuydu. Tozlu bir duvara sertçe sikilmek değil, üzerine gül yaprakları serpilmiş kuş tüyü bir yatak hak ediyordu.

Ve eğer seks yaparlarsa, bu gelecek için ne anlama gelirdi? Hala haftalarca birlikte yaşamak zorundaydılar. Çıkacaklar mıydı? Ona bakmak zorunda kalacak mıydı? O daha fazlasını mı bekleyecekti?

Ama... belki de onun dik, pembe meme uçlarını bir kez daha tadabilirdi. Belki onu bir dakika daha öpebilirdi. Belki bacağına onun bacaklarının arasına sıkıştırıp, onun bacağına sürtünmesini hissedebilir ve o tatlı, nefessiz inlemeleri duyabilirdi...

Dur. Durması gerekiyordu. Bulabildiği tek can simidini tutarak Marlon, "Kuralları çiğniyoruz," dedi.

Camilla gözlerini kırptı ve kaşlarını çatı.

"Burası seks yapılmayan bir bölge olmalı," diye devam etti Marlon, vücudu hala ona yapışık halde.

Gözleri parladı ve onu şaşırttı. Titreyerek nefes aldı.

Dudaklarını ısırды, elleriyle Marlon'un omuzlarını yoğurdu. Marlon, aptalca ev kurallarının *onu tahrik ettiğini* fark etti. Bu gerginliği, bu alaycı tavrı seviyordu. Birkaç dakika önce, buraya taşındığından beri hiç bu kadar azgın olmadığını söylemişti.

Şehvet, bir yük treni gibi ona çarptı. Bu kadın onun için yaratılmıştı, Marlon bundan emindi, ama onunla bir sonraki adıma geçmeye hazır değildi. Ondaki çok fazla şey isteyecekti - ya da belki de o, ona bunu vermek için çok istekli olacaktı. Bu onu öldürüyordu, ama durması gerekiyordu. Kendi iyiliği için.

Kendini toparladı ve sütyenini olması gereken yere geri koydu. Camilla'nın gözleri kapanırken, başparmakları sütyenin dantelli kenarının üzerindeki yumuşak eti okşadı.

Eğer kız alay edilmeyi seviyorsa, o da biraz daha kendini tutabilirdi. Arzularının başka bir zirveye ulaşmasına izin verebilirdi. Bu ona düşünmek için zaman kazandıracaktı.

Onunla birlikte oraya gitmeye hazır olup olmadığını, bu kadına kendini daha fazla açmanın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olup olmadığını anlamak için.

"Sen kötüsün," diye şikayet etti, ellerini göğüslerinden çektiğinde. Yanakları kızarmış, ona somurtarak baktı. "Ve haklısın. Bu evin suçu değil."

O, alçak bir kahkaha attı ve neredeyse kural kitabını pencereden dışarı atacaktı. Bunun yerine, yerden kadının gömleğini aldı ve onu kadının ellerine tutuştururken onu öptü.

Henüz sınırı aşmamışlardı. Henüz değil. Ama kadının mavi gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, Marlon çok, çok yaklaştığını biliyordu.

ON

"SEKS AÇLIĞI," diye kıkırdadı Scarlett. "Ve bu senin kendi hatan."

Camilla, spor salonunun egzersiz matlarının üzerinde kendi terinin içinde yatıyordu. Arkadaşlarının gözlerine bakamadan inledi. Haftada dört kez yaptığı bootcamp seansları, hava soğuduğunda kapalı alana taşınmıştı, ama hiç de kolaylaşmamıştı. Kişisel antrenör Chet sadist bir tarafı vardı. Orada, diğer bootcamp üyeleriyle gülüp şakalaşıyordu, sanki son kırk dakikayı hepsini büyük bir gülümsemeyle eziyet ederek geçirmiş gibi değildi.

Camilla doğruldu ve antrenöre somurtarak baktı, sonra yanında kıkırdayan Lucy ve Scarlett'e döndü.

"O kadar da komik değil."

"Kızım, vibratörünü çıkar ve işini gör," dedi Scarlett, kasık bölgesini işaret ederek. "İşini hallet."

"Sence bunu yapmadım mı?" diye cevapladı Camilla somurtarak. "O lanet şeyi yıpratacağım."

Marlon'un onu duvara dayadığı, bütün hafta boyunca bunu yapmak için can attığı gibi onu öptüğü anı hatırladı. Hâlâ ellerini vücudunda hissedebiliyordu. Ve onu durduruşu, sanki ona zevk vermeyi reddetmekten hoşlanıyormuş gibi, dün öğleden sonra beri onu üç kez orgazma ulaştırmıştı. Buna ihtiyacı vardı. Aklını kaçıırıyordu.

Camilla oturdu. "Eve gidip duş almam lazım. Hazırlık yapıyoruz, astar sürüyoruz ve boyuyoruz, böylece gelecek hafta sonu mobilyaları almaya hazır olacağız."

Lucy yan döndü ve başını eline dayadı. "Peki... orada neler oluyor?"

"Sana söyledim. Oturma odasını yeniden dekore etmesine yardım ediyorum."

Scarlett ve Lucy birbirlerine baktılar. Lucy dudaklarını büzdü.

"Hmm." "Belki Amelia'yı aramalıyız," diye önerdi Scarlett.

"Amelia balayında. Onu neden arayalım ki?" Camilla sesinin tiz çıktığını biliyordu, ama elinde değildi. "Onu rahatsız etmemize gerek yok."

"Leo, kardeşinin ne yaptığını bilmek istemez mi?" Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Marlon, sana ev sahipliği yapması gerekirken seni duvara itip öptü."

"Kardeşi hiçbir şey *yapmıyor*," dedi Camilla, bu apaçık bir yalandı. "Leo ve Amelia'nın evliliklerinin ilk haftalarını keyifle geçirmelerine izin vermeliyiz. Dün olanlar... Ne olduğunu bilmiyorum."

"Amelia bana otel odasının fotoğrafını gönderdi ve dizüstü bilgisayarın masanın üzerinde duruyordu. Ekranda bir hesap tablosu gördüm," dedi Lucy, gözleri parıldayarak. "Veri analizi için zamanı varsa, en yakın arkadaşlarından birinin yeni kayınbiraderiyle şüpheli bir ilişki içinde olduğunu öğrenmek için de zamanı vardır."

"Ben eve gidiyorum." Camilla ayağa kalktı ve tekrar kahkaha krizine giren arkadaşlarına sert bir bakış attı. Scarlett o kadar yüksek sesle güldü ki Chet, gözlerinde daha fazla burpee yazmak istediğini belirten bir ışıltıyla ona baktı. Sadist.

"Yenilemelerinizin tadını çıkarın." Lucy, son kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak kaşlarını oynattı.

"Çocuklar bu aralar böyle mi diyor?" Scarlett dirseklerine dayanarak oturdu ve sırtıttı.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söyledi Camilla, sonra spor salonundan çıkıp gitti.

Eve dönüş yolu ona kendini hazırlamak için zaman verdi. Dün onu şaşkına çevirmişti. Marlon'un ellerini düşünmeden edemiyordu. Marlon'un dudaklarını. Marlon'un karnına ısrarla bastırıldığı penisini.

Onunla ilişki kurmak çok kötü bir fikirdi. Ya da daha doğrusu, onunla *daha fazla* daha fazla ilişki kurmak.

Dün o ev kuralını bir silah gibi kullanmıştı ve Camilla neredeyse oturma odasının zemininde eriyip gitmişti. Marlon'u daha önce hiç yaşamadığı bir yoğunlukla istiyordu.

Ama belki de durmaları iyi olmuştu. Belki de bu kural, çaresizce ihtiyaç duyulan bir el freni görevi görebilirdi, çünkü açıkça görülüyordu ki vücudu tamamen kontrolden çıkmıştı.

Neyse ki zihni hala kısmen çalışıyordu. Camilla, önümüzdeki birkaç haftanın çok önemli olduğunu biliyordu. Dikkatinin dağılmasına veya hatalar yapmasına izin veremezdi. İş tehlikeydi.

Ya şehvetinin peşinden gidip Marlon'a kapılırsa ve fırındaki satışlar birazcık bile düşerse ne olur? Her şeyi kaybederdi.

Şimdi işine, borcuna ve geleceğine odaklanma zamanıydı. Erkekler bu denklemin bir parçası olmamalıydı, özellikle de geçici evinin anahtarlarını ellerinde tutuyorlarsa.

Marlon'la ilişkiye girmenin riskleri çok yüksekti. Öpüşmeleri dünyasını sarsmıştı ve Marlon'un göğüsleriyle oynaması onu neredeyse orgazma ulaştırmıştı, ama hayatı daha istikrarlı hale gelene kadar işler bu kadarla kalacaktı.

Gerçekten aç gibi hissetse de, bu açlık yemekle ilgili değildi. Kahve kokusuyla ön kapıyı açtı. Koridordan, açık mutfak kapısından Marlon'un mutfakta dolaştığını gördü. Ekose pijama pantolonu ve beyaz tişört giymişti. Ayakları çıplaktı. Kalbi bir anda sıkıştı.

Aynı evde olmadığında Marlon'dan uzak durması çok daha kolaydı.

"Günaydın," diye seslendi ve spor çantasını ön kapının yanındaki konsol masasının üzerine bıraktı. Mutfğa yürüdü ve Marlon ona bir fincan kahve uzattığında gülümsedi. Kahve, onun olarak görmeye başladığı puantiyeli kupadaydı.

Ama kupa onun değildi, diye hatırlattı kendine. Marlon'un hiçbir şeyi ona ait değildi. Önemli olan şeylere odaklanmalıydı. İş. Hayat. İstikrar. Bağımsızlık.

"Nasıl uyudun?" Marlon ocakta pişirdiği yulaf ezmesini karıştırdı.

"Ölü gibi," diye cevapladı Camilla. "Dün yaptığımız onca işten sonra çok yorgundum." Ve bayılana kadar kendini orgazma ulaştırdı, ama bunu yüksek sesle söylemeyecekti.

Marlon'un kahrkahası sıcaktı, gözleri sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi parıldıyordu. Başını oturma odasına doğru eğdi. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Camilla teatral bir şekilde inledi, bu da Marlon'u daha çok güldürdü.

"Önce yemek," dedi, bu da onun gerçekten mükemmel bir erkek olabileceğini kanıtladı. olduğunu kanıtladı.

Kahvesini yudumlarken, Camilla mutfak masasına oturdu ve onun yemek yapmasını izledi. Bu adamla ilişkiye girmemesi için bir başka neden daha vardı: Bu anları seviyordu. Hiçbir yerde kendini bu kadar evinde hissetmemişti, burada, mutfak masasında, elinde puantiyeli kupasıyla ve Marlon ocakta yemek yaparken.

Bu küçük sahne, hayatından istediği her şeydi, ne kadar basit ve iddiasız olsa da. Sıcak bir mutfak, güzel kokular, rahat bir arkadaşlık. Bir ev ve, kendine dürüst olursak, bir aile.

"Duvarlara pervazları takıp, her şeyi astarlayıp, ilk kat boyayı yapabiliriz," dedi Marlon. "Aydınlatmayı yapmak için gelecek hafta sonunu beklememiz gerekebilir. Şirketimden bir elektrikçiye çağırıp avizeyi takmasına yardım edebilirim."

"Kulağa hoş geliyor." Camilla, Marlon'un önüne bir kase yulaf ezmesi koyarken gülümsedi. Marlon, masaya karışım malzemelerini getirdi — taze çilek, esmer şeker, krema — sonra Camilla'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Camilla yulaf ezmesini hazırladı, bir kaşık aldı ve memnuniyetle iç geçirdi.

Camilla taşınalı sadece bir hafta olmuştu, ama bu rutin kısa sürede onun için çok değerli hale gelmişti. Belki de bu yüzden vücudu karışmıştı. Daha önce hiç kimseyle bu tür bir arkadaşlık yaşamamıştı. Ne ailesiyle, ne önceki partnerleriyle, ne de arkadaşlarıyla. Her zaman başkalarına bakan kişi olmuştu. Fırın yapar, yemek pişirir, evine ve işine bakar.

Kimse ona hiç bakmamıştı.

İlk erkek arkadaşı, henüz gençken çıktığı kişi, onu evin hizmetçisi ve yürüyen vajina gibi davranmıştı. O zamandan beri erkek arkadaşıyla birlikte yaşamamıştı.

Ama Marlon, onun kahvaltı hazırlamasını beklemezdi. Eğer ilk kalkan o olsaydı, kahve makinesinin yanına onun fincanını koyardı, tıpkı onun onun için yaptığı gibi. Yemek yapar ve arkasında temizlik yapardı. Söz verdiği zaman onu işten alırdı.

Bu adamın onu tahrik etmesine şaşmamalı. Hayatında ona değer veren tek kişi oydu.

Ama Camilla, asi dürtülerini dizginlemeliydi. Kıtlık nedeniyle oluşan cinsel istek ve birkaç düşünceli iyilik için riske atamayacak kadar çok şey vardı. Çıtası gerçekten bu kadar düşük müydü? Bir erkek kendi kahvesini yapıp yemek pişirdikten sonra tezgahı silebiliyordu ve Camilla bacaklarını açıp yere düşmeye hazır mıydı?

Saçma. Önemli olan şeylere odaklanması gerekiyordu.

Bu yüzden, kahvaltısını bitirdikten sonra Camilla derin bir nefes aldı ve gözlerini ona dikti. "Marlon," diye başladı. "Bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Adam kahvesinden bir yudum aldı ve ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Tamam." "Senden hoşlanıyorum," diye patladı. "Senden çok hoşlanıyorum."

Adamın yüzünde belirgin bir değişiklik olmadı, ama bakışları daha yoğunlaştı. "Ama...?"

"Ama şu anda biriyle ilişkiye girmek için uygun bir zaman değil. Bana evini açtın ve son istediğim şey bunu mahvetmek. Eğer seks de denkleme girerse ve aramızdaki ilişkiler bozulursa, kendimi asla affetmem. Şu anda işler... karmaşık."

Bir sessizlik oldu. "Anlıyorum," diye cevapladı Marlon yavaşça.

Camilla'nın boğazı düğümlendi. Yulaf ezmesi midesinde bir yumru gibi duruyordu. Bu tür konuşmalardan nefret ediyordu, ama hayatı zaten sallantılı bir roller coaster gibiydi. Şu anda, ne kadar geçici olursa olsun, bir ilişkiyi hayatına katamazdı. "Fırında çok iş var. Yaklaşan bir... teslim tarihim var ve bunu mahvedemeyecek durumda değilim."

Marlon kaşlarını hafifçe çatarak başını eğdi ve onu inceledi. "Ne tür bir teslim tarihi? Goodhew düğünü mü?"

"Evet." Teslim tarihinden hiç bahsetmemeliydi, ama bahsetmiş olması, Marlon'un yanında ne kadar gergin olduğunu gösteren bir başka kanıttı. "Sadece gerçekten odaklanmam gerekiyor."

Derin bir baş sallama. "Tamam. Dün seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Niyetim o değildi."

"Yapmadın." Garip bir kahkaha attı. "Ben... seni öpmek istedim. Ama benim için uygun bir zaman değil."

Marlon daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama bir nefes verip sandalyesinde rahatladı. "Kurallar bunun için var sanırım. Burası seks yapılmayan bir bölge olmalı."

Camilla şaşkınlıkla homurdandı. Yemekleri kaldırmak için ayağa kalktıklarında gerginlik ortadan kalktı. Bulaşık makinesinin kapısını kapatırken Marlon'un omzuna çarptı, o da ona çarptı. Sonra işe koyuldular.

ÖĞLEN, pervazları takmış, duvarları zımparalamış ve temizlemiş, ve koruyucu örtüleri sermişlerdi. Camilla bir boya tepsisi hazırladı ve Marlon'un plastik kaba ipeksi beyaz astar boyasını dökmesini izledi. Camilla, boya fırçasını astar boyasına batırarak köşelerden, pervazlardan ve kenarlardan başladı, Marlon ise ruloya beyaz boya sürdü.

"Büyükannenizin evini yeniden dekore etmek nasıl bir duygu?" Camilla, birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra sordu.

Marlon mırıldandı. "İyi hissettiriyor. Yeni bir başlangıç gibi." "İyi. Seni buna zorladığım için endişeleniyordum."

"Sanırım buna ihtiyacım vardı." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona baktı. Sakalında biraz astar boyası vardı ve Camilla yanına gidip silme isteğini zorlukla bastırdı. "Sanırım işleri olduğu gibi bırakmak bana çok rahat geliyor."

"Ama kendi işini yapıyorsun," diye işaret etti Camilla. "En azından biraz olsun rahatlık alanından çıkmadan bunu yapamazsın. Nasıl bildiğimi sor."

Marlon, ruloyu bir kez daha tepsiye batırırken mırıldandı. "Doğru. İş bir şekilde farklı görünüyor. Belki de eve geldiğimde onu geride bırakabildiğim içindir."

"Ben tam tersi bir deneyim yaşadım. Fırını açtığımda, üniversite öğrencileriyle dolu bir evin merdiven altındaki dolapta yaşıyordum. Karşılatabileceğim tek oda orasıydı. Fırın benim sığınağım oldu."

"Evde yaşamadın mı?"

Camilla acı bir şekilde burnunu çekti. "On yedi yaşında evden ayrıldım. Ailem aşçılık okulunu onaylamıyordu, o yüzden o andan itibaren kendi başımaydım. Eve dönmek, seçtiğim kariyer yolundan vazgeçmek anlamına gelirdi." Merdiveni tutup, duvarların tavanla birleştiği üst köşelerden işe başladı.

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Başardıklarımın gurur duyuyorum."

"Öyle olmalısın," dedi ve sözleri Camilla'nın içini ısıttı.

Yaklaşmıştı, bu yüzden Camilla'nın hemen yanında duvarı boyuyordu. Camilla merdivenin tepesinden ona baktı ve gözlerinin rengi, çenesinin çizgisi, tişörtünün altında hareket eden güçlü kasları onu etkiledi. Çok yakışıklı bir adamdı ve söylediklerinde samimiymiş gibi ona bakıyordu. Başardıkları için ona hayranlık duyuyordu.

Camilla onunla başka bir şeyi daha paylaşmak istedi. Aralarındaki bu bağın büyümesini istedi. Bu yüzden, kendini tutamadan, "Zordu. Çok hata yaptım, bu yüzden benim başlangıçtan itibaren başarılı olduğumu düşünmeni istemiyorum," dedi.

Adam mırıldandı ve rulosunu tekrar tepsiye daldırdı. "Ne tür hatalar?"

Nereden başlamam? "Taşındıktan kısa bir süre sonra biriyle çıkmaya başladım. Tanışalı birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya başladık ve... iyi gitmedi. Onun, düşündüğüm gibi beyaz atlı prens olmadığını anlamam uzun zaman aldı."

Rulo duvar boyunca ilerlerken, Marlon'un vücudu akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Gözlerini işinden ayırmıyordu, ama kaşlarını çatmıştı. "Neden bu kadar çabuk onunla birlikte yaşamaya başladın?"

Camilla duvara bir göz attı ve rulo boyanın ulaşamadığı kenarlarda fırçasını hareket ettirmeye devam etti. Uzun zamandır eski sevgilisinden bahsetmemişti ve Marlon'un onu yargılayacağından endişeleniyordu. Bir bakıma, yan yana çalışırken birbirlerine bakmadan konuşmak daha kolaydı. Bir süre sonra, sözler ağzından döküldü. "Ben resmen evsizdim ve o bana kalacak bir yer teklif etti." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi düşününce, bu benim hayatımın teması gibi görünüyor."

Silindir durdu. Marlon ona baktı. "Dün, sanki..." Boğazını temizledi. "Sanki burada kaldığın için bana evet demek zorunda olduğunu hissettin mi?"

"Oh!" Camilla haykırdı. "Hayır! Hiç de değil. Şimdi durum farklı. Tamamen evsiz değilim; seçeneklerim var." Bunlardan biri fırının zemininde bir hava yatağı olsa bile. Ona alaycı bir gülümseme attı. "Sen sadece kötü seçenekler arasında en iyisisin."

Marlon burnunu çektirdi ve omuzlarındaki gerginlik kayboldu. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim, sanırım."

Camilla'nın dudaklarından bir kahkaha döküldü. Bu konuşmayı mahvediyordu, ama ikisi de bundan rahatsız görünmüyordu. "Gençtim: sadece on yedi yaşındaydım. O yirmili yaşların ortalarında idi. Şimdi biliyorum ki, savunmasız ve naif olduğum için beni avlıyordu. Yarı zamanlı çalışıyordum ve biraz kredi almayı başarmıştım, o da bir şekilde beni neredeyse tüm parayı onun banka hesabına yatırmaya ikna etti. Parayı kendim yönetirsem mali durumumu mahvedeceğime ve onun ikimiz için daha iyi kararlar verebileceğine beni ikna etti. Tabii ki, şimdi onun sadece paramı istediğini biliyorum. Beni kontrol etmek istiyordu."

Camilla'nın boğazı düğümlendi. Bu aptalca kredi, eski hayatının son kalıntısıydı. Aldığı son kötü karardı ve bundan kurtulmak için sabırsızlanıyordu

Camilla'nın deneyimine göre, bu *tam da* öyleydi.

Camilla'nın deneyimine göre, durum tam da böyleydi.

"Nasıl kurtuldun?" Marlon'un sesi alçaktı ve yargılayıcı değildi; belki de onunla konuşmanın bu kadar rahat olmasının sebebi buydu.

"Sonunda işyerimdeki mentorlarımdan birine açıldım, aşçılık okulundan sonra ilk işim. O, hayatı boyunca restoranlarda çalışmış, gümüş saçlı, sert bir kadındı ve ben onun önünde ağlayarak yıkıldım. Beni kesin kovacağını düşündüm, ama o beni kucaklayıp evine götürdü. Bana beş yüz dolar verdi ve hiçbir koşulda geri ödememem gerektiğini söyledi, sonra ben yeni bir banka hesabı açıp maaşımı oraya aktarırken yanımda oturdu. Sonra mutfaktaki birkaç kişiyi benimle birlikte eski sevgilimin evine eşyalarımı almaya gönderdi, hepsi bu kadar. Bir buçuk yıl onunla yaşadım. Beni rahatsız etmeyi bırakmadığı için telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım, ama sonunda o da hayatına devam etti.

"Güçlü kadın," dedi Marlon.

"Sana şunu söyleyeyim," diye cevapladı Camilla, öfkeyle, "O zamanlar kendimi hiç de güçlü hissetmiyordum. Tekrar biriyle çıkmaya başlamam çok uzun zaman aldı. O zamandan beri bir erkek arkadaşımın yanına taşınmadım. Biri bana mali durumumu sorarsa, hemen savunmaya geçiyorum."

Belki de bu yüzden arkadaşlarına krediden bahsetmemişti. Bu kısmen utanç, kısmen de yanlış yönlendirilmiş bir kendini koruma duygusuydu. Camilla'nın hayatında paylaşması *yanlış* gelen bazı kısımlar vardı. Ayakları üzerinde durmaya başladıktan ve akıl hocasının evinden taşındıktan sonra, bir daha kimseye güvenmemeye yemin etmişti.

"Güçlü olmakla güçlü *hissetmek* mutlaka birbiriyle bağlantılı değildir," dedi Marlon. "Yardım istedin. Kurtuldun. Sana yapılan tüm kötü muamelelere rağmen kendine bir hayat kurdun. Bunun zor olması, senin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor."

Camilla, görüşü bulanıklaştığı için fırçasına çok, çok yoğun bir şekilde odaklanmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim" dediğinde sesi kısılmıştı.

Gözleri uzun bir süre birbirine baktı. Merdivenin tepesinden Camilla, Marlon'dan birkaç santim daha uzundu. Eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırmak çok kolay olurdu. Tereddütlerini unutabilir ve arzularının kontrolünü ele geçirmesine izin verebilirdi.

Aralarında hissettikleri gerginliği giderip, baştan çıkmaya kapılabilirlerdi. Marlon'la seks yapmak çok güzel olurdu; bunu zaten biliyordu.

Ama Camilla'nın yapması gereken çok şey vardı. Frankie Smith'e ödeme yapması gerekiyordu. İşini ayakta tutması gerekiyordu. Yaşayacak bir yeri olduğundan emin olması gerekiyordu. Birlikte yattıktan sonra her şey mahvolursa nasıl hissederdi?

Marlon da aynı sonuca varmış gibi görünüyordu, çünkü derin bir nefes aldı. "Boyamaya devam etmeliyiz," dedi, ama gözlerinde bir soru vardı.

Camilla başını salladı ve kendini ondan uzaklaştırmaya zorladı. Fırçayı duvara geri götürdüğünde elleri sadece biraz titredi.

O gece, vibratörünün pilleri bittiğinde, sinirinden yatak odasına fırlattığında duvara neredeyse delik açıyordu.

ON BİR

FRANK SMITH, Stirling'in dış mahallelerinde bir maaş günü kredisi işi yürütüyordu. İş yeri, güneydoğuya, Massachusetts'e giden otoyol üzerindeki bir alışveriş merkezinde, şüpheli görünümlü bir masaj salonu ile boş bir dükkanın arasında bulunuyordu. Marlon binanın önüne park etti ve motoru durdurdu.

"Hazır mısın?" diye Elton'a sordu.

"Daha soğuk bir gün seçebilir miydin?" diye homurdandı Elton. "Dışarısı benim için yeterince soğuk değil."

Bir rüzgâr esintisi, vurgu yapmak için şirketin minibüsünü salladı.

Marlon homurdandı ve başına bir bere geçirdi. Ceketinin fermuarını çekip dışarı çıktı, iş için hazırladığı dosyayı aldı ve şirketin kapısına doğru yöneldi.

Girişin yanında bir araba rölantide çalışıyordu ve Marlon, deri ceketli, koyu saçlı bir adamın arabanın ısıtıcı deliklerinin yanında ellerini ısıttığını gördü. Adamın alnı belirgin bir şekilde çıkıntılıydı. Adam öfkeyle Marlon'a baktı ve Marlon gözlerini kaçırdı.

"Bahse girerim burası şık insanları çekiyordur," dedi Elton, önce arabaya, sonra masaj salonuna, sonra da Smith'in iş yerine somurtarak baktı. "O kadar şık ki, smokinimi giymek istiyorum."

"Senin smokinin yok ki, Elton." Marlon kapıyı açıp içeri girdi.

Kalın bir camın arkasında bir adam duruyordu. Gözleri Marlon ve Elton'ı süzdü, sonra göğüslerindeki logoya kaydı. Arka kapının yanındaki bir düğmeye bastı ve içine doğru konuştu.

Bir dakika sonra, orta yaşlı bir adam çıktı. Saçları seyrekleşmişti, başının tepesinde kalın çizgiler halinde geriye taranmıştı. Ön kolları oldukça kıllıydı ve kemer tokası üzerinde büyük bir göbek sallanıyordu. Emekli bir kabadayıya benziyordu. Marlon onu görür görmez sevmedi. "Elite Security'den misiniz?"

"Evet. Ben Marlon St. James." Elini uzattı. "Sana birkaç soru sormam gerekiyor, sonra sistemi kurup seni rahat bırakabiliriz." Ne kadar varsa.

"Frankie," dedi adam, Marlon'un elini sıkıca sıkarak. "Takip et." ben.

" Kapıdan geçip arka odaya girdiler. Tel raflar beton duvarları kaplıyordu ve oda, floresan ışıkla aydınlatılmış daha büyük bir ofis alanına açılıyordu, bu da mekanı daha da kasvetli gösteriyordu. Marlon'un tüyleri diken diken oldu.

"Eski sistemimiz neredeyse on yıllık," dedi Frankie, odanın köşelerindeki kameraları işaret ederek.

"Aynı özelliklere sahip bir yedek istediğinizi söylemişsiniz, değil mi?" diye sordu Marlon. "Evet." Frankie masa sandalyesine oturdu ve sandalyeyi hafifçe geriye doğru kaydırıldı.

"Arka koridorda kör bir nokta var, oraya bir kamera eklemek istiyorum, ama onun dışında kurulum oldukça iyi."

"Kapsama alanınızı iyileştirebilecek birkaç önerim var," dedi Marlon, evraklarını çıkararak. Sunumuna başladı, ama ensesindeki karıncalanma hiç geçmedi.

Bir gün, umarım Elite Security yeterince karlı hale gelir ve belirli müşterilerle çalışmayı reddedebilir. Ancak Smith, işini köhne bir alışveriş merkezinde yürütmekten başka, açıkça şüpheli bir şey yapmamıştı. Marlon rahatsızlığını bir kenara bırakıp elindeki işe odaklandı.

Güvenlik sistemlerinin kurulumu ve bakımı, işlerinin en karlı koluydu. Pahalı işçilik maliyetleri gerektirmiyordu ve fazla mesai yapmayı gerektirmiyordu. Ara sıra bakım çağrıları oluyordu, ancak riskler, üstlendikleri koruma veya güvenlik görevlisi işlerinden çok daha düşüktü. Ayrıca, Stirling ve çevresi gibi bir kasabada kişisel güvenlik için çok fazla talep yoktu. İşin teknik tarafı şu anda seçici olamayacak kadar çok para getiriyordu.

Frankie Smith'in tefrişi iyi bir işti. Mantıken, Marlon bunu biliyordu. Ama işe koyulduğunda kafasının arkasında hissettiği karıncalanmayı bir türlü atamıyordu.

O akşam eve geldiğinde, arabasını garaj yoluna çekti ve derin bir nefes aldı. Camilla'nın arabası garaj yolundaydı. Neden bu durum onu yoğun bir rahatlama hissiyle doldurdu bilmiyordu, ama öyle oldu. Camilla'nın yemeklerinin kokusu ve onun kokusuyla dolu sıcak bir eve gireceği düşüncesi, günün tüm rahatsızlığını bir anda unutturdu.

Her zaman boş bir eve dönmeyi tercih ettiğini düşünmüştü. İşini geride bırakmanın rahatlatıcı olduğunu düşünürdü, çünkü bu, işe dönene kadar kimseyle ilgilenmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

ama şimdi yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Sıcak, aydınlık bir eve gelip, güzel bir kadının onu gülümsemeyle karşılayacağını bilmek daha da iyiydi.

Ve kapıdan içeri girip oturma odasının duvarlarındaki taze boya kokusunu aldığında, penisi sertleşti. Bir an için gözlerini kapattı, hafta sonu boyunca zihnine kazınan görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı.

Camilla, üstü çıplak, sütyeni beline kadar indirilmiş, ağır göz kapaklarıyla ona bakıyordu. Avuçlarının altında onun teninin hissi. Duvarın en üst köşesine uzanmak için merdivende duruşu, onu dokunmak için kaşıdıran çekici kıvrımları.

Kafasını salladı. O istemediğini açıkça belirtmişti ve Marlon da ona katılıyordu. Geçmişle ilgili anlattığı her şey, ona dokunduğu için kendini pislik gibi hissettiriyordu.

Ayrıca, hayatını karmaşıktırmak da istemiyordu. İlişkiyi platonik tutmak en iyi stratejiydi; aksi takdirde, ikisinin de hayatı rahat edemeyecek kadar karmaşık hale gelirdi.

Yalnız kalmayı *seviyordu*. Bu geçici bir durumdu ve o sadece ona yardım ediyordu. Geçici olarak. Tam da istediği gibi.

Belki bunu kendine tekrar tekrar söylerse, buna inanmaya başlar.

"Merhaba," dedi Camilla merdivenlerin üstünden. Kot pantolon ve kalın, krem rengi örgü kazak giymişti. Kazak, çenesine kadar uzanan büyük bir balıkçı yaka ve bileklerine kadar uzanan, manşetlerde toplanmış kollara sahipti. Vücudu, tam bir balaclava giymeden olabildiğince örtülüydü ve bu, Marlon'un onu daha da çok soymak istemesine neden oldu. Sanki sadece onun için paketlenmiş bir hediye gibiydi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Camilla merdivenlerden inerken homurdandı. Uzun boylu bir kadındı, bu yüzden onun önünde zemin katta durduğunda bile başının tepesi Marlon'un çenesinden daha yüksekti. Kafasını salladığında şampuanının kokusu Marlon'u tahrik etti. "Günüm felaketti."

"Ne oldu?"

Camilla'nın kot pantolonu ona mükemmel uyuyordu, Marlon bunu Camilla onun önünde mutfığa doğru yürürken fark etti. Gözlerini kaçırdı ve zihninde kendine bir tokat attı. Onlar platonik oda arkadaşlarıydı. İki gün önce onun çıplak göğüslerini görmemiş gibi davranmalı ve birbirlerine

birbirlerine geçmişlerinde genellikle gün ışığına çıkmayan şeyleri açığa vurmadıklarını varsaymalıydı.

"Fırınlardan biri arızalandı ve bu sabah çalışmayı durdurdu," dedi ona. "Bir teknisyen çağırıp tamir ettirmek zorunda kaldım ve çağrı ücreti olarak bana bir servet ödedim. Fırını çalışır hale getirdiler, ama bugün satmak için normalin yarısı kadar malzeme vardı ve yarın için planladığım düğün pastası tadımlarından birini ertelemek zorunda kaldım. Bu bana şu anda kesinlikle karşılayamayacağım bir servete mal olacak."

Mutfığa vardılar ve Camilla buzdolabını açıp içine baktı. Yüzü gergindi ve Marlon, onun bakışlarından kaçmak istediğini hissetti. Kendini durduramadan, uzanıp kolunu onun beline doladı. Camilla irkildi ama onu kendine doğru çektiğinde onu itmedi.

Marlon iki kolunu da Camilla'nın beline doladı ve onu kendine sıkıca çekti.

Marlon en son ne zaman sırf öyle olduğu için birine sarılmıştı? Hatırlayamıyordu. Camilla'yı kollarına almak eve dönmüş gibi hissettiriyordu. Elleri kadının yumuşak yünlü süveterine gömüldü ve başını kadına doğru eğdiğinde kadının saçları burnunu gıdıkladı. Bir an sonra kadın içini çekti ve Marlon'a yaslandı.

Kalbi bir an durdu ve onu daha sıkı sarıldı. Camilla'nın parmakları gömleğinin arkasına kıvrılırken, nefesi Marlon'un boğazını okşadı ve Marlon kalbinde bir şeyin yerine oturduğunu hissetti.

Bu, boş bir eve dönmekten daha iyiydi, boş bir ev daha basit olsa bile. Vücudu yumuşak ve sıcaktı ve sanki onun kucaklaması tüm sorunlarını çözecekmiş gibi ona sarıldı.

Ve Marlon birden fark etti ki, bugün yaşadığı rahatsızlık da hafiflemeye başlamıştı. Camilla'yı sıkıca tutarken, o şüpheli alışveriş merkezi ve orada çalışan yağlı tefeci anıları arka planda kayboldu. Evet, ona bakmak istiyordu, ama karşılığında rahatlık da buluyordu.

Camilla bir nefes verdi ve hafifçe uzaklaştı, eli yukarı kayarak göğsüne kondu. Marlon onu hala kollarının arasında tutuyordu, çenesini eğerek onun bakışlarına karşılık verdi.

"Teşekkürler," dedi Camilla sessizce. "Sanırım buna ihtiyacım vardı." "Benim de."

Onu bırakmaya henüz hazır değildi. Eli kalçasına kayarken, diğer eli sırtının üst kısmına doğru kaydı. O da elini

elini yukarı kaydırarak gömleğinin yakasını okşadı, parmak uçları onun boynunun yanını okşadı.

Dün Camilla ona ilişki kurmak istemediğini söylemişti. Ama şimdi onu bırakmaya dayanamayacakmış gibi ona sarıldı.

Daha sonra geriye dönüp baktığında, Marlon ilk harekete geçen kim olduğunu merak edecekti. Dudakları arasındaki birkaç santimetreyi kapatıp onu öpen kendisi miydi, yoksa onu kendine çekmek için boynuna baskı yapan Camilla mıydı? Onu nasıl kendi vücuduna sıkıca çekmişti? Camilla nasıl iki kolunu da boynuna dolamıştı?

Camilla'yı öpmek, sanki içini ateşle doldurup bu ateşin vücudunun her yerine yayılmasını hissetmek gibiydi. Camilla, ateşi daha da alevlendiren tatlı inlemeler çıkardı ve boynuna bastırarak öpücüğün bitmesini istemediğini belli etti.

Bir kalp atışı ile bir sonraki arasında, onu mutfak masasının üzerine yatırdı ve bacaklarını açarak arasına girdi. Vücudunun ısısı onu sardı. Parmakları omuzlarına, ensesine gömüldü. Geri çekilmesini engellemek için saçlarını çekti, bacaklarını dizlerine dolayarak onu kendine çekti.

"Kuralları çiğniyoruz," diye homurdandı, diğer tarafını öpebilmek için eliyle kadının çenesini tuttu.

Kadın nefesini tutarak kollarında kıvrıldı. "Kuralları siktir et."

Marlon'un dudaklarından karanlık bir kahkaha çıktı. "Bu süveterin içindeyken beni tahrik ediyorsun." Vurgulamak için süveterin bir kısmını avuçladı.

"Garip cinsel tercihlerin var."

Adam tekrar güldü ve ağzını kadının ağzına yaklaştırdı. Kadın aralarına uzanıp kot pantolonunun üzerinden adamın penisini avuçladığında, adam dudaklarına inleyerek karşılık verdi. Kadın adamın dudağını ısırdı, sonra titreyerek içini çekti ve alnını adamın omzuna dayadı. Kadının eli, adam iç çamaşırına boşalacağını düşünene kadar kumaşla kaplı penisini okşadı.

"Bunu yapmamalıyız," diye nefes nefese söyledi, ama eli ovmaya devam etti.

"Biliyorum." Marlon'un eli süveterinin altına kayarak belinin alt kısmındaki derisini okşadı.

"Kendi kurallarımızı çiğniyoruz."

"Belki de bu iyi bir şeydir." Kazakını kaldırıp çıkardı.

Saçları elektriklenmişti, kıvrılmıştı ve bu onu daha da arzulamasına neden oluyordu.

Kızın eli işkenceye devam ediyordu. Marlon'un penisinin uzunluğunu şekillendiriyor, kendini tutamıyormuş gibi sıkıyor ve okşuyordu. "Seni istiyorum

Çok. D n söylediklerimi unut. Hayal görüyordum. Bu daha iyi.

Nefesini verdi, Camilla'yı kendine yaklaştırmak için kollarını onun etrafına doladı. Dudakları kulak memesini kapattı, sonra boynuna doğru bir çizgi çizdi. Camilla kollarında geriye doğru eğildi ve Marlon onun köprücük kemiğini öptü. Cildinin tadı sihir gibiydi.

Kontrolü geri kazanmak için bir yol arayan Marlon, Camilla'dan uzaklaştı ve ellerini Camilla'nın kalçalarına kaydırđı. Gözleri yarı kapalıydı, dudakları  p c kten nemliydi. Dağınık ve son derece çekici görünüyordu.

"Seks yapmayacağımıza söz verdik," dedi dişlerini sıkarak, tüm iradesini kullanarak onun dokunuşuyla boşalmaktan kendini alıkoymaya çalıştı. "Ama birbirimizi mutlu etmek için seks yapmak zorunda değiliz."

Parmakları kemer tokasına kaydı. Göğsü her nefes alışında yukarı aşağı hareket ediyordu. Parmakları kemer tokasına kondu, ağırlıkları olması gerekenden daha ağırdı. " kimiz de zor bir gün geçirdik. Belki de sadece rahatlamaya ihtiyacımız var," dedi Camilla, sonra dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. "Bunun bir anlamı olması gerekmez. Daha fazlası olması gerekmez."

"Sadece biraz rahatlamamız gerekiyor."

Biraz sersemlemiş bir şekilde başını salladı. "Bu sefer birbirimizi mutlu edebiliriz."

Tek seferlik olmayacaktı. Marlon, Camilla'yı orgazma ulaştırdığında onun yüzünü görseydi, onu tekrar orgazma ulaştırmaya direnemezdi. Ama çenesini eğdi ve onu masanın kenarına çekti. Dizlerini açtığında ayak parmakları yere değiyordu.

Elini bacaklarının arasına sıkıştırarak, Marlon orada hissettiği sıcaklığa inledi. Onun amını sanki kendisine aitmiş gibi sıktı, sonra elini boynunun arkasına doladı ve dudaklarına doğru çekti.

 p şmeleri vahşileşti. Marlon bir kez daha bacaklarının arasına sıkıştığında Camilla ağzına nefesini tuttu ve elinin topuğunu en çok ihtiyaç duyduğu yere bastırđı. Camilla'nın inlemesi hem bir hediye hem de bir    ld . Camilla, bacaklarının arasındaki acıyı dindirmek için Marlon'un elini kullandığında, Marlon onu tatmak istedi.

Camilla'nın dokunuşu beceriksizdi, Marlon'un kasıklarını okşarken, onun için akılsız olduğunu bilmek Marlon'u tahrik etti. O da ona aynısını yaparken, aralarındaki giysi katmanları arasında, avucunun i iyle onun penisini okşadı.

"Bir haftadan fazladır her gün vibratörle kendini tatmin ettiğini dinliyorum," dedi ve sonra dişlerini alt dudağına geçirdi.

"Bunu duyabiliyor musun?" Marlon bacaklarının arasındaki baskıyı artırdığında, Camilla nefesini tuttu.

"Her seferinde ona bakarak mastürbasyon yapıyorum," diye itiraf etti Marlon. Elini kadının kalçasına koydu ve diğer eliyle kadının kendini ona sürmesine yardım etti. "Keşke onu sana kullanan ben olsaydım, seni kıvrandıran ben olsaydım."

Camilla bir çığlık attı, tırnakları Marlon'un kollarını kazırken vücudu titredi. Marlon onun orgazmını izledi, kendi vücudu da buna tepki olarak titriyordu. Göğsü ve boynu kızarıırken sırtını kavisledi. O kadar güzeldi ki Marlon buna dayanamıyordu.

O, orgazm olana kadar elini onun üzerinde gezdirdi, ta ki o inleyip elini itene kadar. Sonra bir anda kemerini çözüp elini pantolonunun içine soktu. Elini onun vücuduna koyup yüzünü boynuna gömen Marlon, kendini okşarken onun kokusunu içine çekti. İki hızlı hareketle iç çamaşırını kirletmişti.

Mantıklı düşünme yeteneği aralıklı olarak geri geldi. Camilla'nın kolları sırtına dolanmış, başı omzuna yaslanmıştı. Marlon boynuna bir öpücük kondurdu ve doğrulup onu izledi.

Camilla gözlerini kıırttı, alt dudağını ısırđı, sonra gülümsemeye başladı. "Aslında kendimi daha iyi hissediyorum."

Marlon kahkahayı bastı. Dayanamayarak, burnunun ucuna bir öpücük kondurdu ve mutfaktan çıkıp kendini temizlemeye gitti. Geri döndüğünde, Camilla süveterini giymiş ve yanmış, fırırlı önlüğünü beline sarmıştı. Ona yeni bir tane alması gerekiyordu. Mutfak ev yapımı akşam yemeği kokuyordu ve Marlon, onsuz hayatı nasıl yaşayabildiğini merak etti.

ON İKİ

"KIZIM, BU KESİNLİKLE SEKS SAYILIR." Scarlett, dükkanındaki tezgahın üzerine bir buket çiçek yerleştirirken dudaklarını büzdü.

Lucy de aynı fikirde olduğunu belirtmek için mırıldandı.

Dükkân taze kesilmiş çiçek kokuyordu, hava nem ve sıcaklıkla doluydu. Camilla ön tezgaha yaslandı ve arkadaşlarına dudaklarını büzdü. "Bütün zaman boyunca giysilerimiz üzerimizdeydi," diye itiraz etti Camilla, sonra da "Yani, benim süveterim hariç," diye ekledi.

Scarlett gözlerini devirdi ve güldü. "Tabii."

"Penetrasyon olmadı. Birbirimizin tenine bile dokunmadık."

"Seks sadece penis-vajina ilişkisi değildir, Camilla," dedi Lucy, yastıklı taburede otururken ayaklarını sallayarak.

"Biliyorum." Camilla, tezgahın üzerine kavuşturduğu kollarının üzerine başını bırakarak çöktü.

Scarlett yanındaki kovadan biraz yeşillik kopardı ve bukete ekledi. Sırıtiyordu.

"Kes şunu," diye şikayet etti Camilla.

Scarlett yüzüne masum bir ifade takındı. "Ne! Ben hiçbir şey demedim ki."

"Yargıladığınızı duyabiliyorum."

"Güzel bir erkekle yattığın için seni yargılayamam. Ben hala sürtüklik dönemimin acısını çekiyorum. Hatta, önümüzdeki hafta sonu Boston'a gidip, internette tanıştığım bir erkekle seks tatili yapacağım. Bu da, erkekler konusunda kötü kararlar verdiğin için seni yargılayamayacağımı kanıtlamalı."

"Yani bunun kötü bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Camilla, çekinerek.

"Ne, oda arkadaşınla yatıp, sadece birbirinizin kaşıntısını gideriyormuş gibi davranmak mı? Kendine bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemek mi? Amelia'nın düğününden beri onu yirmi dört saat arzulamadığını iddia etmek mi?"

"Tamam, tamam," diye homurdandı Camilla. "Anladım."

"Bence harika," diye araya girdi Lucy. "Parlak ve dinç görünüyorsun. Fırında yaptığın onca işten sonra, biraz rahatlamayı hak ediyorsun."

Camilla ona içten bir gülümseme göstermeye çalıştı, ama gülümsemesi biraz zorluydu. Arkadaşlarına krediden hiç bahsetmemişti ve on bin dolarlık gecikme ücretinden de kesinlikle kimseye bahsetmemişti.

Herkes bu işi kendi başına kurduğunu, doğru kararlar verdiğini ve özel bir şey yarattığını düşünüyordu. Ama büyük bir risk almıştı ve bu risk hala yüzüne patlayabilirdi. Parayı bulmak için sadece birkaç haftası vardı ve fırında işler ters gitmeye devam ediyordu. Kırık pencere ve arızalı fırın yüzünden Fred ve Nadia'nın ödediği depozito azalıyordu.

Daha fazla para kazanması gerekiyordu, hem de çabuk. Marlon'la birlikte olmak sadece bir heves değildi, aynı zamanda bir oyalama da.

Scarlett buketi renkli kağıda sarmadan önce son bir kez düzeltirken Lucy, "Bir haberim var," dedi. Lucy gülümsedi. "Gelecek yıl Düğün Fuarı'nda bir stant açacağım."

Düğün Fuarı her yıl yaz aylarında Stirling'de düzenleniyordu. Satıcılar ürünlerini satıyor, hizmetlerini tanıtıyor ve bağlantılar kuruyorlardı. Standlar pahalıydı ve rekabet çok şiddetliydi. Standlar herkese kiralanmıyordu; başvuru yapılması ve onaylanması gerekiyordu.

"Harika!" Camilla, Lucy'ye doğru yürüyüp onu kucaklayarak içten bir gülümsemeyle "Tebrikler. Bence bu harika bir fikir." dedi.

"Çevrimiçi satışlar istikrarlı seyrediyor, ancak yerel düğün organizatörleri ve satıcılarla tanışabilirsem, bu bölgede daha fazla iş yapmama yardımcı olacağını düşünüyorum."

Lucy, yıllar önce üniversiteyi bitirmek için ek iş olarak özel kırtasiye ürünleri tasarlamaya ve satmaya başlamıştı. Düğün davetiyeleri, oturma planları, masa isim kartları ve büyük bir etkinlik düzenlemek için gerekli olan diğer tüm ürünleri yaratarak kendine bir niş oluşturmuştu. Artık bu, onun tam zamanlı işi olmuştu.

"Akıllıca," dedi Scarlett başını sallayarak. "Sosyal medyayı çok kullanıyorum, ama asıl önemli olan referanslar. Birkaç iyi düğün organizatörüyle bağlantı kurabilirsen, işini hızla büyütebilirsin."

"Bu yıl da aynısını yapmayı umuyorum," diye ekledi Camilla. "Umarım Goodhew düğünü beni tanınır hale getirir."

"Tek endişem, Aaron Phillips ile aynı anda Düğün Fuarı'nda olmam. Benim onun alanına girmesem de mutlu olmayacaktır."

. Yirmi yıldır Stirling'de düğün davetiyeleri konusunda aranan isim o.”

"Aaron Phillips kafasını kışından çıkarabilir ve rekabetin işin can damarı olduğunu anlayabilir," dedi Scarlett. "İlk taşındığımda Stirling Flowers'ı işleten yaşlı kadınla kötü bir tartışma yaşadım, ama onun yerine oturtulması gerekiyordu."

Lucy başını bir yandan diğer yana eğdi. "Evet. Ama Aaron biraz korkutucu."

"Napolyon Bonapart gibi," diye ekledi Scarlett. "Ne, Rusya'yı işgal edip başarısız olacak gibi mi?"

"Hayır, Camilla," dedi Scarlett, gülmesini zorlukla bastırarak. "Sanki kendini iyi hissetmek için kendini imparator ilan etmesi gereken öfkeli küçük bir adam gibi."

"Onu son gördüğümde bana yumruğunu salladı," diye Lucy titreyerek araya girdi, "ve o kadar ürkütücüydü ki, ona yaklaşmamak için karşıya geçtim."

"Kendini güvende hissetmiyorsan, Expo'da seninle çalışacak birini tutmalısın. Marlon'a şirketinin ücretini sorabilirim, ya da bu çok pahalı gelirse bir üniversite öğrencisi falan tutabilirsin," dedi Camilla.

Lucy mırıldandı. "Belki. Düşüneceğim."

Camilla konuyu zorlamak için ağzını açtı, ama telefonunun alarmı çalmaya başladı. Saate baktı. "Fırına dönmem lazım. Yarın sabah bootcamp'te görüşürüz, tamam mı?"

"Görüşürüz!" Camilla kapıya ulaştığında Scarlett seslendi. "Korunmayı unutma!"

Camilla gözlerini devirdi ve el sallayarak veda etti. Dışarı çıktığında soğuk yüzüne çarptı, bu yüzden çenesini ceketine gömdü ve arabasına koştu. Soğuğa karşı kendini hazırlamakla o kadar meşguldü ki, sürücü kapısının yanında bir adamın durduğunu fark etmedi.

"Frankie selam söylüyor," dedi adam, ifadesiz bir yüzle. Yüzündeki boş ifade, hırlamasından neredeyse daha korkutucuydu.

Camilla yutkundu ve sesinin titremesini engellemeye çalıştı. Bu, ailesiyle başa çıkmak gibiydi: Onların kendisini zayıf bulmasına izin veremezdi. "Arabamdan uzaklaş."

"Hafta sonuna kadar ödemenin bir kısmını istiyor."

"Ne?" Camilla, ona kaşlarını çatarak bağırdı. "Aralık ayına kadar ona hiçbir borcum yok."

"Küçük harflerle yazılmış metinde, istediği zaman kısmi ödeme talep edebileceği yazıyor. Hafta sonu. Bin dolar." Adam arabasının yanından kendini itti ve Camilla'nın üzerine eğildi, sonra uzaklaştı.

Elleri titreyerek Camilla arabasına atladı ve kapıları kilitledi. Diğer adamın bir SUV'ye binip uzaklaşmasını izledi, sonra iki eliyle direksiyonu kavradı ve sürmeye yetecek kadar sakinleşene kadar derin nefesler aldı.

Hafta sonuna kadar bin dolar mı? Adam onunla oynuyordu. Fred'den depozitoyu almamış olsaydı, pencere ve fırın hesabını tamamen boşaltacaktı.

Bir düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu. Ya eğer... Hayır. Bu delilikti.

Peki ya bu sorunları içinde yaratan *Frankie* ise? Onu sabote etmeye mi çalışıyordu? Tamamen paranoyak mıydı?

Camilla ellerini ısıtıcı deliklerinin yakınına koydu ve kendini ısıtmaya odaklandı. Sonra arabayı vitesine taktı ve şüphelerini düşündü. Stirling Köprüsü'nü geçti, elleri direksiyonda beyazlaşmış, arabayı fırının arkasına park etti, sonra başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı.

Biri penceresine taş atmış ve fırını elektrik arızası yaşamıştı. Her ikisi de bir işletme için normal, talihsiz olaylardı. Endişelerinin kararını etkilemesine izin veremezdi. Bu hafta bazı çalışanların çalışma saatlerini kısaltmalı, kendisi de çalışmalı ve Frankie'nin talep ettiği ödemeyi bulmak için para bulmalıydı. Ben zaten birkaç gün izin istemişti. Latte sanatında beceriksizdi, ama müşterileri birkaç gün buna katlanabilirdi.

Fırını asgari sayıda personel ile işletirse, işçilik maliyetlerinden tasarruf edip son ödemeyi yapabilirdi.

Neredeyse bitmek üzereydi. Parayı toplayacak, Frankie'ye borcunu ödeyecek ve yeni bir sayfa açacaktı. Her şey yoluna girecekti. Öyle olmak zorundaydı.

Fırının arka kapısını açtığında, taze ekmek ve şeker kokusu gergin sinirlerini yatıştırdı. Derin bir nefes aldı ve ceketinin fermuarını açtı, sonra tanıdık bir ses duyunca kaşlarını çatı.

"Tamir edildi mi?" diye sordu Marlon.

"Öyle görünüyor. Çok garip bir şeydi. Teknisyen, egzoz fanıyla ilgili bir sorun olduğunu söyledi. Düzgün dönmüyordu ve fırın aşırı ısındı

ve kısa devre yaptı." Daniel ellerini beline koymuş, ikisi de duvara yaslanmış büyük paslanmaz çelik canavara bakıyordu. "Bunu daha önce hiç görmemiştim, yıllardır bu makinelerle çalışıyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Camilla.

Marlon ona baktı, yüz hatları yumuşadı. "Selam. Arabayla geçiyordum."

Bu bir cevap değildi, ama Camilla'nın vücudu Marlon'un yüzündeki ifadeyle ısınmış ve erimiş gibiydi, bu yüzden ona karşı çıkmak için gereken öfkeyi tam olarak toplayamadı. "Oh. Daniel, fırın iyi mi?"

"Harika çalışıyor," dedi fırıncı, yan paneli okşayarak. "Ben çıkıyorum. Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var mı?"

Camilla başını salladı. Daniel Marlon'a başını salladı, sonra personel alanından ceketini aldı, son bir veda etti ve kapıdan çıktı. Gündüz fırıncısı mutfağın diğer tarafında fırından bir tepsiyi soğutma rafına aktarmakla meşguldü.

"Buraya gelmemen gerekiyordu," dedi Camilla Marlon'a. Duvardaki kancadan önlüğünü aldı ve ona yan gözle baktı.

Marlon, çalışma tezgahlarından birine yaslandı. Baştan aşağı siyah giyinmişti, yanakları ya dışarıdaki soğuktan ya da fırındaki sıcaktan kızarmıştı. Onu, aralarındaki mesafeden üzerine atlayıp atlamayacağını düşünür gibi, parıldayan ela gözleriyle izledi. "Daniel'a fırını sordum, bana göstermeyi teklif etti."

"Yarın onunla müşterileri mutfağa almaması konusunda konuşmam gerekecek gibi görünüyor."

Marlon'un dudakları titredi. Aralarındaki mermer yüzeyin etrafında dolaşmaya başladı ve Camilla, onun onu yakalayamaması için etrafında dönme gibi saçma bir dürtü hissetti. Ama yerinde durdu ve çenesini kaldırdı, Marlon da onun önünde durdu. Ayak parmakları neredeyse birbirine değiyordu.

Mutfağa göz gezdirdi, ama son fırıncısı yemek odasının kapısından kaybolmuştu.

"Bu sabah erken çıktın," dedi Marlon, sesi derin ve gürültülüydü.

Camilla önlüğünün bağcıklarını oynatarak önündeki düğümü bağlayıp yeniden bağladı. "Evet, açılmadan önce burada yapmam gereken işler vardı."

"Benden kaçmadığından emin misin?"

Kendini zorlayarak ona düz bir bakış attı. "Neden hayatımın seninle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun? Çok mu kibirli?"

O, ona yaklaşarak onu buzdolaplarından birine sıkıştırdı. "Dün gece yaptığımız şeyden pişman olduysan, bana söylemelisin."

"Demek bu yüzden 'arabayla geçiyordun', öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Marlon avucunu kızın başının üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Diğer nedenlerin yanı sıra."

"Hey, Camilla, ben... oh! Pardon!" Emily çırpındı ve yemek odasının kapısına doğru geri çekildi, kolunu kapı çerçevesine çarptı. Çılgılık attı ve geriye doğru sendeledi. Ben, gürültüye meraklanarak başını onun omzunun üzerinden çıkardı. Sonra üçüncü çalışan Ben'in başının üstünde belirdi.

Camilla, Marlon'un kolunun altından kayarak, diğerleriyle birlikte yemek odasına geri çekilen Emily'nin yanına gitti. "İyi misin?"

"Aman Tanrım," diye tısladı Emily. "Onunla öpüşecektin! O burada ne arıyor ki?"

"İyi soru," diye homurdandı Camilla, Marlon yemek odasına geri dönerken. Dudaklarında bir gülümseme ve gözlerinde bir ışıltı vardı. Ona iki parmağıyla hafifçe el salladı ve kapıdan çıktı.

"Onunla yatıyor musun?" Emily o kadar yüksek sesle bağırdı ki, herkes onların yönüne döndü. Sonra yumruğunu havaya kaldırdı. "Devam et, Camilla!"

"Kimseyle yatmıyorum," diye tısladı Camilla ve mutfığa geri çekildi.

"Bekle! Şimdi molamı alabilir miyim?" diye sordu Emily, onu takip ederek.

"Tabii. Sorun değil. Ben'e birkaç dakika kasayı gözetlemesini söyle." Camilla ofise kaçtı ve kendini içeri kilitledi. Kapıya yaslandı ve titreyerek nefes verdi. Yanakları yanıyordu ve vücudu ateş gibi yanıyordu. Bacaklarının arasındaki boşluk her kalp atışında zonkluyordu.

Marlon bunu birkaç kelime ve ateşli bir bakışla başarmıştı.

Başı büyük beladaydı.

Camilla başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. Ofisten başını çıkardı ve "Hey, Em?" diye seslendi.

Genç kadın elinde telefonla döndü, kaşları yukarı kalktı. "Evet?"

"Bir dakika buraya gelir misin? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Emily masaya doğru sürünerek oturdu, Camilla ise düşüncelerini topladı. Bir hafta önce, bu konuşmayı görmezden gelirdi — geçmişinin Pandora'nın kutusunu açmamak için herhangi bir bahane bulurdu — ama bu, Marlon'a ilk erkek arkadaşıyla yaşadıklarını anlatmadan önceydi. Şimdi, Emily'ye baktığında, Camilla'ya kendisini hatırlatan genç bir kız görüyordu. Kendisine değer veren biri ile konuşmaya ihtiyaç duyan genç bir kız.

"Sana ilk erkek arkadaşından bahsetmek istiyorum," diye başladı Camilla, ofis koltuğuna oturarak. Sözleri yapmacık ve rahatsız ediciydi, ama bunları söyleyebileceğini biliyordu. Emily'ye yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve geçmişinin hikâyesini anlatmaya başladı.

Hikayesini bitirdiğinde, Emily hüzünlüydü. Masadan kaydı ve Camilla'ya sarıldı, onu sıkıca kucakladı. "Anna ile konuşacağım," diye söz verdi, "ama dinleyecek mi bilmiyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel, Emily. Ciddiyim. Her şey için," dedi Camilla ve genç kadın başını salladı. Emily uzaklaştığında Camilla iç geçirdi, ama kalbinde sıcak bir heyecan hissetti.

Marlon'a açılması, onu utançla dolduran şeylerden biriyle yüzleşmesini sağlamıştı. Neşeli, dost canlısı zırhını çıkarıp Emily ile açık bir konuşma yapmak *iyi* gelmişti. Sanki toprağa kök salıyor, bu yer ve bu insanlarla daha güçlü bağlar kuruyormuş gibi hissediyordu.

Hayatı boyunca bağımsızlık ve kendi kendine yetebilme için verdiği mücadelenin başından beri yanlış bir yaklaşım olup olmadığını merak etti. Sürekli izole olmak anlamına gelen bağımsızlığın ne faydası vardı ki? Tamamen değil, ama derin ve önemli yönlerden.

Ofisinde oturup bu farkındalıkların içselleşmesini beklerken, Camilla Frankie'yi düşündü. Neden yağlı bir tefecinin kendisini itip kakmasına izin veriyordu? Onun gibi erkekler hakkında dersini çoktan almış olmalıydı. O, her şekilde ondan yararlanmaya çalışan eski sevgilisi gibiydi.

Aniden, on bin dolarlık gecikme ücreti tamamen *saçmalık* gibi geldi. Neden buna katlanıyordu? Borcunu *ödemişti*. İşleri *bitmişti*.

Kendini haklı öfkesine kaptıran Camilla, cesaretini topladı. Frankie hafta sonuna kadar bin dolar istiyordu, ama alacağı tek şey onun düşünceleri olacaktı.

ON ÜÇ

Cuma sabahıydı ve Camilla kavga etmek için can atıyordu. Nabızı hızla atıyor, avuçları terliyordu, ama çenesi sıkıydı. Artık itilip kakılmaktan bıkmıştı.

Quik-N-Ez Loans berbat bir yerdi. Camilla, park yerinde geri geri park ettikten sonra direksiyona sıkıca tutundu ve kapının üzerindeki solmuş sarı tabelaya bakarak midesinin bulandığını hissetti.

Frankie'nin istediği bin doları getirmedi. Birkaç dakika sonra içeri girip ona gecikme ücretini ve aptal sözleşmesini nereye sokabileceğini söyleyecekti. Kredi belgelerinin kopyasının bulunduğu dosyayı alıp, derin bir nefes aldı ve arabadan indi. Rüzgar giysilerini yırtıp, kat kat giysilerinin altına buz gibi parmaklarını soktu.

Bunu neredeyse hissetmiyordu. Öfkesi onu sıcak tutuyordu.

Kredi verenin dükkanının içi havasızdı. Camilla, kurşun geçirmez camın arkasındaki iri yarı adamı izleyerek tezgaha doğru yürüdü. "Frankie'yi görmeye geldim."

"Depozitonuzu yuvaya atın."

"Frankie'yi görmeye geldim," diye tekrarladı sert bir sesle.

Adam ellili yaşlarındaydı, yağlı, omuz uzunluğundaki saçları ensesinde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Sıska bir adamdı, kırıksık üniforması omuzlarından bir askı gibi sarkıyordu. Camilla'yı neredeyse sıkılmış gibi, duygusuz gözlerle izledi. Sonra omuz silkti ve arkasındaki kapıdan çıktı.

Camilla'nın nefesleri boğazında kırık cam gibi, keskin ve kesiciydi. Odanın köşesindeki kameraya bir göz attı, sonra başka yere baktı. Mekan klostrofobikti. Süpürgeliklerin boyunca kir birikmişti. Duvarların ve kapı çerçevelerinin boyası dökülmüştü. Pencere çerçevesi çizikti. Gitmek istiyordu.

Ama işi bitmeden gitmeyecekti. Elindeki klasör, tuttuğu yerden buruşmuştu ve sonunda nefesini kontrol etmeyi başardı.

Kapı açıldı.

Frankie, beyaz düğmeli gömlek ve lacivert pantolon giymişti. Kolları sıyrılmıştı ve kıllı ön kolları ile iri, etli elleri görünüyordu.

eğildi.

"Merhaba, Bayan Fox. Jason'a paranızı verin, sonra gidebilirsiniz."

"Sana bir kuruş bile vermeyeceğim," dedi omuzlarını dikleştirerek. Frankie donakaldı, gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

"Bu sözleşme çöp. Mahkemede geçerli olması imkansız. Bu fahiş gecikme ücretini ödemem. Sana bir kuruş daha vermem, Frankie. Hemen kredi tasfiye belgelerini doldur, işimiz bitsin. Onlar olmadan buradan çıkmam."

Cesur tavırları damarlarında ateş gibi dolaşıyordu, ama Frankie onu koyu kaşlarının altından izlerken, alevler o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Kalbi hızla atıyor, kulaklarında hızlı bir staccato ritmiyle nabız atıyordu.

Frankie gözlerini kırptı. "Sevimli," dedi.

"Sevimli mi?" Camilla öfkeden titriyordu. "Kredi kapatma belgelerini getir.

Hemen."

Frankie, giysilerini yırtıp atmak üzere olan Hulk gibi, olduğu yerde büyümüş gibi görünüyordu. Bir adım daha yaklaştı ve Camilla, çıkışa doğru geri çekilmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Sakin," dedi Frankie, alçak ve tehditkar bir sesle, "bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Şu anda bana bin dolar borçlusun. Jason sana bir makbuz yazacak ve üç hafta sonra geri gelip geri kalanını ödeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Yıllarca süren stres, istikrarsızlık ve yalnızlık Camilla'nın üzerine baskı yapıyordu ve o da karşı koydu. Omurgasını düzeltti. "Hayır," diye homurdandı. "Bu *şimdi* bitecek."

"Bu işin biteceği tek yol, bana borcunuzu ödemenizdir, Bayan Fox."

Camilla dişlerini sıkarak sakın kalmaya çalıştı. "Ödemeyeceğim. Seni mahkemeye vereceğim. Bunun için mücadele edeceğim ve sen beni rahat bırakacaksın."

Frankie gözlerini kırptı, sonra gülümsedi. "Sonra ne olacak? Beni dava edersin ve adın tüm kasabanın haber kanallarında yer alır. Hikayen tüm sosyal medyada paylaşılır ve Stirling'in tamamı Dean Fox'un küçük kızının kötü Frankie Smith ile başını belaya soktuğunu öğrenir. Baban bunu öğrendiğinde ne der sence? Hmm?"

Camilla titreyerek hızla gözlerini kırptı. Frankie ile açıkça mücadele etmeye hazır mıydı? Sonrasında ailesinin yüzüne bakabilecek miydi?

Ailesi krediden haberdar değildi. Bu iğrenç, vicdansız pislikten para aldığı bilmiyorlardı. Babası öğrenirse onun gözlerine nasıl bakabilirdi? Bu yeni, utanç verici kavga yüzünden daha da alçaltılırsa, ailesiyle aylık akşam yemeklerine nasıl katlanabilirdi?

Krediyi almıştı. Sözleşmeyi imzalamış ve her sayfayı paraflamıştı. Hatası tüm kasaba halkının gözü önünde ortaya çıkacaktı. Bununla başa çıkabilir miydi?

"Babamın ne dediği umurumda değil," dedi Frankie'ye, ama sesi titriyordu.

Frankie, onu birkaç uzun dakika rahatsızlığı içinde bırakıp bekledi. Sonra alaycı bir endişeyle başını salladı. "Bugün buraya gelmemişsiniz gibi davranacağım Bayan Fox. Bugün ödemeniz gereken parayı ödemediğiniz için sizi affedeceğim. Ben iyi biriyim," dedi, "bu yüzden bu konuları unutacağım. Ama bana borcunuz olan her kuruşu ödemezseniz, ailenizin adını lekelerim. Babanız sizi tepelerdeki güzel malikanesinin kapısından bile içeri almaz ve siz bunu istemezsiniz, değil mi?"

Camilla hiçbir şey söylemedi, çünkü hayır, bunu istemiyordu. Ailesine ulaşmıştı. Onlarla barışmaya çalışıyordu. Bunu bir kenara atmaya hazır mıydı? İtibarının mahvolmasına hazır mıydı?

Frankie bu soruların cevaplarını biliyordu. Ona alaycı bir şekilde baktı ve arkasındaki kapıyı işaret etti. "Gözümün önünden kaybol."

Kavga etmek istedi. Öfkelenmek istedi. Frankie'yi, onu rahat bırakacağına söz verene kadar yumruklarıyla dövmek istedi.

Ama kırılan camdan sonra fırınına gelen tüm kasaba halkını ve ona nasıl sempati duyduklarını, onu nasıl desteklediklerini düşündü. Pis bir tefeciye borcu olduğunu bilseler ne düşünürlerdi? Davayı kazansa bile, işi ayakta kalabilir miydi? Ya ailesi onu redderse? Onun hakkında kötü konuşurlarsa? İş *bunu* atlatabilir miydi?

Fırını kaybedemezdi. Bu, hayatının eseri, tüm hatalarını anlamlı kılan tek şeydi. Bu işi kendi başına kurmak için ailesinin yanından ayrılmıştı. Zor dersler almıştı, kendi ayakları üzerinde durmak için mücadele etmişti.

Camilla, on bin dolarlık bir gasp için bunu riske atacak kadar güçlü değildi. Başarısızlık, yanmış kahve gibi acı ve korkunç bir tadı vardı.

Arkasını döndü ve uzaklaştı, Frankie'nin bakışlarını sırtında hissederek.

Savaşacak kadar güçlü değildi. Seçenekleri ya parayı bulmak ya da işini kaybetmekti, Frankie onu elinden alsa da almasa da. The Sweetest Thing bir karalama kampanyasından sağ çıkamazdı ve Camilla da kendisinin çıkabileceğinden emin değildi.

Cuma akşamı geldiğinde, Marlon kendini bıçak sırtında dengede duruyormuş gibi hissediyordu. Bütün hafta boyunca, sabahları heyecanla uyanmıştı: Ya mutfığa girip Camilla'yı masada kahvesini yudumlarken görecekti ya da odayı boş bulursa küçük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı. İlk uyanan o olduğunda, üst kattaki döşeme tahtalarının ilk gıcirtısını duymak için bekler ve kahve makinesindeki kahvenin taze olduğundan emin olurdu.

Günlerini çalışarak ve Camilla'nın fırında bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ederek geçiriyor, sonra da sınıfındaki güzel kıza aşık bir okul çocuğu gibi davrandığı için kendini azarlıyordu.

Ancak akşamlar çok değerliydi. Birlikte yemek yapar, birlikte televizyon izler, günlerinin anekdotlarını paylaşırlardı. Camilla ona dükkanından pişirdiği tatlıları getirirdi, kalbini dolduran küçük hediyeler.

Onun yarattığı lezzetlerden birini her ısırdığında, yeteneğine hayran kalırdı. Camilla, tarifte yaptığı değişiklikleri ve seçtiği lezzet kombinasyonlarını anlatırdı. O, takdirini ifade eden sesler çıkardığında, sanki ona hediye veren kendisiymiş gibi gülümserdi.

Mutfaktaki bu kısa moladan sonra, haftayı böyle geçirmek neredeyse işkence gibiydi. Onu, hayatta kalmak için bir yudum suya ihtiyaç duyan, susuzluktan ölen bir adam gibi arzuluyordu. Akşamları ve sabahları odasından gelen karakteristik vızıltıyı dinliyor ve her seferinde onunla birlikte coşkuya kapılma isteğine karşı koyamıyordu.

Evi açlığın tapınağına dönüştü. Birbirlerinin etrafında dolaşırken, kısa, sıradan dokunuşlar ve uzun bakışlar alışverişinde bulunurken, aralarında yoğun bir arzu havası vardı. Bir akşam, kız ayaklarını Marlon'un kucağına koyarak uykuya daldı ve Marlon piyango kazanmış gibi hissetti.

O Cuma akşamı, kadının gözlerinde garip bir ışık vardı, ama Marlon ona bir şey olup olmadığını sorduğunda kadın sadece başını salladı. Marlon bir şey mi oldu diye merak etti, yoksa kadının sadece biraz zamana mı ihtiyacı vardı?

sorma hakkına sahip olmayı diledi. Düzeltme hakkına sahip olmayı diledi. Ama kız yumuşak bir iyi geceler dedi ve odadan çıkıp yatmaya giderken gözlerine bakmadı.

Cumartesi sabahı erken uyandı ve kahve makinesini çalıştırdı. Oturma odasının son kat boyası için malzemeleri hazırladı ve merdivenlerde onun ayak seslerini duyunca başını dışarı çıkardı.

Uykudan uyanmış, güzeldi, ekose flanel bornozuna sarılmıştı ve Marlon birdenbire aşık olduğunu fark etti. Bu düşünce zihninde sessiz bir kesinlikte ve buna tepki verecek zamanı yoktu.

Camilla, yaz gününde serin bir esinti gibi hayatına girmiş ve hayatını daha iyi hale getirebileceği tüm yolları ona göstermişti. Onu asla bırakmak istemiyordu.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. "Bu kadar geç uyuduğuma inanamıyorum." Saatine baktı. "Saat yedi bile olmamış."

Camilla gülümsedi, ama gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. "Sen burada çok çalışırken saat geç gibi geliyor. Biraz kahve alayım, sonra günün planını konuşuruz."

Birkaç dakika sonra, iki eliyle polka noktalı kupasını kavrayarak onun yanında durdu. Odaya göz gezdirdi, derin bir nefes aldı ve vücudundaki gerginliğin bir kısmı geçti. "Rengi nasıl buldun?"

Marlon, Camilla'nın uzun süre düşündüğü bej rengine yakın renkteki duvarları gözden geçirdi. Biraz düzensizdi ve kesinlikle bir kat daha boya gerekiyordu. "Güzel görünüyor."

O gülerek onun koluna vurdu. "En azından ciddiymiş gibi davranmaya çalış." Ona gülümsememek imkansızdı. Dışarısı soğuk ve rüzgârlıydı, birkaç cesur kar tanesi havada uçuşuyordu, ama o ona baktığında, sanki güneş ışığı altında duruyormuş gibi hissettiriyordu gülümsemesiyle ona baktığında, sanki güneş ışığı altında duruyormuş gibi hissettir

"Bugün kanepeyi almaya gidebilmemiz için şirketin minibüslerinden birini eve getirdim," dedi Marlon boğazındaki çakılları temizledikten sonra. "Mağaza birkaç saat sonra açılacak, bu yüzden duvarların son katını boyayıp alışverişe çıkabiliriz diye düşündüm."

"Tam benim kalbimden geçenleri söyleyen bir adam," diye iç geçirdi ve omuzlarını ona çarptı.

Keşke bilseydi.

Marlon, yere düşen kendi kahve fincanını almak için döndü. bıraktı. Uzun bir yudum aldı, sonra işe koyuldu. Boya rulosunun her bir vuruşu

kalbinden kireçlenmiş bir tabakayı kazıyormuş gibi hissediyordu. Odayı dönüştürürken, Marlon nihayet büyükbabasının ve büyükannesinin ölümünün acısıyla yüzleştiğini hissetti.

Son ayları çok, çok zor geçmişti. Sağlıklarının bozulmasını izlemiş ve bu konuda hiçbir şey yapamamıştı. Onlar öldükten sonra kendini izole etmesi şaşırtıcı mıydı?

"Büyükanne akşamları burada otururdu," dedi, ruloya daha fazla boya yüklerken. "Pencerenin yanında kitap okurdu ve rahatsız edilmekten nefret ederdi."

"İçine kapanık biriydi," dedi Camilla ve ona şakacı bir bakış attı. "Torunu gibi."

Marlon burnunu çektirdi. "Sanırım öyle."

"Büyükanne ve büyükbabamı hiç tanımadım. Babamın ailesi, ben doğmadan önce öldü. Annemin ailesi ise, annemle babam evlendiğinde bir drama yaşandı ve aralarındaki uçurum hiç kapanmadı. Onları sadece iki kez gördüm."

"Aileler karmaşıktır."

Camilla güldü. "Bir daha söyle."

"Büyükanne hastalandığında büyükbabam da demans belirtileri göstermeye başladı," dedi. "Büyükanne rahim ağzı kanseriydi, ama kanser tespit edildiğinde çoktan yayılmıştı."

Bu odayı boyamak, neden birbirleriyle paylaşmak istemelerine neden olmuştu? Marlon bunu açıklayamıyordu, ama hayatında ilk kez geçmiş hakkında rahatça konuşabiliyordu.

Camilla, fırçasını duvara yakın bir yerde durdurdu. Marlon, gözünün ucuyla onun kendisine baktığını gördü. "Üzgünüm."

O başını salladı. "Ben gençtim. Büyükbabam hareket kabiliyeti kısıtlıydı ve büyükanne ona her konuda yardım ediyordu, ama sağlığı o kadar hızlı kötüleşti ki buna alışmak zor oldu. Büyükbabamın rutinleri bozulduğunda giderek daha fazla kafası karışıyor ve sinirleniyordu. Bakıcı tutacak paramız yoktu, ben de boşluğu doldurmaya başladım. Leo daha çocuktı, benim küçük kardeşim. Onun için hayatı olabildiğince normal tutmaya çalıştım, ama... başarabildim mi bilmiyorum."

Sessizliği bozan tek ses, duvardaki rulo ve Camilla'nın fırçasının yumuşak hışırtısıydı. Sonunda, "Bir genç için bu çok ağır bir yük" dedi.

"Büyükanne bir yıl içinde vefat etti. Ondan sonra büyükbabam pes etmiş gibiydi. Dört ay sonra vefat etti."

Camilla yumuşak bir ses çıkardı.

"Her şey bittiğinde, onlar öldükten ve Leo üniversiteye gittikten sonra, ben... Tamamen kapandım diyemem ama insanlardan uzaklaştım." Boğazı düğümlenerek yutkundu, bakışları duvara boya sürme işine odaklanmıştı. "Şimdi bunu yapmak iyi geliyor, demek istediğim bu. Eve yeni bir soluk getirmek."

"Yeni bir başlangıç," diye ekledi Camilla. "Aynen öyle."

"Benim de buna ihtiyacım var," diye itiraf etti Camilla, zayıf bir gülümsemeyle.

Son kat boyayı bitirip iş kıyafetlerini değıştirdikten sonra alışverişe çıktılar. Marlon arabayı sürmeye başlamadan önce uzanıp Camilla'nın elini tuttu. "Teşekkür ederim," dedi, sesi boğuktu.

Camilla'nın cevabı yumuşak bir gülümsemeydi ve Marlon, yalnız hayatı boyunca hiç kimse onu bu kadar iyi anlamamıştı.

BİRKAÇ DEĞERLİ SAAT BOYUNCA Camilla tüm endişelerini aklından uzaklaştırıp kumaşlara, kanepelere, lambalara ve dekorasyon eşyalarına odaklanabildi. Marlon'un iki adım atmadan kazara bir şeye çarpmadan duramayacağı kadar eşya dolu iki antika dükkanı da dahil olmak üzere dört farklı mağazaya gittiler.

Eve döndüklerinde, Marlon, Camilla'nın seçtiğı eşyalara göz yaşartıcı miktarda para harcamıştı ve bunu gözünü kırpmadan yapmıştı. Camilla, Marlon'un kamuoyunda rezil olmaktan kaçınmak için on bin dolar ödemesinin ne kadar kolay olacağını düşünmemeye çalıştı.

Ama düşüncelerinin o yönde kaymasına izin vermedi. Bir erkeğın borcunu başka bir erkeğın borcuyla takas etmeyecekti ve bu karışıklığı kendi başına düzeltmeye kararlıydı.

Bu hafta sonu Frankie Smith'ten uzak geçecekti. Hafta sonu ona aitti. Borçlu olduğı parayı dert etmeyecekti. Ona kalbini ve evini açan huysuz, karmaşık adamın eşliğinde keyifli vakit geçirecekti.

Öğleden sonra ışığın azaldığı saatlerde yeni bir halıyı sererken kapı zili çaldı. Yarım saniye sonra ön kapı açıldı.

"Merhaba, merhaba!"

Camilla çömeldi ve kapıya doğru dönen Marlon'a baktı. Leo ve Amelia, kollarını birbirlerine dolamış, güneşten bronzlaşmış yüzlerinde geniş gülümsemelerle oturma odasının girişinde belirdiler.

"Amelia!" Camilla ayağa fırladı ve arkadaşını kucaklamak için koştu. "Balayı nasıldı?"

"Harikaydı. Turks ve Caicos *muhteşem* bir yer."

"Lucy bize odanın fotoğrafını gösterdi, bilgisayarın açıldı ve ekranda işin vardı," dedi Camilla, taklit bir ciddiyetle suçlayarak.

Leo gülererek Amelia'nın şakağına eğilip öptü. "Elinde değil."

"İşler kendi kendine yürümez," diye itiraz etti Amelia, sonra eliyle odayı işaret etti. "Burada durumlar nasıl? Tadilat mı yapıyorsunuz?"

"Camilla oturma odamın dekoruna itiraz etti," diye açıkladı Marlon.

"Affedersin," diye karşılık verdi Camilla. "Seks kanepesine oturmak istememem o kadar kötü bir şey mi?"

"O tanga kiminmiş, bilmiyorum bile, Camilla."

"Sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi söyleyip duruyorsun!" Camilla güldü. "Bildiğim kadarıyla, tanga kanepesle birlikte gelmişti."

Şimdi kıkırdayarak başını sallıyordu. "Sen inanılmazsın."

"Bunu sık sık duyuyorum."

"Belki de benim bölgemi işaretlemek için tangalarımı senin mobilyalarına tıkmalıyım."

Marlon'un gözleri karardı. "Seni engellemem, tatlım."

"Peki, şey," Amelia araya girdi. "Ne... Burada neler oluyor?"

Camilla, Amelia'nın yüzündeki mutlak sevinç ifadesini görmek için zamanında kendine geldi. Leo ise o kadar eğlenmiyordu, kardeşine okunaksız bir bakışla kaşlarını çatmıştı.

Camilla, kayıtsız görünmeye çalışarak ellerini uyluklarının üzerinde gezdirdi ve omuz silkti. "Marlon'un kanepesinde bir tanga buldum ve şimdi oturma odasını yeniliyoruz."

"Mantıklı," dedi Amelia, dudakları zorlukla bastırıldığı bir gülümsemeyle titriyordu. "Mutfağa gelin," dedi Camilla, yanlarından geçip yanaklarına yayılan kızarıklığı gizlemek için

"Balayınızla ilgili her şeyi duymak istiyorum. Kahve ve kek yiyeceğiz."

Dördü mutfakta toplandığında, Marlon Camilla'nın kahveyi hazırladığı ve kek pişirdiği mutfak tezgahına yaslandı.

Leo, kollarını kavuşturmuş bir şekilde masada oturuyordu. Kolunu Amelia'nın sandalyesine dolamıştı. Marlon'a bir kez daha baktı, sonra Amelia'ya döndü. "Camilla'ya plajda ve katamaran turunda çektiğin fotoğrafları göstermeye ne dersin?"

"Gün batımı turuna çıktık," diye açıkladı Amelia, telefonunu çıkarırken. "Çok güzeldi. Fotoğraflar gerçek güzelliğini yansıtamıyor."

Kahve makinesi gürültüyle çalışırken, Camilla arkadaşının yanına oturdu ve balayını anlatmasını dinledi. Leo elini Amelia'nın sandalyesinin arkasında tuttu, parmaklarıyla Amelia'nın sarı at kuyruğunun ucuyla oynadı. Birbirlerini yeni tanımışlardı ve tanışmalarından altı ay sonra evlenmişlerdi, açıkça deli gibi aşıktilar.

Camilla'nın göğsünde donuk bir ağrı hissetti ve bundan utandı. Leo'nun Amelia'nın kahvesi için ihtiyacı olan her şeyi sağladığını, kendine servis yapmadan önce ona en iyi kek parçasını verdiğini izledi. Balayında birlikte yaptıkları şeyleri ve Amelia'nın kira sözleşmesi bittiğinde onun dairesinden taşınıp kendi evlerini satın almayı planladıklarını dinledi.

Birlikte, her parçanın birbirine bağlı ve destekleyici olduğu bir hayat kuruyorlardı. Gerçek bir arkadaşlıkları vardı. İlişkileri inanılmaz derecede güzel bir şeye dönüşmüştü.

Camilla bunu hiç yaşamamıştı. Hayatı boyunca ailesinin hırslarından ve statü peşinde koşmalarından uzak hissetmişti. Onu gerçekten destekleyen bir partneri hiç olmamıştı. Borcunun gölgesinin her geçen gün dünyasını daha da kararttığını hissediyordu.

Yalnız hissediyordu.

Yıllar boyunca Camilla'nın bağımsızlığı onun gurur kaynağı olmuştu. Onu onaylamayan ailesinin maddi desteği olmadan evden ayrılmayı ve kendi ayakları üzerinde durmayı başarmıştı. İlk kötü ilişkisinden kurtulmuş ve kendini yeniden inşa etmişti. Kendi çabalarıyla bir fırın açmış ve şimdi burası hem yerli halk hem de turistler için popüler ve hareketli bir yer haline gelmişti. Bir engel, bir engel, bir engel daha vardı ve hepsini aştı.

Şimdi ise bağımsızlığı bir armağan değil, bir yük gibi geliyordu. Ne zaman başkalarına ikram etmek yerine, kendisi için en iyi pastayı alacaktı?

Marlon, yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve önüne bir fincan kahve koydu. Polka noktalı fincanın kenarına dokunarak teşekkür etmek için gülümsedi.

Belki de o kadar yalnız değildi. En azından şimdilik. "Görünüşe göre yeni komşularımız duvarlarında gizli bir saklama yeri bulmuşlar. İki döşeme tahtası arasına sıkışmış yirmi dört ayar altın bir zincir varmış." Amelia başını salladı. "Çılgınca, değil mi?"

Amelia'nın yaşlı komşusu, üyesi olduğu hırsızlık çetesi ortaya çıkıp dağıtıldığında, beş ay önce kaçmıştı.

"Onu buldular mı? Komşunu?" Camilla, kupasını alırken sordu. Kupası ellerini ısıttı ve bunun sadece ısısından kaynaklanmadığını düşündü.

Marlon kolunu sandalyenin arkasına koydu, Amelia bu harekete keskin bir bakışla karşılık verdi. Camilla'ya bir göz attı, sonra ifadesini değiştirip, "Hayır. O ve torunu -gerçi onun gerçekten torunu olup olmadığını bilmiyoruz- hiç yakalanmadılar" dedi.

"Bunun Stirling'de, hem de Amerika'nın düğün başkenti olan bu yerde olduğuna inanamıyorum. Burası büyük hırsızlıkların merkezi olmamalı." Camilla koltuğuna yaslandı ve bir yudum aldı, Marlon'un kolunun omuzlarına verdiği sıcaklık rahatlatıcıydı.

"Neler olup bittiğini görsen şaşırırsın," dedi Marlon. "Benim işimde her türlü şeyi görüyoruz. Bu hafta, her haliyle şüpheli görünen bir adam için güvenlik sistemi kurdum."

"Yine de işi kabul ettin mi?" Camilla ona bakarak kaşlarını çatı.

Marlon omuz silkti. "İşletmesi kayıtlıydı. Bize malzeme ve kurulum ücretinin tamamını ödedi. Reddetmek için bir neden yoktu. Sadece içimden öyle geldi. Yaptığım işte birçok insanla tanıştım."

Camilla titredi. Frankie Smith'i, onun infazcıları olan adamları düşündü. Stirling, görünüşte olduğu gibi sakin, uykulu bir kasaba değildi. Cuma günü dükkânından ayrıldıktan sonra, arabasını bir kilisenin otoparkına park etmek ve on dakika boyunca derin nefes almak zorunda kalmıştı, ama Marlon, o akşam eve geldiğinde onun bir şeyden rahatsız olduğunu yine de anlayabilmişti.

Yani hayır, Stirling görüldüğü kadar masum bir kasaba değildi. Camilla, borcunu ödedikten sonra bu kasabanın karanlık yüzüyle işinin biteceğini umuyordu.

ON DÖRT

Ertesi gün, Camilla ve Marlon yeni oturma odası kanepesini aldılar. Camilla, evin geleneksel unsurlarına uyum sağlarken odaya daha çağdaş bir hava katan, temiz hatlı ve ince ahşap ayaklı kumaş döşemeli bir kanepi seçmişti. Nötr krem rengi, duvarları ve önceki gün bir mağazada çok ucuza buldukları güzel antika halıyı tamamlıyordu.

Tüm plastik ambalajlar çıkarıldıktan ve kanepi yerine yerleştirildikten sonra, Camilla kanepeye çöktü ve Marlon'a gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarını büzüp başını salladı, sonra yanına oturdu. "Aynı oda gibi bile gelmiyor. Beğendim."

Bacaklarını sehpayı uzattı — dekorun geri kalanıyla uyumlu olduğu ve iyi durumda olduğu için eski sehpayı kullanmaya devam etmişlerdi — ve yaptıkları işi hayranlıkla seyretti. Hala yapmaları gereken bazı düzenlemeler, yerleştirmeleri gereken yastıklar ve konumlandırmaları gereken aydınlatmalar vardı, ama oda çok güzel olmaya başlamıştı.

Bir ev gibi hissettiriyordu. *Onun* evi gibi. Belki...

Ama hayır. Aralık ayının ilk hafta sonundan ötesini düşünmeye izin vermeyecekti. Zaten yeterince dikkatinin dağıldığını hissediyordu. Bu odayı yeniden dekore etmek bile bir lüks olmuştu, bunu Marlon ile birlikte yapmış olması bir yana.

Sanki düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, kolunu arkasındaki kanepenin arkasına uzattı. Kolunun ağırlığı rahatlatıcıydı, parmak uçları omzuna dokunuyordu.

Başını çevirip ona baktı. "Bunu benimle yaptığın için teşekkürler. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Uzun bir süre gözlerine bakarak, Marlon bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu. Bunun yerine, kolunu kıvırdı ve onu kendine doğru çekti. Direnmedi, kolunun kıvrımına girmesine izin vererek göğsüne yaslandı. Marlon'un boş eli sıcaktı ve nasırlıydı, yanağını avuçlayarak şakaklarından kıvrıcık saçlarını uzaklaştırdı.

"Çok güzelsin, Camilla."

Kalbi güçlü bir şekilde attı. Boya lekeli giysilerine baktı. "Şu anda pek seksi göründüğümü sanmıyorum."

Marlon'un dudakları kıvrıldı. "Aynı fikirde değilim." Başparmağıyla Camilla'nın elmacık kemiğini yavaşça okşadı ve Camilla'nın midesinde derin, aç bir istek uyandı.

Son iki hafta, Marlon'a karşı hiç geçmeyen ısrarcı bir özlem yaratmıştı. Cuma günü Frankie ile görüşmesinden sonra, hafta sonunu Marlon ile geçirmek ruhuna merhem gibi gelmişti. Burada kendini güvende hissediyordu. Sevildiğini hissediyordu.

Şimdi, vücudunun sıcaklığını hissedince, arzusu intikam alırcasına geri geldi. Vücudunu onun vücuduna bastırırken, her türlü ayartılmaya boyun eğebileceğini, her türlü cinsel arzuyu tatmin edebileceğini hissetti.

Fırındaki sorunları atlatmıştı ve pazartesi günü oraya geri dönüp Frankie'nin zorla aldığı parayı bulmaya çalışacaktı. Hayatı birbiri ardına gelen sorunlarla doluydu ve o da bunlarla başa çıkacaktı. Ama... biraz sevgiyi hak etmiyor muydu? Ayartılmaya teslim olamaz mıydı? Neden buna direniyordu?

"Titriyorsun," dedi Marlon yumuşak, alçak bir sesle.

O, çenesini saran sakalına bakarak homurdandı. Parmaklarını kaldırıp sakalın çizgisini yanağından dudaklarına kadar izledi. Söyleyecek tek şey gerçeğiydi: "Seni o kadar çok istiyorum ki, düzgün düşünemiyorum."

Marlon'un boğazından çıkan ses, sanki içinden koparılmış gibiydi. Bir kolunu sırtına dolayarak onu kendine çekti, diğer kolunu ise ensesine doladı. Sonra onu öptü, derin, uzun ve yoğun bir öpücükle, o ona karşı inleyene kadar.

Eli omurgasından aşağı kaydı ve kalçasını kavradı. Sıkıca tuttu, kot pantolonunun orta dikişini kalçasının çatlağı boyunca yukarı aşağı izledi, ta ki Camilla dudaklarına karşı inleyene ve şehvetle aklını kaçırana kadar. Camilla'nın parmakları bir ara Marlon'un gömleğine kıvrılmıştı ve dizi Marlon'un iki bacağına atılmıştı.

Marlon, Camilla'yı güçlü koluyla kaldırarak kucağına oturtup bacaklarını onun üzerine attı. Elleri vücudunda dolaştı, kalçalarını, belini, göğüslerini okşadı. Camilla çok fazla giysi giymişti. İki de öyleydi.

Üstünü tırmalayarak, onu başından çıkardı ve sonra elleriyle göğsünün sert hatlarını izledi. Kaba, koyu renkli göğüs kılları ve kalın kasları vardı. Karın kasları sıkı ve sertti, karşılığında onun gömleğini yırtmak için uzanırken derisinin altında hareket ediyordu.

Üstünü çıkardığında, elleri sütyeninin çizgisini takip ederek göğüslerinin yumuşak etine dokundu. Sütyen özel bir şey değildi: sade ve siyah, tişörtlerin altına giyilmek üzere tasarlanmıştı. Ama Marlon onu sanki onu baştan çıkarmak için yapılmış gibi baktı.

"Gördüğüm en güzel göğüsler senin." İkisini de kavradı ve yüzünü göğüslerinin arasına gömdü.

Camilla nefes nefese gülerek, sıcaklığın vücudunun derinliklerine doğru yayıldığını hissetti. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve Marlon dilini göğsünde gezdirip sütyeninin arkasındaki kopçayı açarak onu vücudundan çıkardığında inledi. Marlon sütyeni bir kenara attı ve pürüzlü, aşırı duyarlı meme uçlarına yoğun bir şekilde ilgi gösterdi.

Bir parçası bunu durdurması gerektiğini düşünüyordu. Belki de sadece yalnız ve stresli hissediyordu ve Marlon ona yatacak bir yer ve yaslanacak bir omuz sunmuştu. Geri çekilmeli, durumu değerlendirmeli, mantıklı davranmalıydı.

Ama iri yarı bir adam göğsünü ağzına alıp, sanki nefes almaya hiç niyeti yokmuş gibi emip, ısırıp, dilini gezdirirken mantıklı davranmak zordu. Diğer meme ucu parmakları arasında sıkılıp yuvarlanırken de zordu. Vücudu onun ilgisi altında erimiş gibiydi ve Camilla direnmek için güçsüzdü.

"Bu çok iyi geliyor," diye nefes nefese, sırtını kavrayarak ona tam erişim sağladı. Elleriyle iki göğsünü kavrarken, yanağını onun cildine sürüyordu, sert sakalı hassas tenini aşındırıyordu. İki meme ucunu aynı anda okşadı. Nefes nefese, her duygu onun şehvetini midesinin derinliklerinde daha da sıkı bir düğüm haline getiriyordu.

Onu yaladı, tadına baktı, ona karşı inledi. Elleri, göğüslerini şekillendirirken, taparcasına, sıcaktı ve sertti. Böyle dokunulmayı seviyordu. Kendini ona teslim etmeyi, kendini bırakmayı seviyordu. Sert bir sıkışma, Camilla'nın damarlarında yeni bir sıcaklık dalgası yarattı.

İki haftalık şehvet onun içinde birikmiş ve yoğunlaşmıştı. Adamın başını göğüslerine bastırdı ve kalçalarını ona sürttü. Nefes nefese kaldı. Kendini kaybetti. Onu buldu.

Sonra, sanki o da Camilla kadar etkilenmiş gibi, Marlon Camilla'nın sağ göğsünün altını ısırırken sol meme ucunu çimdikledi ve dudaklarından düşük bir inilti

ve Camilla orgazm oldu. Sadece göğüslerine dokunmasıyla orgazm oldu, parlak ve hızlı bir orgazmdı, daha fazlasını istemesine neden oldu.

Elleri hala onu şekillendirirken, Marlon yarı sersemlemiş, yarı şok olmuş bir şekilde yukarı baktı. "Sen...?"

O hızla gözlerini kırıştırarak başını salladı. "Sanırım öyle. Evet."

O, başını kanepenin arkasına yaslayarak gözlerini kapattı ve inledi. "Bir saniye zamana ihtiyacım var." Sesi çakıl taşlarıyla dolu gibiydi. Camilla, bu sesi duyunca yanıyormuş gibi hissetti.

Camilla, zihninin berrak kalan kısmını kullanarak ellerini kanepenin arka minderlerine koydu ve "Bu kanepeyi üç saat önce aldık ve onu seks kanepesine çeviriyoruz." dedi.

Marlon, kısık gözlerle onu izledi ve sırttı. "Henüz seks yapmadık."

"O zaman buna ne diyorsun?"

Elleri Camilla'nın uyluklarından yukarı kayarak kalçalarına kondu. Büyük omuzları rahat bir şekilde silkti. "Isınma."

Camilla burun kıvrıdı, ama cevap verecek zamanı olmadı çünkü Marlon onu sırt üstü çevirip kot pantolonunun düğmesini açıyordu.

"Kendi kurallarımızı çiğniyoruz," diye itiraz etti Camilla, ama kot pantolonunu bacaklarından aşağı çekmesine yardım etmek için kıvrandı. Elleri çılgınca hareket ediyordu, kalbi deli gibi atıyordu. Kanepede sadece sade pamuklu iç çamaşırlarıyla yatıyordu ve hiç bu kadar seksi hissetmemişti. Bazen kendini utangaç hissettiren kıvrımları, Marlon'un bakışları altında güzel geliyordu.

Marlon elini uyluğuna doğru kaydırды ve iç çamaşırının kenarına dokundu. "Henüz hiçbir şeyi çiğnemedik."

Kaşlarını kaldırdı, elini başının arkasına koydu. Vücudu tamamen ortadaydı ve bundan hoşlanıyordu. Yumuşak, sallanan ve büyük kısımları vardı ve Marlon hepsini elleriyle ve gözleriyle okşadı. Üzerine eğildi ve dudaklarından öptü, göğsü göğsüne bastırdı, eliyle onu okşarken yan tarafına kıvılcımlar saçtı.

Uzun, titrek bir nefes verdi, sonra onu tekrar öptü. "Sen iyi bir kızsın, Camilla," dedi Marlon dudaklarına. "Kurallara uyan bir kız. Bana sen kendin söyledin. O yüzden bugün seni hiçbir kuralı çiğnemene izin vermeyeceğim."

Gözlerini kısarak baktı. "Beni soyup, alay ettin, şimdi de beni böyle bırakacak mısın?"

"Belki de bana ihtiyacın olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Sırıltısı yırtıcı ve biraz da şeytaniydi.

Bu, Marlon'un göğüsleriyle oynadığı kadar Camilla'yı tahrik etti. Şu anda olan her neyse, tehlikeli, kirli ve eğlenceli geliyordu. Böyle işkence görmeyi seviyordu, çünkü Marlon'un da onu ne kadar çok istediğini anlayabiliyordu. Marlon onun güvenli limanıydı ve ona risk almayı istetiyordu.

Marlon yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü bakışları karardı ve yavaşça nefes verdi. Pantolonunu çıkardı ve siyah boxer şortuyla kanepenin yanında durdu. Eli kumaşın içinden penisini sıktı ve Camilla bacaklarının arasında bir kasılma hissetti.

Ama gözleri Camilla'nınkilerle buluştu ve Camilla o anda bugün seks yapmayacaklarını anladı. Birbirlerini kızdıracaklardı. Birbirlerine işkence edeceklerdi. Aklını kaçırana kadar birbirlerinin şehvetini körükleyeceklerdi.

Bu düşünce onu ateşle doldurdu ve bunu sorgulayacak gücü yoktu.

İki hafta önce yeni ev kurallarını belirlediklerinde bu oyuna kapı açmışlardı. Camilla giyinik halde orgazm olduğunda, mutfakta birbirlerinin ilgisini test etmişlerdi. Ve şimdi, bir adım daha ileri gideceklerdi.

Önemli olan arzu idi.

Marlon başparmaklarını iç çamaşırına takıp yere attığında, Camilla'nın nefesi kesildi. Onun kendini sıkıca kavradığını izledi ve kendi elini iç çamaşırının altına kaydırды.

"İslandın mı?" Camilla
başını salladı. "Göster
bana."

Kalbi bir sıçrama yaptı. O görebilsin diye külotunu yana çekti, göz kapaklarının ağırlaşmasını zevkle izledi, o manzarayı görünce kendini daha hızlı okşadığında memnun oldu. Kendi eli, orada oluşan acıyı gidermek için bacaklarının arasına daldı.

Onu içinde hissetmeyi o kadar çok istiyordu ki, bundan hasta olmuştu. Uzaktan, seksin daha önce hiç böyle olup olmadığını merak etti. Bir erkeğe dokunmadan bile onunla bir bağ hissetmiş miydi hiç? Orgazm yerine arzusun kendisi amaç olduğunda, biriyle hiç bu kadar samimi olmuş muydu?

Cevap açıktı: Hayır. Asla. Hayatında hiç bu kadar ba döndürücü bir heyecan hissetmemişti.

Marlon uzandı ve parmak uçları cildine dokunmadan i çamaşırını tutup bacaklarından aşağı çekti. Beklediğı gibi kumaşı bir kenara atmak yerine, Marlon zevkle ıslanmış külotunu penisine sardı ve onunla kendini okşamaya başladı.

Camilla'nın dudakları bir i çekişle açıldığında, Marlon'un ağızı bir gülümsemeye dnşti. "Biraz kirli olmayı seviyorsun, değıl mi Camilla?"

"Görünüşe göre." Alaycı bir ses tonu kullanmaya çalıştı, ama sesi nefes nefese çıktı. "şu haline bak," dedi, neredeyse kendi kendine. "ok güzelsin. Ama benim küçük kuralım uygulayanların gelmesi gerekiyor." Kanepenin üzerinde bacaklarının arasına diz çöktü ve hayatında hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi onun kendini tatmin etmesini izledi. Bu sırada, elinde klotuyla mastürbasyon yapıyordu. "Daha iyi hissetmek için orgazm olman gerekiyor."

Camilla başını salladı. Buna ihtiyaı vardı. Hem de çok. Kapıdan ilk kez içeri girdiğinden beri her gün, rahatlamaya çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

"Kendini tatmin et, tatlım." Marlon'un sesi sakindi, ama kasları, penisini okşarken gerginleşmişti. "Benim için kendini iyi hisset."

"Seni istiyorum." Camilla sözlerini durduramadan ağızından kaçtı, ama doğıruydı. Onu hiç kimseyi istemediğı kadar istiyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı, eli Camilla'nın uyluğunda kayarken. Avucunun tenine değımesi bir iz bırakmıştı. "Sikimi derinlerinde istiyorsun, ama bugün onu alamayacaksın."

Bu neden onu orgazma ulaştırdı? Camilla daha sonra bunu merak edecekti. O anda, tek yapabileceğı vücudunu saran ecstasy'yi yaşamak, Marlon'un adını haykırarak kanepeden kalkmak ve boşluğı kavramaktı. Onun sert bir homurtu çıkardığını duydu, elinin uyluğunu sıktığını hissetti.

O da zirveye ulaştığında küfretti ve orgazmını yakalamak için Camilla'nın i çamaşırını kullanmaya çalıştı. Bir damla Camilla'nın karnına dşti ve yeni bir şehvet dalgası, vücudunun merkezinde daha yumuşak bir heyecan dalgası yarattı. Camilla nefes nefese kaldı, zihni bulanıklaşmıştı, artık bu şeylerin onu neden tahrik ettiğini merak edemiyordu.

Bunun sebebi oydu. Marlon yüzündendi.

Marlon, onu kendi kirli iç çamaşırıyla sildi, sonra paçavrayı bir kenara attı ve vücudunu onun üzerine uzattı. Onu öptü, ellerini yüzüne koydu ve Camilla onun titrediğini belirtmemeye karar verdi.

Sonuçta, o da titriyordu.

ON BEŞ

Kendi odalarında uyudular ve Camilla, midesinde bir çukur açılmış gibi, yemekle doyurulamayacak kadar acı veren bir açlık hissiyle uyandı.

Yine de denedi. Muffin pişirdi ve Marlon'un uyandığını haber veren yukarıdan gelen ilk su sesi duyulmadan önce, iki tanesini sıcacıkken yedi.

Camilla'nın cildi ısınırken birbirlerinin etrafında dolaştılar. Elinin beline dokunması onu nefes nefese bırakmaya yetti, ama Marlon ona sadece dudaklarını kıvrıp alnına masum bir öpücük verdi.

"Akşam görüşürüz," dedi ve Camilla'nın beyni kelimeleri oluşturmadan önce ortadan kayboldu.

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Camilla başını sallayarak hazırlanmayı bitirdi ve fırına doğru yola çıktı. Espresso makinesinin tıslaması ve tezgahın önünde oluşan kuyrukla, sabahın erken saatlerinde kalabalık bir müşteri grubu görmek onu mutlu etti. Önlüğünü bağlayan Camilla, yüzüne parlak bir gülümseme kondurdu ve müşterilere hizmet etmek için tezgahın arkasında çalışan personeline katıldı.

Cuma günü Frankie'nin kendisini korkutmasına izin vermişti, ama yıkılmamıştı. Eğer on bin doları zorla almakta ısrar ederse, ona parasını ödeyip cehenneme gitmesini söyleyecekti.

Yoğunluk azaldığında, Camilla arkaya geçip mutfağın fırınlardan uzak, daha serin bir köşesindeki çalışma masalarından birine oturdu. Fred ve Nadia'nın pasta süslemesinin resmini açtı ve modelleme çikolatasıyla bir yer tutucu yapmaya başladı. Fred'in çalışanı, tam da bu amaçla ayrıntılı fotoğraflar ve ölçüler göndermişti. Süsleme replikasını yaptıktan sonra, ölçeği anlayabilir ve pastanın geri kalanının tasarımını tamamlayabilirdi.

Bunu yapmak zorunda değildi, ancak görsel bir referans olması, tasarımın geri kalanını planlamasına yardımcı oldu. Ayrıca, bundan zevk alıyordu. Zevk aldığı şeyleri yapmak o kadar kötü müydü? Aksi takdirde hayatın anlamı ne olacaktı? (Uygun bir şekilde, bu mantık önceki gün yaşananlar için de kullanılabilirdi.)

Fred ve Nadia'nın pastası, standart bir düğün pastasından çok daha fazla çaba gerektiriyordu, ama Camilla, Fred Goodhew'un tavsiyesinin

Stirling ve ötesinde büyük bir öneme sahipti. Bu iş, sadece maddi sorunları için değil, işinin geleceği için de çok önemliydi. Bu işi mahvetmeyecekti. Birkaç saat boyunca replika üzerinde detaylı bir çalışma yaptıktan sonra, Camilla sırtını gerdi ve işlerin nasıl gittiğini görmek için fırının önüne doğru yürüdü.

Mutlu sohbet sesleri sıcak mekanı dolduruyordu ve Camilla gururla doldu.

Bunu o inşa etmişti. Bunu başarmıştı. Kendi başına.

Frankie Smith ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu ondan alamazdı. Bunu sona erdirmek için bir yol bulacaktı; bulmak zorundaydı.

"Selam kızım!" Amelia kapıyı açtı ve Camilla'ya gülümsedi. "Benimle kahve içmek için vaktin var mı?"

Camilla gülümsedi. "Tabii ki."

Ben içeceklerini hazırlarken, onlar fırının masalarından birine oturdular ve Amelia Camilla'ya eğlenceli bir bakış attı. "Ee," diye başladı ve Camilla ne olacağını biliyordu. "Sen ve Marlon, ha."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Amelia, kötü planlarını övünen bir kötü adam gibi kıkırdadı. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Bu biraz ikiyüzlüce değil mi? Leo ile birbirinize yaklaşırken pek de açık sözlü değildin."

Amelia sol elini sallayarak yüzüğünün parlamasını sağladı. "Ve şimdi bana bak."

Camilla dudaklarını büzdü, ama bu daha çok gülümsemesini saklamak içindi. Ben içeceklerini getirirken, üzerinde iki kurabiye olan küçük bir tabak da getirdi. "Öğle molasına çıkacağım," dedi Camilla'ya. "Sen için sorun olur mu?"

"Tabii ki." Ona gülümsedi.

"Hoş geldin Amelia," dedi Ben, sonra el sallayarak mutfak kapısından çıktı. O ve Amelia son birkaç ayda daha samimi hale gelmişlerdi, sık sık Camilla'nın anlaması imkansız olan bilgisayar ve verilerle ilgili uzun sohbetler yapıyorlardı.

Amelia mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Şuraya bak, Camilla. Çok iyi gidiyorsun. İnanamıyorum."

Camilla gülümsemesinin gerginleştğini hissetti. Arkadaşları boynuna dolanan on bin dolarlık ilmiği bilselerdi nasıl tepki verirlerdi? Camilla onların destek olacağından emindi, hatta katkıda bulunmayı bile teklif edebilirlerdi ama utanç dilini tuttu. Utanç ve kendini koruma içgüdüğü.

eski sevgilisi onu kullandığından beri mali durumuyla ilgili son derece gizli davranıyordu. Paradan bahsetmek bile avuçlarını terletiyordu.

Ayrıca, onlara söylerse, bu haber ailesine ulaşırsa ne olurdu? Hayatının geri kalanında telefonlara cevap vermek ve eleştirilere maruz kalmak zorunda kalırdı. Babası, pastanesine açıkça karşı çıkmaya bile başlayabilirdi, peki bu işini etkilerdi?

Sorunlarıyla kendi başına başa çıkıp bu işi bitirmek daha kolaydı. Çok yakındı.

Kendini sakinleştirmeye zorladı. "Her şey yolunda gidiyor. Kırık pencere aslında daha fazla insanı buraya çekti. Birçok kişi bana yerel işletmeleri desteklemek istediklerini söyledi."

"O da var, bir de yemeklerin harika," dedi Amelia, aralarındaki tabaktan bir kurabiye alırken.

Camilla gülümsedi. "O da var."

"Marlon da aynı fikirde olacaktır." Amelia'nın gözleri parladı. "Ve bu konudan uzaklaşacağımı sanma. Scarlett ve Lucy buraya geliyorlar, sen de baştan başlayıp bana olanları anlatacaksın. Onu ilk öptüğünde beni aramadığın için inanamıyorum!"

Camilla'nın yüzü kızardı. "Balayındaydın. Seni önemsiz şeylerle rahatsız etmek istemedim."

"Kayınbiraderimi öpmek önemsiz bir şey *değil*, Camilla."

Karşılıklı mastürbasyon da değildi, ama Camilla şu anda *bu* ayrıntıdan bahsetmeyecekti.

İçkisini bir yudum aldı. "Kızgın değilsin, değil mi?"

Amelia burnunu çektirdi. "Dalga mı geçiyorsun? Biz kardeş gibiydik!"

"Tamam, bu düşünceyi çok sevmeme rağmen, Marlon ve benim ciddi bir ilişkimiz olmadığını belirtmem gerekiyor. Sadece biraz eğlendik, hepsi bu." Ama bu sözler dudaklarından çıktığında neden bu kadar yalan gibi geldi?

Amelia'nın kaldırdığı kaşları buna katılmıyordu. "Mm-hmm," diye şüpheyle mırıldandı. "Ve sen şimdi sadece 'oynaşan' türden birisin, öyle mi? Seni ne zamandır tanıyorum?"

Camilla öfkeyle nefes aldı. "Tamam. Demek bir şeyler var. Ama ben meşgulüm!"

O meşgul! Ve bana evini bedavaya açtı. Bunu mahvedemem."

Amelia'nın arkasındaki kapı açıldı ve diğer iki arkadaşı içeri girdi. Siyah bereinden kahverengi saçları dökülen Scarlett, koşarak Amelia'nın omuzlarına sarıldı. "Seni özledim!"

Lucy diğer taraftan ona sarıldı. "Bize her şeyi anlat!"

"Harikaydı, evlendik, çok ateşli seks yaptık ve sahilde romantik yürüyüşler yaptık. Şimdi Camilla ve Marlon'dan bahsedelim."

Üç çift göz Camilla'ya döndü, o da somurtarak baktı. "Anlatacak bir şey yok."

Scarlett gözlerini kısarak Camilla'nın yüzünü inceledi. Parmağının ucunu yaladı ve havaya kaldırdı. "Bir gelişme var. Orgazm radarım deli gibi çalışıyor."

Amelia kıkırdadı. "Belki de okumalarını bozuyorumdur."

"Kızım, senin orgazmların eski haber. Artık hiçbir etki yaratmıyorlar bile."

Amelia daha da güldü, sonra Camilla'ya başını salladı. "Hadi, anlat."

Camilla'nın arkadaşlarına dün gece olanları anlatması imkansızdı. Çok müstehcen ve çok kişiseldi. Ama kızlar kana susamışlardı, bu yüzden onlara bir şeyler vermek zorundaydı. Alçak sesle itiraf etti, "Ondan hoşlanıyorum, tamam mı?"

Çığlıklar mekanın her yerinde yankılandı ve fırının köşesindeki müşteriler buraya doğru baktılar. Camilla, kız arkadaşlarını susturarak kaşlarını çatı. "Dinleyin, önemli bir şey değil, tamam mı? Biz sadece... biraz flört ediyoruz. Evini yeniden dekore etmesine yardım ediyorum."

"Benimle birlikte yeniden dekore edecek bir erkek bulmam lazım," diye araya girdi Scarlett, ve sanki oturma odasından bahsetmiyor gibiydi.

Camilla istemeden dudaklarını seğirdi. Hırladı ve başını salladı. "Tamam. Önemli değil. Ondan çok hoşlanıyorum. Ama fırında olan biten her şeyle uğraşmak zorundayım ve ciddi bir ilişkiye zamanım yok. Zaten yeterince derdim var. Sadece birlikte yaşıyoruz ve bu... uygun geliyor."

Bir yalan daha. Kendine kızgın bir şekilde baktı.

Lucy başını eğdi. "Neden bunun sadece uygunluk olduğunu düşünüyorsun?"

"Birincisi, evde seks yapılmaması kuralı," diye başladı Camilla. "Birbirimize yasak olduğu için mi çekici geliyoruz, nereden bileceğim? Yasak meyve falan."

"Dur biraz." Amelia ellerini kaldırdı. "Seks yapmama kuralı da neymiş?"

Camilla yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu, ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Marlon'un evinde ilk gece yaşananları anlattı ve Amelia gülmekten sandalyesinden düşecek gibiydi.

"Biliyor musun? Söylediklerimi unut," diye homurdandı Camilla. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Hayır, dur. Dur." Amelia, masadaki fincanları ve tabakları toplamak için kalkarken Camilla'nın elini tuttu. "Özür dilerim."

"Çok üzgün görünmüyorsun."

Amelia'nın kahkahası yine şeytani bir kahkaha gibiydi. "Onun doğum gününde ne yapacaksın? Ev kurallarını törenle çiğneyecek misin? Kapıda ona seksi iç çamaşırlarıyla karşılayıp, o şekilde giyinmenin sadece *uygun* olduğunu mu söyleyeceksin?"

Camilla donakaldı. "Doğum günü mü? Doğum günü ne zaman?"

Amelia gözlerini kırptı. "Bugün. Leo bu sabah ilk iş onu aradı.

Daha sonra bir içki içmek için uğramayı planlıyor.

"Bugün onun *doğum günü* mü?" Camilla neredeyse çılgılık attı. Elindeki fincan tabağa çarptı, tezgaha doğru döndü, sonra tekrar Amelia'ya döndü. "Bugün mü? Emin misin?"

Amelia omuz silkti. "Leo öyle dedi."

"Ona pasta yapmam lazım! Ben nerede? Öğle arası ne zaman bitiyor? Hemen eve gitmem lazım!"

"Erkeğinle gerçekten ciddi bir ilişkin olmayan bir kadın gibi konuşuyorsun," dedi Scarlett alaycı bir şekilde, kahverengi gözleri parıldayarak. "İkinizin arasındaki ilişkinin ne kadar sıradan olduğunu anlayabiliyorum. Ben de, bağlanmadan birlikte olduğum erkekler için doğum günü pastası pişirme konusunda panik yaparım."

"Neden ona burada pasta yapmıyorsun?" diye sordu Lucy, mutfağı işaret ederek. "Bu binanın tüm amacı bu değil mi?"

"Hayır," dedi Camilla, boş fincanları bulaşık sepetine götürürken. "Onun büyükannesinin tarifini kullanmam lazım. Her yıl ona bu pastayı yapardı."

Üç arkadaşı anlamlı bakışlar değiştirdi. Camilla onlara öfkeyle baktı, sonra çantasını karıştırıp anahtarlarını aldı. "Kendinizi işe yarar hale getirin. Tarif kartı buzdolabının üstündeki kutuda. Kutuyu buraya getirin, ben pastayı burada yaparım."

Anahtarları fırlattı ve Amelia tek eliyle ustaca yakaladı. Dudakları geniş bir gülümsemeye yayıldı. "Leo ile ilk tanıştığımda ben de böyle miydim?"

"Daha kötüydün, ama en azından çabuk bitti," diye cevapladı Lucy.

Scarlett başını salladı ve Camilla'yı baştan aşağı süzdü. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Ben tamamen normalim," diye cevapladı Camilla, ama hiç de öyle hissetmiyordu.

"Elbette öylesin," diye cevapladı Amelia, ceketini giyerken. "Birkaç dakika sonra o tarifle geri döneceğiz."

Camilla onlara somurtarak baktı ve Marlon'un pastasını hazırlamak için fırının arkasına gitti. Sonra kaşlarını çatı. Pastayı The Sweetest Thing'de pişiremezdi, çünkü o zaman Marlon kapıdan içeri girdiğinde kokuyu alamazdı. O kokuyu çok seviyordu. Bunu özellikle belirtmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve telefonunu çıkarıp Amelia'yı aradı. Bunu asla unutamayacaktı. Arkadaşı telefonu açtığına, "Planlar değişti," dedi. "Pastayı evde pişireceğim."

MARLON UZUN BİR GÜN GEÇİRMİŞTİ. Eve gitmek için arabasına bindiğinde, Kış Festivali'nin bitmesini iple çekiyordu. Organizatörler, ne kadar güvenlik gerektiği konusunda sürekli fikir değiştiriyorlardı ve onun tavsiyelerini dinlemiyorlardı. Etkinlik sorunsuz geçerse şaşırdı. Yeterli güvenlik önlemleri alınmadan insanları ve alkolü bir araya getirmek asla iyi bir fikir değildi.

Onlardan daha fazla ücret almalıydı. Gelecek yıl ücretini iki katına çıkaracaktı, böylece ya onların saçmalıklarıyla uğraşmak için yeterli parayı kazanacaktı ya da bütçelerine uygun başka birini bulacaklardı. Elite Security ile hiçbir ilgisi olmayan birini.

Bir çalışanın kameraların yarısının programlamasını mahvettiği için Frankie Smith'in evine geri dönmek zorunda kaldığını da unutmamak gerekir. Elton'la birlikte bunu çözmek üç saatlerini almıştı ve o sefil yerde bulunmaktan nefret etmişti.

Garaj yoluna girerken uzun bir nefes verdi. Veranda ışığı açıktı ve yeni yağmaya başlayan karı aydınlatıyordu. Kar yere düşer düşmez eriyordu, ama botları, sıfırın altında seyreden sıcaklıklarla savaşını henüz kaybetmemiş karın üzerinde kısmi ayak izleri bırakıyordu.

Marlon kapıyı açtığına, bir nostalji dalgası onu neredeyse yere devirdi. Kapıyı arkasında kapattıktan sonra kokunun ne olduğunu fark etti.

Doğum günü pastası.

Büyükannesinin eskiden yaptığı gibi, *onun* doğum günü pastası. Kokusu tamamen aynıydı ve onu çocukluğundaki birkaç mutlu anısına geri götürdü. Boğazı düğümlendi. Gözleri yaşardı. Ne...

Camilla, koridorun uzak ucundaki mutfak kapısında belirdi. Her kıvrımını saran bir kazak elbise giymişti, saçları başının üstünde toplanmıştı

Marlon, ayaklarının hareket ettiğini fark etmeden koridorun yarısını geçmişti.

"Camilla," diye tiz bir sesle konuştu, dudaklarına dolanan tüm kelimeleri söyleyemeden. Onu seviyordu. Ona deli oluyordu. Onun burada kalmasını ve evini ikisinin de hayatının geri kalanı boyunca bir yuva haline getirmesini istiyordu. O onun Venüsü, kadını, her şeyiydi.

Ona sevimli ve tatlı bir gülümsemeyle baktı ve mutfğa girip masanın yanına geçti. Elini hafifçe sallayarak kibrit kutusuna bir kibrit çaktı ve kibrit alev aldı. Pastadaki beş mumu yaktı, sonra kibriti söndürdü. "Kaç yaşında olduğunu sormayı unuttum ve Amelia henüz bana cevap vermedi," dedi, sanki pastadaki mumların sayısı onu ilgilendiriyormuş gibi.

Bunu onun için yapmıştı.

Onun çocukluğundaki doğum günleriyle ilgili paylaştığı aptalca anıları dinlemiş ve onun çocukluğundaki pastanın aynısını yapmıştı.

"Camilla," diye tekrarlardı ve yine başka hiçbir kelime çıkmadı ağzından.

Mumlar parlak bir şekilde yanıyordu, mumlar ipeksi damlalar halinde eriyordu. Camilla eliyle işaret etti. "Bir dilek tut."

"Bana pasta yaptın."

Aptal gibi konuştuğunun farkındaydı, ama elinde değildi. Gözleri bulanıklaşmıştı ve kalbinde garip bir şeyler oluyordu. Boğazı sıkışmış gibiydi, sanki yanık sıcaklıkta bir çakıl taşı boğazına takılmıştı.

"Bugün senin doğum günün," dedi Camilla omuz silkerek, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Marlon, on beş yaşından beri doğum günü pastası yememişti. Bugün, yirmi iki yıl önceydi. Gözlerini kapattı ve bir dilek tuttu, sonra eğilip mumları üfledi.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Camilla, sonra Marlon onu kollarına aldığı anda çığlık attı.

Elini Camilla'nın başının arkasına doladı ve hayatta kalmak için dudaklarının tadına bakması gerekiyormuş gibi onu öptü. Kahretsin, aynen öyle hissediyordu. Parçalanıyordu ve bunu düzeltebilecek tek şey Camilla'yı kollarında tutmaktı. Camilla dudaklarına yumuşak bir ses çıkardı, gülümsedi ve onu öptü.

Camilla omuzlarını ittiğinde, Marlon elbisesinin eteğini tırmalıyordu. "Pastanı yemelisin."

"Yiyeceğim," diye söz verdi. "Ama önce seni yemek istiyorum." Gülerken, ellerini itti. "Kek, Marlon."

"Sonra."

Camilla pes etti ve kollarını Marlon'un boynuna dolayarak onu kendine çekip öptü. Marlon'un elleri Camilla'nın elbisesinin altından kayarak, şeffaf siyah taytının beline kadar çıktı. Birkaç sert çekişle tayt Camilla'nın dizlerine kadar indi ve Marlon'un eli Camilla'nın uyluklarının tepesine geldi.

İkisi de inledi.

O ıslak, sıcak ve yumuşaktı ve Marlon'un tek istediği, boşalana kadar kendini onun içine sokmaktı. Ama o bencil bir sevgili değildi ve Camilla ona aile tarifiyle bir doğum günü pastası yapmıştı. Onun için mumlar almıştı. Onu düşündüğü için gününün bir kısmını ayırmıştı. Onun doğum günü olduğunu biliyordu ve bunu yapmıştı. Onun için.

Boş bir eve dönmenin daha iyi olduğunu düşündüğüne inanamıyordu.

"Oh," Camilla, eli onu okşarken inledi. Sesle dudakları açıldı, dengede kalmak için omuzlarını sıktı.

Ona dokunmak, hayal edebileceğinden daha iyi hissettiriyordu. Marlon birkaç dakika aklını kaybetti, onun teninin kendi tenine değmesini, seslerini, yüz ifadelerini, nefes nefese kalışını zevkle izledi.

Ondan buna ihtiyacı vardı. Onun zevkine, şehvetine ihtiyacı vardı. Onu tatmin edecek adam olması gerekiyordu.

"Senin hissettirdiklerine bayılıyorum," dedi ona, sesi alçaktı. "İçine girmek için sabırsızlanıyorum." Vurgulamak için parmaklarıyla içine girdi.

"Marlon," diye inledi, gözleri şaşkın. "Lütfen. Şimdi. Hemen şimdi."

Bu nefes nefese söylenen sözler onu neredeyse ikna etmişti, ama ilk seferinde Camilla'yı mutfak tezgahında becermeye niyetli değildi. Ona karşı hissettikleri çok büyüktü. İlk seferlerinin mükemmel olmasını istiyordu.

Ayrıca, daha az centilmen bir şekilde, onun yalvarış şeklini seviyordu.

Bunun yerine, dizlerinin üzerine çöktü ve taytını ayak bileklerine kadar indirdi. Bir an sonra ağzı onun üzerindeydi ve ikisi de bir süre konuşmayı bıraktı. O daha da yaklaşımaya çalışırken ve o da doruğa yaklaşıırken işler çılgınca bir hal aldı. Elleri onun saçlarını çekiyordu, elleri onun kalçalarını kavırıyordu ve ikisi de anlaşılmas sesler çıkarıyordu.

Ama bu yeterli değildi. Kızın hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Kızın çaresizleştiğini biliyordu. Sabırsızlanan Marlon, kızın bacaklarını genişçe açabilmek için bir bacağındaki taytını yırttı, sonra onu belinden kavradı, mutfak zeminine yığıldı

ve Camilla'yı da kendisiyle birlikte yere düşürdü. Camilla, nefes nefese gülerek ve saçları dağınık bir halde, onun göğsünün üzerine yığıldı.

"Buraya gel ve yüzüme bin," diye homurdandı, onu belinden kaldırarak ağzına yaklaştırdı.

"Yapamam..."

Ama yaptı. Ve mükemmeldi.

Kısa bir süre sonra pasta yediler ve o da mükemmeldi.

ON ALTI

CAMILLA'NIN DUDAKLARI, Marlon'un iyi geceler öpücüğünden sonra hala titriyordu. Onu içeri davet edecek cesareti olmasını diledi.

Ama Camilla onu yatağına, kalbine davet etseydi, filizlenen aşkları yıkılırsa yine de kendi ayakları üzerinde durma cesaretini bulabilir miydi? Yetişkin hayatının tamamını bağımsızlığını kazanmak için mücadele ederek geçirmişti. Ailesinin altın kelepçelerini reddetmek, kendi ayakları üzerinde durabileceğinden emin olmak anlamına geliyordu. İlk erkek arkadaşından ayrılmak, bir daha bir erkeğin merhametine kalmayacağına dair kendine söz vermek anlamına geliyordu.

Kredi konusunda aptalca bir hata yapmıştı, ama artık neredeyse kurtulmuştu. *Çok az* kalmıştı.

Kalbini Marlon'a vermek çok büyük bir riskti. Son borcunu ödedikten hemen sonra başka bir yüksek faizli borca girmeye benziyordu. Bunu yapamazdı.

Yarı çaresizlikten, yarı arzudan, aptalca ev kurallarına sıkı sıkıya sarıldı ve yalnız uyudu, kendine oral seksin seks olmadığını, giysilerin üzerinden kuru seksin seks olmadığını, onun karnına boşalmasının da seks olmadığını söyledi. Seks yapmamış olsalardı, hala iyi kararlar verdiğini iddia edebilirdi.

En azından kendi hayali zihninin sınırları içinde.

Sabahın üç buçukunda çalan telefonu onu uyandırdı. Camilla, komodinin üzerinde telefonunu aradı ve parlak ekranına gözlerini kısarak baktı.

"Alo?"

"Camilla, gelsen iyi olur," dedi Daniel, sesi ciddiye.

Camilla birdenbire tamamen uyanmıştı. "Ne oldu?" Oturup yorgani üzerinden attı ve telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı. Işıkları açtı ve odaya gözlerini kısarak baktı. "Fırında mısın?"

"Biri içeri girmiş. Az önce polisi aradım. Ofisin darmadağın olmuş."

"Ne?" Odanın ortasında hareketsiz dururken, tam o sırada yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü.

Yatak odasının kapısı açıktı. Marlon, her zamanki pijama pantolonunu giymiş, üstsüz bir şekilde kapıda duruyordu. Bu manzarayı görünce irkildi, zihni karışmıştı.

Demek sabahları onun için tişört giyiyormuş. Onun yanında uyursa, tüm o çıplak teni onun zevkine sunulacaktı.

Camilla, onun güzel göğsünden gözlerini ayırdı ve paniğini kontrol etmeye çalıştı. En yakınındaki kot pantolonu kapıp giymeye çalışırken, aynı anda telefonunu hoparlöre aldı. "Hala orada mısın, Danny? Polisler gelene kadar dışarıda bekle."

Marlon kapıda donakaldı. Yüzü gerginlikle kaplıydı, gözleri telefonun ekranına o kadar odaklanmıştı ki, sanki gözlerinden lazer ışınları çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

"Sorun yok. Binayı kontrol ettim. Burada kimse yok. Seni gece yarısı uyandırdığım için özür dilerim, Camilla. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tabii ki. Aradığına sevindim. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattı ve kot pantolonunun düğmelerini ilikledi, sonra odada bir üst aradı. Geceliğini giymişti ve panik içinde olduğu için onu çıkarıp düzgün bir şekilde giyinemedi. Bir süveter giyip odadan çıkmak için döndü, ama Marlon hâlâ yolunu kesiyordu.

Ona göz kırparak, koridoru işaret etti. "Gitmem gerek."

Büyük eller omuzlarına kondu. Marlon çenesini sıkarken gözlerinin içine baktı. "Ben olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

İtirazlar boğazına düğümlendi, ama Marlon'un yüzüne bir bakış, itirazlarının kulak ardı edileceğini gösterdi. Ona kısa bir baş salladı. "Ön kapıda bekleyeceğim."

"Bensiz gitme."

Sabırsız bir homurtu, onun hak ettiği tek cevaptı ve aldığı tek cevap da buydu.

Elleri hâlâ omuzlarındaydı. Nazikçe sıktı. "Her şey yoluna girecek," diye onu yumuşak bir sesle teselli etti.

Belki de gözlerini yaşartan ses tonuydu. Belki de bilinmeyene karşı duyduğu paniğiydi. Belki de tüm vücudu buz gibi soğukken, ellerinin sıcaklığı ve çıplak göğsünden yayılan ısıydı.

Her ne olursa olsun, onun sessiz güvencesi onu neredeyse mahvetti. Eski bir alüminyum folyo gibi buruşup onun onu tekrar düzeltmesini istiyordu. Onun onu hayata döndürmesini ve her şey yoluna *girene* kadar yanında durmasını istiyordu.

Ama daha önce kimse ona bakmamışken, onun ona bakacağına nasıl güvenebilirdi? Diğerleri gibi onu soğukta bırakabilecekken, ona nasıl güvenebilirdi?

herkesin yaptığı gibi onu soğukta bırakabilecekken ona nasıl güvenebilirdi?

Bugün bulunduğu yere gelmesinin tek nedeni, azmi, kararlılığı ve bağımsızlığıydı. Birkaç hafta içinde, geçmişteki hatalarından kurtulacaktı. Bitiş çizgisine gelmişti. Hedefine *çok yakındı*.

Marlon onu izliyordu, endişe ve rahatlık, güneşin kavurduğu asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi ondan yayılıyordu.

Korkularını yutarak Camilla başını salladı. "Tamam."

Dudaklarını kızın alnına değdirdi, sonra koridordan odasına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra, ikisi de başlarına bere geçirip soğuğa karşı kendilerini hazırladılar. Marlon onu arabasının yolcu koltuğuna oturttu ve direksiyona geçmek için koşarak arabaya bindi.

Vardıklarında fırın aydınlatılmıştı. Kaldırım kenarına bir polis arabası park etmişti ve Camilla içeride Daniel ile konuşan iki polis memuru görebiliyordu. Kapıya koştu ama Marlon ondan önce vardı. Kapıyı onun için açık tuttu, varlığı onun yanında sağlam bir duvar gibiydi.

Bu... iyi hissettiriyordu, diye düşündü. Onun orada olması rahatlatıcıydı. En azından neler olup bittiğini öğrenene kadar bu rahatlığın tadını çıkaracaktı.

"Vick," Marlon polislerden birine başını sallayarak selam verdi. Memur, geçen sefer gelen memurdan daha gençti ve Daniel ile konuşmakla meşgul olan başka bir genç meslektaşıyla birlikteydi.

Vick ve Marlon el sıkıştı, sonra Marlon Camilla'yı tanıttı. İşinde birçok polisle etkileşimde bulunmuş olmalıydı, çünkü tüm polislerle dostane görünüyordu.

Polis, mutfağın bulunduğu binanın arka tarafına doğru başını salladı. "Güvenlik sistemini kurdunuz mu? Ricky, pencereden sonra bir tane kurduğunuzu söylemişti."

Marlon'un kaşları Camilla'nın hiç görmediği kadar çatılmıştı. "Hayır," dedi, sesi o kadar alçaktı ki sanki bir canavarın ağzından çıkmış gibiydi. "Ama bugün takılacak."

"Bekle." Camilla derin bir nefes aldı. "Param yok..." "Paramı istemiyorum," diye tersledi Marlon.

Camilla geri çekildi ve hızla gözlerini kırptırdı.

Marlon irkildi, sonra ellerini yüzünü ovmak için kaldırdı. "Özür dilerim," dedi sonunda pişmanlıkla. "Sana öyle konuşmamalıydım." Ellerini indirip avuçlarını yalvarır gibi yukarı çevirirken gözleri Camilla'nınkilerle buluştu. "Lütfen bunu senin için yapmama izin ver, Camilla. Burada güvende olduğunu bilmeden rahat edemem."

Boğazı düğümlendi. Buna ne cevap verebilirdi?

"Tamam," diye cevapladı.

Polis gittikten sonra, yapılacak çok temizlik vardı. Daniel, ona yardım etmek niyetiyle onu takip etti, ta ki Camilla onu kovup günün ekmeğini yapmaya başlayana kadar. Marlon fırının ön tarafında telefonda mırıldanırken, Camilla ofisine bakarak derin ve canlandırıcı bir nefes aldı.

Dosya dolabı devrilmiş, içindekiler yere dökülmüştü. Dizüstü bilgisayarı yoktu. Masa odanın ortasına itilmişti ve arkasında, sanki biri duvarda bir şey arıyormuş gibi, alçıpan duvarda bir dizi çukur vardı.

Muhtemelen kasa. Camilla kendini hazırladı ve depoya doğru yöneldi. Uzak duvarda, kasa göğüs hizasında monte edilmişti. Kapalı duruyordu, bekliyordu ve Camilla titrek ellerle kilidini açtı.

İçinde pek bir şey yoktu: kasadan alınan tepsi, içindeki nakit para, küçük bir yedek para ve bazı evraklar. Her iş gününün sonunda, fazla nakit parayı bankaya yatırdığı için, iş yerinde hiç fazla para bulundurmazdı.

Ama hiçbir şey karıştırılmamıştı ve Camilla, bunun nedeninin, hırsızın mutfak aletleri ve yedek pişirme malzemelerinin bulunduğu rafların yanındaki depoya bakmayı akıl etmemiş olması olduğunu düşündü.

Ağır bir kalple ofise geri döndü ve temizlik yapmaya başladı. Marlon sessizce ona yardım etti ve Camilla ona minnettardı. Hiç çaba harcamadan dosya dolabını kaldırdı ve karışık evrak yığınına masasına yığıdı. Alçıpan duvardaki çukurlar yüzünden kaşlarını çatı.

"Dizüstü bilgisayardan başka bir şey aldılar mı?"

Camilla başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hmm."

Camilla'nın keyfi yoktu. Kırılan pencerenin bir uyarı olup olmadığını merak etti. Fırınlarına da kurcalanmış mıydı? Bunların hepsi Frankie'nin bir mesajı mıydı?

Bunu yüksek sesle söyleyemezdi, çünkü bu, bir tefeciden borç aldığını itiraf etmek anlamına gelirdi. Marlon'a ne kadar parasız ve savunmasız olduğunu söylemek anlamına gelirdi. Bunu yapamazdı ve bencilce, onun hakkındaki düşüncesinin değişmesini istemiyordu.

Bu krediyi almaya karar vererek ne kadar aptalca davrandığını bilseydi, ona hala o hayran bakışlarla bakar mıydı? Onun bir pisliğin şantajına boyun eğdiğini bilseydi, ona yardım eder miydi?

Camilla bunu öğrenecek kadar güçlü değildi. Sadece ofisini temizletip işine geri dönmek istiyordu.

Camilla bunu öğrenecek kadar güçlü değildi. Sadece ofisinin temizlenmesini istiyordu, böylece işine geri dönebilecekti.

Şafak söküp gökyüzü aydınlanana kadar ofis eski haline dönmüştü ve Camilla yorgunluktan bitkin düşmüştü. Ön büro personeli gelmeye başlamıştı ve sabah vardiyasında çalışan pasta şefi mutfakta işlerini yapmaya başlamıştı.

Sonra Marlon'un telefonu çaldı ve o arka kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı. Kapının diğer tarafındaki adamla kısa bir görüşmeden sonra, bir güvenlik personeli ordusu Camilla'nın çalışma alanına indi. Marlon bir general gibi emirler yağdırdı, kamera ve ekipmanların yerleştirilmesini istediği alanları gösterdi ve çalışanlarının çalışması için yer açtı. Yarım düzine adam, siyah üniformalı hayaletler gibi onun mekanında dolaşüyor, ciddi bakışlarla, parmakları ustaca kabloları birleştirip kameraları kuruyorlardı.

"Protesto etmeliyim," dedi Camilla, çalışmalarını izlerken Daniel'e. "Onun yardımını reddetmeliyim."

Daniel hızlı ve emin hareketlerle somunu şekillendirmeyi bitirip, bekleyen sepetin içine koydu. Hafifçe unlanmış yüzeye geniş avucunu koydu ve diğer elini kalçasına dayadı. "Yardım kabul etmenin yanlış bir yanı yok, Camilla."

Camilla, kendini kaybolmuş hissederek güvenlik görevlilerine baktı. "Bu çok fazla."

Marlon o sırada ona baktı ve kaşlarındaki fırtına Camilla'ya hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini gösterdi.

Sonra fırını açma zamanı geldi ve artık bununla ilgilenmeye vakti yoktu. Müşteriler kapıdan içeri girip soğuktan ayaklarını ovuşturarak sıcak içecekleri ellerinde tutuyorlardı. Camilla gülümsedi ve ön kapıya kamera takmakla meşgul olan Elite Security teknisyenleri hakkındaki soruları, pencere olayını gerekçe göstererek geçiştirdi. Sadece bir önlem olduğunu söyledi ve yalanlarına gülümsedi.

Frankie'nin dükkânından ayrılırken onu takip eden gözlerini, ona vermeyi reddettiği bin doları, borçlarını tüm kasabaya anlatmakla tehdit etmesini düşündü. Bunun bir mesaj olup olmadığını tekrar merak etti. *Dikkatli ol*, yıkım fısıldadı. *Hayatını mahvedebilirim*.

Scarlett, Lucy ile birlikte kapıdan içeri girdiğinde, Camilla tezgâhın arkasından çıkıp arkadaşlarına sarıldı.

kahveler ellerine geçtikten sonra, köşedeki bir masanın etrafında toplandılar ve Camilla onlara durumu anlattı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Lucy başını salladı. "Neden seni hedef alıyorlar?"

Camilla şaşkın tepkisini kaşlarını çatarak gizledi. Arkadaşları onun başının dertte olduğunu mu düşünüyorlardı? "Kim?"

"Bunu yapanlar!" Lucy pencereye, sonra da fırının arkasındaki ofisi işaret etmek için elini salladı.

"Aynı kişiler mi, bilmiyoruz," dedi Camilla tereddütle, ama düşünceleri yine o karanlık yere döndü. Frankie Smith'i kışkırtmıştı ve şimdi ofisi darmadağın edilmişti. Mesaj açık ve netti.

"*Tabii* ki aynı kişiler." Lucy'nin kaşları gözlerinin üzerine indi. "Son zamanlarda çevrimiçi mağazamda bir sürü spam niteliğinde olumsuz yorum aldım ve biri, müşterilere göndermek için hazırladığım paketleri arabamın arka koltuğundan çalmaya çalıştı. Bence biri bu kasabadaki küçük işletmeleri yok etmeye çalışıyor."

Camilla kaşlarını çatı. "Yorumları kim bıraktı? Kim senden çaldı?"

Lucy ellerini açtı. "Hiçbir fikrim yok. Ama arka camım kırıldı ve yorumların hepsi bir gecede ortaya çıktı. Hiçbiri gerçek müşterilerden değildi. Kontrol ettim. Yorumların kaldırılmasını sağlamaya çalıştım, ama hâlâ duruyorlar."

"Üzgünüm, Lucy," dedi Camilla, elini uzatıp Lucy'nin elini okşayarak.

Lucy başını salladı. "Bu kasaba parçalanıyor."

"Bay Petrovski gibi konuşuyorsun," dedi Scarlett, dudakları seğirerek.

"Belki de haklıdır! Komşusu bir hırsız çetesine karışmıştı ve kedisini terk etti!" Lucy öfkeyle soluk aldı. "Sadece kalpsiz bir canavar kedisini terk eder."

"Buna katılmamak mümkün değil," dedi Camilla, kalbi ağırlaşarak.

Sonra işe dönme zamanı geldi, bu yüzden arkadaşlarına veda edip tekrar tezgahın arkasına geçti. Marlon dışarıda, merdivende duran işçilerinden birine kaşlarını çatmış bakıyordu ve Camilla gözlerini ondan ayıramıyordu. Soğukta durmuş, nefesleri buharlaşarak, binanın saçaklarındaki bir şeyi işaret ediyordu. Güneş zayıftı, ama yine de yüzünü sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Camilla birkaç bardağa siyah kahve doldurdu ve dışarı çıktı.

"Ne kadar sürede çalışır hale gelir?" diye sordu Marlon, Camilla kapıyı açıp dışarı çıktığında.

"Bir iki saat," diye cevapladı adam, sonra Camilla'ya gülümsedi. "Demek patronun kalbini eriten kadın bu mu?"

"Elton," diye uyardı Marlon.

Camilla ikisine de kahvelerini uzattı ve getirdiği krema ve şekeri kaldırdı. Elton başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldığında, ona gülümsedi. "Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, Marlon'un kalbinden hiç bahsetmeden. Eğer bu konuyu açarlarsa, kendi kalbinden bahsetmeye başlayabilirlerdi ve bu, onun konuşmak istemediği bir konuydu.

"Patron parmağını şıklatır, ben de ne kadar yükseğe zıplayacağımı söylerim."

"Bu deyim öyle değil," diye homurdandı Marlon, sonra Elton'a kaşlarını çatı. "Biliyor musun? İşine dön."

Elton, Camilla'ya göz kırptı ve yanındaki duvardan çıkan kablolara geri döndü.

"Bir saat kadar sonra birkaç dakikalığına elektriği kesmemiz gerekecek," dedi Marlon ona. "Her şeyi kurduktan sonra, sistemi bağlayıp test etmeye başlayabilmemiz için elektriği kesmemiz gerekiyor. Elektrik kesintisi on dakikadan fazla sürmez ve testler yaklaşık bir saat sürer."

Camilla derin bir nefes aldı. "Tamam. Teşekkürler."

Marlon yaklaştı ve eliyle Camilla'nın kolunu okşadı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevapladı Camilla, bunun doğru olmasına şaşırarak. Bu sabah Marlon olmasaydı nasıl geçeceğini hayal etmeye çalıştı ve titredi.

Sabah dörtten önce fırına varır ve sınırları bozulurdu. Dağınıklığı temizlemek için uğraşır, sonra da ne yapacağı konusunda kafası karışırdı. Şimdi ofisi tekrar düzenliydi, gün sonuna kadar bir güvenlik sistemi kurulacaktı ve müşterilere gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi.

Hepsi Marlon sayesinde.

Bunun tamamen kendi hatası olduğunu bilse de ona yardım eder miydi? Cuma günü Frankie'yi kışkırtarak bu durumu kendisinin yarattığını bilse de?

"Teşekkür ederim," diye tekrarlardı.

Marlon elini kolundan çekti ve parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Bunu kimin yaptığını ve neden yaptığını bulacağız."

Camilla öyle olmamasını umuyordu, ama ona sadece zayıf bir gülümseme verebildi.

Marlon onun ifadesini yanlış yorumladı. Yüzünü avuçlayarak bakışları daha da kararlı hale geldi. "Söz veriyorum Camilla. Bunu çözeceğiz. Artık burada kendini güvensiz hissetmene gerek yok

hissetmene gerek yok."

O kadar güzel bir kalbi vardı ki. Yarısı ona layık olmadığını düşünürken, diğer yarısı onun kollarında kıvrılıp bir daha asla dünyayla tek başına yüzleşmek istemiyordu.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı. "Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı," dedi Camilla sessizce, merdivende duran Elton'a başını sallayarak. "Kendimi bildim bileli tek başımaydım. Bu biraz bunaltıcı."

Marlon'un bakışları yumuşadı. "Anlıyorum."

Ve öyle de yaptı; kadın bunu biliyordu. Yetişkin hayatı boyunca hep yalnız kalmıştı

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diye tiz bir ses caddenin karşısından duyuldu.

Camilla

Camilla döndü ve annesini görünce kaşlarını çattı. Annesi her iki yöne de bakındıktan sonra caddeyi geçmek için acele etti. Camilla'yı omuzlarından tuttu ve dudaklarını büzdü. "Çok endişelendim."

Bu doğru gelmedi. "Öyle mi?"

"Kaç kişinin seni arayıp ne olduğunu sorduğunu bilsen *inanamazsın*, Camilla."

Ah. Demek annesi Camilla'nın iyiliği için değil, kendi itibarı için endişeleniyormuş. Camilla'nın Stirling'in en pis tefecisinden para aldığını ve şimdi de şantaja uğradığını öğrenirse Georgina nasıl tepki verirdi? Camilla, sahip olduğu az sayıdaki ailesini de kaybederdi.

Annesi öfkeyle nefes aldı. "Bu yeterince uzun sürdü, Camilla. Bu fırını kapatıp hayatında yapmaya değer bir şey bulacaksın."

Bunun anlamı, elbette, bir fırın işletmenin değerli bir şey olmadığıydı. Camilla'nın hayatının işi tamamen değersizdi.

Dışarıda durduğu süre boyunca soğuk hissetmemişti, ama şimdi hissediyordu. Annesinin önünde dururken vücudu buz gibi oldu, bir kez daha ezilmiş bir çocuk gibi.

"Önce vandalizm, şimdi de hırsızlık. Akıllanman için başka ne gerekiyor?" Georgina Camilla'yı omuzlarından salladı. "Herkes konuşuyor, biliyorsun. İstedğin bu mu? Yaptıklarınla bize utanç mı getiriyorsun? Neden Sophia gibi olamıyorsun?"

Camilla'nın kalbi burkuldu. Bu sözlerin kendisini etkilemesine izin vermemeliydi, ama tek istediği sevgi dolu bir aileydi. On yedi yaşında evden ayrılmış ve açlık okuluna gitmişti. Kendi başına bir şeyler sahibi olmak için

kendi başına bir şeyler yapabilmek için bir fırsat yakalamak için cimri davranmış, para biriktirmiş ve borç almıştı. Bunu kendi başına başarmıştı ve yetişkin olarak ailesiyle barışmanın aralarındaki büyüyen uçurumu kapatacağını düşünmüştü.

Daha olgun davranmak, ailesinin sonunda ne kadar başarılı olduğunu fark etmesini istiyordu.

Ama şimdi kendini donmuş bir çöp yığını gibi hissediyordu.

Belki de savunmasını zayıflatan korkuydu. Belki de Marlon ile geçirdiği son birkaç haftaydı, hayatında ilk kez sevildiğini ve takdir edildiğini hissettiği zamanlardı. Belki de sadece yorgunluktu. Her neyse, annesinin sözleri buz kıracağı gibi göğsünü delip kalbine saplandı. Son on beş yıldır kendini tutan Camilla, sonunda çöktüğünü hissetti.

Sonra derin bir ses, Camilla'yı donduracak kadar öfkeli bir şekilde, "Kimse Camilla'dan utanmıyor. Bütün kasaba onu seviyor. Onu desteklemek için buraya gelen onca insana bak" dedi.

Ona baktığında, Marlon'un yüzünde beyaz sıcak bir öfke maskesi vardı. Bu, Camilla'nın vücudunu saran buzları eritti ve bir rahatlama dalgası —sevgi, daha fazlası—dalgası onu sardı.

Sonra babası yolun karşısından onlara doğru yürüdü. "Sen kimsin? Kızımı nereden tanıyorsun?" Dean burnunu çekerek Marlon'a doğru kaşlarını kaldırdı.

O, Camilla'nın oda arkadaşıydı. Ev sahibiydi. Arkadaşıydı. Sevgilisiydi. Muhtemelen birbirlerini kaç kez orgazma ulaştırdıklarıyla ilgili nedenlerden dolayı ücretsiz çalışan yeni güvenlik danışmanıydı. Bu tanımların hiçbiri tam olarak uymuyordu ve Camilla uygun bir şey bulmak için çabaladı...

Marlon kolunu Camilla'nın omuzlarına doladı. "Ben Camilla'nın erkeğiyim. Sen de kimsin?"

Camilla anne babasına baktı. Onlar da Marlon'a baktı. Marlon eğilip Camilla'nın şakağına öpücük kondurdu. Arkasında Elton kahvesini yudumlarken, bu sahneyi açıkça keyifle izliyordu.

"Peki." Camilla'nın annesi ellerini birleştirdi. "Ben... Peki. Biz onun ailesi..."

"Camilla sizden hiç bahsetmedi," diye meydan okudu Dean.

"Bu çok komik. Bana senden *bolca* bahsetti," diye cevapladı Marlon karanlık bir sesle. "Sonunda hikayelere yüzler koymak güzel."

Camilla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ebeveynlerinin gözlerinin kısılması onu heyecanlandırdı. Kimse onlarla böyle konuşmazdı. Camilla bile, asi bir gençken bile. Hiç *kimse*.

Ama... böyle savunulmak, koruyucuya ihtiyacı olduğunda önüne geçen biri olması *iyi* hissettiriyordu.

Sonra annesi, Marlon'un koluna yaslanmış duran Camilla'ya dönerek, "Bu akşam aile yemeği var. Sen de geleceksin, Camilla," dedi.

"Sabırsızlanıyorum," diye araya girdi Marlon, ancak Georgina'nın onu dışlamaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Kolu Camilla'nın omuzlarını sıktı.

Dean sinirlendi, Marlon'a kaşlarını çatarak baktı, sonra karısının elini tutup arabaya geri döndü. Arabayla uzaklaştıklarında Marlon Camilla'ya döndü. Gözleri aşağıya bakıyordu, yüzü gergindi. Özür dileyerekmiş gibi görünüyordu. Boynunun arkasını ovuşturdu, kaşlarını kaldırdı ve ağzını açtı...

O bir şey söylemeden, Camilla kendini onun kollarına attı, bacaklarını beline doladı ve kollarını boynuna doladı. Sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Marlon onu yakaladı ve boğazından düşük bir inilti çıkarken ona karşılık verdi.

"Bu gece gelmek zorunda değilsin," dedi dudaklarına, sonra onu daha sert öptü.

"Sakın başlama," diye cevapladı Marlon, kolunu Camilla'nın sırtına dolayarak onu kendine yapıştırdı. Camilla'nın bacakları Marlon'un kalçalarını sıkıyordu. Marlon elini Camilla'nın saçlarına gömdü ve başını geriye doğru çekerek, parıldayan gözleriyle Camilla'nın bakışlarına karşılık verdi. "Seni oraya yalnız göndermeyeceğim. Sonrasında eve gelip çikolatalı kurabiye yemekten ne kadar hoşlansam da, onları yaparken ağlayacakmış gibi görünmeni istemiyorum. Bir daha asla, tatlım."

Elton boğazını temizleyene kadar onu öptü, sonra isteksizce Marlon'un vücudundan kaydı. Parmaklarını çenesinin altına kıvırdı ve ikisi de işlerine dönmeden önce dudaklarını son bir kez onun dudaklarına değdirdi.

Camilla, fırının sıcaklığına geri döndüğünde, dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi.

ON YEDİ

CAMILLA'NIN AİLESİ, bahar geldiğinde muhtemelen muhteşem olacak bir çim ve bahçeyle çevrili büyük, görkemli bir evde yaşıyordu. Marlon araba yoluna girdiğinde midesi sıkıştı. Bakışları, pencerelerden sızan ve devasa garajların önüne park edilmiş pahalı arabaları aydınlatan sarı ışığa takıldı.

"Kız kardeşim burada," dedi Camilla, onun bakışlarını takip ederek gümüş rengi bir Jaguar'ı gösterdi. Vücudu gergindi, parmakları kucağında sıkıca kenetlenmişti, sanki onları sabit tutmak için sıkıca tutması gerekiyormuş gibi.

Marlon arabayı park etti, sonra uzanıp Camilla'nın elini eline aldı. Parmak eklemlerini öptü, sonra gözlerine baktı. "Oraya girmemiz gerekmiyor. Yemek alıp eve gidelim."

Son sözüyle nefesi kesildi, ama eve baktı ve derin bir nefes aldı. "Hayır. Bana söyleyecekleri bir şeyleri olduğu belli. Onlardan kaçarsam, durum daha da kötüleşir."

Marlon'un içinde bir hayvan içgüdüğü uyandı, uzun bir uluma, kadını alıp güvenli bir yere, eve götürmesini istiyordu. Ama Camilla'nın balonlu naylonla sarılıp eve taşınmasına gerek yoktu. Korkunç ailesine kendi başına başarılı olduğunu kanıtlarken sessiz bir desteğe ihtiyacı vardı.

Marlon onunla gurur duyuyordu. Onu korumak için can atıyordu, ama onu istediğinden daha küçük bir hayat yaşamaya zorlamayacaktı. Ancak ilk sorun belirtisinde, içindeki mağara adamı ortaya çıkacaktı.

Zili çaldılar ve soğuktan korunmak için giriş merdiveninde beklediler. Kapı açılana kadar birkaç dakika geçti.

Camilla ona isimleri ve akrabalık ilişkilerini anlatmıştı, bu yüzden kapıyı açanın annesi Georgina olduğunu biliyordu. İkisini görünce burnunu çekti, sonra kapıyı daha fazla açtı. "Peki, içeri gelin," dedi, sanki onları evine davet ederek onlara bir iyilik yapıyormuş gibi, uzun bir iç çekişle.

Marlon sinirlendi.

Yetişkinlik hayatının tamamını yakın ilişkilerden özenle uzak durarak geçirmişti. Zehirli aile bağlarıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı — en azından annesi hayattayken — ve işini kişisel hayatından ayrı tutmaya özen gösteriyordu.

Ancak, işini kişisel hayatından ayrı tutma konusunda ihtiyatlıydı. Sadece birkaç eski arkadaşı, uzun zaman önce ördüğü duvarları aşabilmişti.

Tabii, arkadaşları ve Camilla.

Şimdi, akıntının güçlü ve yüzeyin keskin kayalıklarla dolu olduğu, alışık olmadığı sularda yolunu bulmak zorundaydı.

Camilla eşiği geçti. "Merhaba anne," dedi ve annesinin yanağına öpücük kondurmak için eğildi. "Bizi ağırladığın için teşekkürler."

Marlon'un kendisinin yapamadığı boş nezaket sözleri. Georgina'nın elini sıktı, sonra çekildi ve aynı elini Camilla'nın beline koydu, sanki onun sıcaklığını hissetmek rahatsızlığını giderebilirmiş gibi.

Ama onu rahatlatması gereken kendisiydi, tersi değil. Camilla ona hafifçe yaslanana kadar bunun tam olarak böyle olduğunu fark etmemişti. O, avucunun içindeki Camilla'nın sıcaklığından rahatlık duyarken, Camilla da aynı şeyi yapıyordu. Koruyuculuğunun ikili doğasını hiç düşünmemişti. Bu onu rahatlatırken Camilla'ya da yardım ediyordu.

Belki de bu kişilik özelliği, başkalarına bakma ihtiyacını tatmin etmesine izin verirse, bir zayıflık olduğu kadar bir güç de olabilirdi.

Ceketlerinin fermuarlarını açtılar ve Georgina, Camilla'yı eleştirel bir gözle süzdü. "O fırın vücuduna hiç iyi gelmiyor, Camilla. Yaptığın her şeyi tatmalısın! Haline bir bak."

"Ne dedin sen?" diye sordu Marlon, inanamadan. Yaşlı kadına kaşlarını çatı, sonra hafifçe başını sallayan Camilla'ya baktı.

Marlon, ağzından laf çıkmaması için dilini ısırarak zorunda kaldı. Bu kadın az önce Camilla'nın vücuduna açıkça hakaret mi etmişti? Sanki bu normal bir şeymiş gibi?

"Kızımın sağlığını düşünüyorum," diye cevapladı Georgina, çenesini kaldırarak. "Lütfen beni takip edin."

Oturma odasında, genç bir kadın huysuz bir çocuğu bekleyen dadıya teslim etti. Camilla'nın babası, kaşlarını çatarak ağlayan çocuğu izledi, sonra dönüp içki kadehini aldı.

Camilla yetişkinlere selam vermek yerine çocuğa döndü. "Merhaba Cole. Şu haline bak!" Çocuk ona uzandı ve Camilla dudaklarında parlak bir gülümsemeyle onu kucağına aldı. Onu kalçasında salladı ve ona şefkatle seslendi, sonra Marlon'a döndü. "Bu benim yeğenim Cole. Ne kadar yakışıklı, değil mi?"

"Merhaba, Cole," dedi Marlon, minicik parmakları olan küçük ele uzanırken ciddi bir ifadeyle. Cole, Marlon'un işaret parmağını parmaklarıyla kavradı ve el sıkıştılar. Camilla güldü ve Marlon midesinin derinliklerinde bir şeyin açıldığını hissetti. Hiçbir *zaman*, *asla* kabul etmediği derin ve gizli bir şey.

Bebek parmaklarını Camilla'nın bluzuna sıkıştırdı, sonra küpelerine deli gibi uzandı. Onu kurtarmak için araya giren dadı çocuğu kucağına aldı ve iki kadın gülerek ona ilgi ve sevgiyle boğdu.

Marlon hayatında ilk kez, tam da bunu istediğini kendine itiraf etti. Kendi çocuğu olmasını istiyordu. Camilla'nın bebeğe sevgiyle bakarken yüzünün ışıldamasını istiyordu ve onları kollarının arasına alıp güvende tutan kişi olmak istiyordu. Bu arzu onu o kadar hızlı sardı ki, dadı odadan çıkarken duvara tutunarak dengede kalabildi.

Bu çok fazlaydı. Kız sadece birkaç hafta önce taşınmıştı ve şimdi Marlon onu çocuklarının annesi olarak hayal ediyordu. Ama... bu o kadar kötü müydü? Uzun zamandır kendine *izin* vermemişti. İyi bir baba olmaz mıydı?

Hayır. Hayır, Marlon iyi bir baba olmazdı. Çok kapalı bir insandı. Koruma içgüdüsü çok güçlüydü. Bu içgüdü onu tükettiğinde bununla başa çıkamıyordu. Ayrıca, bu tür şeyleri düşünmemeliydi, özellikle de Camilla'ya destek olmak için buradayken.

Camilla dadıya baktı, sonra Marlon'un gözlerine baktı ve odaya döndü. "Ee," dedi, yüzündeki endişenin izleri silinmişti. "Özel gün ne? Her zamanki akşam yemeğimiz iki hafta sonra olacaktı."

"Camilla," dedi Dean, yanındaki koltukta oturan adama elini sallayarak. "Bu Henry Blackstone'un oğlu. Geçen sefer sana bahsettiğim adam. Şehre uğramış, biz de ikinizi tanıştırmak için bir yemek yemeye karar verdik."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Henry Blackstone'un oğlu," dedi Camilla, sözlerinde hafif bir keskinlik vardı. Ama gülümsemesi yerinden oynamıyordu ve Marlon ona hayranlık duymaktan kendini alamadı. Sırtı dik, ifadesi yumuşaktı ve kimseye boyun eğmiyordu.

"Ben de Henry'yim," dedi adam, ayağa kalkıp elini sıkmak için. Üzerinde temiz bir gömlek ve iyi dikilmiş pantolon vardı. "Baban bana senden çok bahsetti. Fırıncılıkla uğraşıyorsun, değil mi?"

Marlon, herkesin ona gösterdiği ilgi yüzünden bir zemin lambası gibi kalabilirdi. Ama bu, adamın Camilla'ya domuz pazarındaki ödüllü bir dişi domuz gibi bakmasından dolayı gerilmesini engellemedi. Bir adım öne çıktı. "Camilla, Stirling'deki en popüler fırının sahibi ve işletmecisi," dedi. "Eminim duymuşsunuzdur. The Sweetest Thing."

Henry gözlerini kırptı, sonra Dean'e baktı. "Restoran işine girdiğini bana hiç söylememiştin," dedi gülerek. "Başka gizli yatırımların da var mı?"

Camilla, Marlon'un yanında donakaldı ve Marlon öfkesini bastırdı. Bu adam dinlemiyor muydu? Marlon'un *Camilla'nın* bu lanet işi kurduğunu söylediğini duymamış mıydı? Camilla'nın bunu kendi başına başardığına inanmak bu kadar mı imkansızdı?

"Maalesef Camilla'nın ailesi bu yatırımın değerini anlamadı," dedi Marlon. "Camilla bu işi kendi başına kurdu."

"Saçmalamayın," dedi Georgina, Henry'ye yeni bir içki getirerek yaklaşırken Marlon'a hiçbir şey getirmedi. "Elbette kızımızın yetenekli olduğunu biliyoruz ve bunca yıldır kendini meşgul tuttuğu için çok gurur duyuyoruz. Henry önümüzdeki birkaç yıl içinde babasının yerini alacak, değil mi Henry?"

"Onun için ne kadar harika," dedi Marlon, yine istenmediği bir yere kendini sokarak, ama bu sefer Camilla'nın dudaklarının seğirdiğini gördü. Ona yarı sitem, yarı minnettarlık dolu bir bakış attı.

"Sen *kimsin*?" Henry sonunda biraz huysuzca sordu.

"Marlon St. James." Camilla kolunu beline dolarken, o da kolunu Camilla'nın omuzlarına doladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Henry'nin yüzünde şaşkınlık belirdi, ikisi kollarını birbirlerine dolamış öylece dururken, Marlon neredeyse ona acımaya başladı. Neredeyse. Ama sonra Dean'e dönüp, "Bana onun bekar olduğunu söylemiştin," dedi.

Marlon Camilla'ya daha sıkı sarıldı ve bu adamın küstahlığına neredeyse inanamadı. Camilla onun önünde, sağlam ve zeki bir şekilde duruyordu, ama o ona bir insan gibi davranmak yerine, babasına dönüp sanki onu takas etmek için anlaşılmışlar gibi davrandı.

"Bekardım," diye cevapladı Camilla, Henry'nin bakışlarını üzerine çekerek. Sonra Marlon'a bakıp gülümsedi. "Artık değilim."

Marlon'un içini ateş yakıyordu. Bu korkunç evde, bu korkunç insanlarla birlikte durmuş, Camilla'nın sanki

Cildi güneş ışığıyla dokunmuş gibiydi. O, burada bir dakika daha kalamayacak kadar iyiydi. Çok nazik, saf ve çalışkandı.

Onu buradan, bu insanlardan, bu aileyi bir arada tutan bağlara sızmış çürümeden uzaklaştırması gerekiyordu. Bu ihtiyaç giderek büyüdü, büyüdü, büyüdü, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar. Dizlerini büküp omzunu Camilla'nın karnına dayadı ve onu kaldırdı.

Camilla, öfkeyle sevimli bir çığlık attı.

"Gidiyoruz," dedi Marlon.

Sonra Camilla parlak ve yüksek sesle güldü ve ona bakan ailesine el salladı. Marlon odadan çıkıp koridordan ön kapıya doğru yürürken, "İyi geceler" diye seslendi.

Duvardaki kancalardan ceketlerini alırken onu yere indirmede, sadece bir kolunun altına tüm eşyalarını aldı ve diğer koluyla onu sabit tuttu. Ön kapıyla uğraşırken ya da merdivenlerden inerken onu yere indirmede.

Onu arabasının yolcu kapısının yanına indirdi ve kız parlayan gözlerle ona baktı. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Öyle mi?"

Kız dudağını ısırıldı. "Tamam. Biraz inanabilirim."

Onu öptü. Denese bile kendini durduramazdı. Sonra geri çekildi, yanaklarını okşadı ve dudaklarının içinde üç küçük kelimeyi hissetti.

Bu evin, bu insanların gölgesinden uzaklaşmaları gerekiyordu. Onlarla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Camilla'nın başarılarını gölgelemelerini ya da onu, sadece babasıyla olan bağlantısı için isteyen bir pislikle tanıştırmaya zorlamalarını istemiyordu.

Ceketini omuzlarına geçirip kollarına soktu ve fermuarını kapattı. Sonra kafasına bir bere takıp arabanın kapısını açtı. İçeride hâlâ biraz sıcaklık kalmıştı ama yine de aceleyle kendi tarafına geçip ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Camilla'nın yanakları pembeye dönmüştü, o da garajdan çıkıp onları eve götürecek yola girdi.

Başını koltuk başlığına yaslayıp elini onun uyluğuna koydu. Başını koltuk başlığına yaslayarak ona bakarken Camilla yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim" dedi.

"Seni oradan öyle taşıyarak bir mağara adamı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki beni oradan öyle taşıyarak bir mağara adamı olduğunu düşünüyorum," diye cevapladı, Marlon gözlerini yoldan ayırmadan, sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Ama ben mağara adamlarını seviyorum," dedi, sonra sessizce ekledi, "görünüşe göre."

O güldü ve onları Stirling'den geçerek evlerine geri götürdü. Artık evin onun değil, ikisinin olduğunu biliyordu. Camilla evi kendi iziyle damgalamıştı ve bundan sonra ev ona sonsuza kadar Camilla'yı hatırlatacaktı. O da bunu istiyordu. Her odada, her santimetrede Camilla'nın izinin olmasını istiyordu. Camilla'nın da onun yaptığı gibi kendi bölgesini işaretlemesini istiyordu. Bunu sağlamak için her koltuk minderinin arasına Camilla'nın iç çamaşırlarını sıkıştıracaktı.

Zihninde yeni bir gelecek canlandı. Bir eş, bir bebek, *bir aile*. Yeni boya ve yeni mobilyalar, ev yapımı yemekler, mutfak masasında sessiz bir arkadaşlıkla yudumlanan kahve. Kırıksıklıklar, gri saçlar ve torunlar. Marlon'un kalbi bu olasılıklar karşısında hızla attı.

Kasaba sessizdi, sadece kasaba merkezinde birkaç restoran insanlarla doluydu. Soğuk hava çoğu insanı evlerine kaçırmıştı. Marlon, sonunda kendi evinin garajına girip rahat bir nefes alana kadar sürekli ilerledi.

"O kadar mı kötü?" diye sordu Camilla, Marlon motoru kapatırken iç çekmesine yanıt olarak. "Artık bunca yıldır neyle uğraştığımı biliyorsun."

"Ailesi tamamen dağınık olan biri olarak söylüyorum: Ailen berbat. Alınma."

Camilla gülümsedi. "Alınmadım. Kardeşimi tanımıyorsun bile. O, annemin en sevdiği özellikleri de barındıran, babamın tıpatıp kopyasıdır."

"Neden her ay oraya gidiyorsun? Neden kendine bunu yapıyorsun?"

Camilla ona kaşlarını çatarak baktı. Nefes alıp verirken göğsü hafifçe inip kalktı. Sonunda başını salladı. "Bilmiyorum."

"Oraya gitmek zorunda değilsin. Her konuştuklarında seni aşağılamalarını dinlemek zorunda değilsin."

Gözlerini hızla kırıştırdı, gözleri orta mesafedeydi. "Sanırım düşündüm ki... Hissettim ki..." Başını salladı. "Onlar ailemdi, bu yüzden devam etmem gerektiğini hissettim. Denemeye devam etmem gerektiğini."

"Sana çok kötü davranıyorlar."

Bir homurtu. "Evet." Sessiz bir arama ile yanan telefona baktı ve yan düğmeye basarak aramayı reddetti. Annesi, ayrıldıklarından beri aramayı bırakmamıştı.

Marlon elini tuttu, nazikçe sıktı. "Senin hakkında öyle konuşmalarını duymaktan nefret ettim."

"Sana daha da kötü davrandılar. Herkesin bu kadar kaba olmasına inanamıyorum. Kimse senin varlığını bile kabul etmedi."

Marlon elini tekrar sıktı ve bakışlarını kendine çekti. "Umurumda değil. Onları tanımıyorum. Ayrıca, bana öyle davranmalarının tek nedeni seni incitmekti."

O titredi, Marlon da onları içeri aldı. Ev, hoş geldiniz dercesine gıcırdadı ve inledi, ikisi de rahat bir nefes aldı. Ceketlerini çıkardıktan sonra, içgüdüsel olarak mutfığa doğru yöneldiler.

"Kahve mi, çay mı?" diye sordu Marlon.

"Kahve. Kafeinsiz," diye cevapladı Camilla ve Marlon kahve makinesine doğru yöneldi. Tanıdık bir ritimle hareket ederek, rutinlerini kullanarak günü geride bıraktılar. İkisi de sabah dörtten beri ayakta ve yorgunluk yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı.

Marlon akşam yemeği olarak kahvaltı hazırladı: yumurta ve bol tereyağlı tost. Tanıdık bir yemekle günü sıfırlayabileceklermiş gibi, kahvesini kafeinsiz içtiler. Temizliği bitirdiklerinde, Camilla'nın gözleri kendiliğinden kapanmaya başlamıştı.

Onu yatağa taşıdı. Onu yatırıp çıkmak üzereyken, Camilla protesto eden bir ses çıkardı.

"Kal," diye mırıldandı, yarı uykulu bir halde.

Marlon durdu ve Camilla'nın uyurken bile onu tutabiliyormuş gibi battaniyenin üzerinden elini uzatmasını izledi.

Buna nasıl direnebilirdi ki?

ON SEKİZ

CAMILLA, harika bir sıcaklık hissiyle uyandı. Sırtına sarılmış, ona sıkıca yapışmış bir vücut vardı. Marlon, diye düşündü, kendi kendine gülümseyerek. Elini uzatıp, ona tam olarak uyan, onu kucaklayan Marlon'un sırtını okşadı. Dizleri onun dizlerinin arkasına yaslanmış, göğsü omurgasına bastırıyordu. Nefesinin başının üstündeki saçlarını okşadığını hissedebiliyordu.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Günaydın," dedi Marlon, sesi uykudan dolayı hoş bir şekilde boğuktu.

"Günaydın," diye cevapladı Camilla, aynı derecede boğuk bir sesle. Kendi kendine gülümsedi ve onun sıcaklığına daha da sokuldu. "Çok rahatsın."

O, tüm vücudunu titreten sıcak, yuvarlak bir sesle güldü. Sonra hareket etti, onu sırt üstü yatırdı ve dirseğiyle kendini kaldırarak ona baktı. Eli karnından yukarı kaydı, göğsünün dış kıvrımını okşadı ve boynunun yanına geldi. "Nasıl uyudun?"

"İyi," diye cevapladı, adamın başparmağı çenesini okşarken kendi eli de adamın kol kaslarını okşadı. Yavaşça, kasıtlı olarak hareket ettiler, bu yeni rahatlığı ve memnuniyeti keşfettiler. "Sen?"

"Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyumamıştım," dedi.

Kız uzanıp sakalına dokundu ve Marlon başını çevirip avucunu öptü. Sırtından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı ve omurganın dibinde durdu. Adam kızın çenesini okşadı, sonra elini göğsüne indirip göğsünü okşadı. Başparmağı yumuşakça, yavaşça okşadı.

Camilla'nın midesinde büyük bir açlık hissi uyandı, ama yemek istemediğini biliyordu. Marlon göğsünü okşarken, elleri keşif görevine çıktı, omuzlarının, çenesinin, kollarının hatlarını izledi. Marlon, sanki dokunuşu bir uyuşturucuymuş gibi titreyerek içini çekti.

Marlon ona doğru eğildiğinde, Camilla elini onun dudaklarına koydu. "Bekle," diye fısıldadı, sonra onun altından sıyrılıp banyoya koştu. Dişlerini öfkeyle fırçalarken, Marlon kapıda belirdi, boxer şortu şişmiş, kaşları kalkmıştı.

Ama sanki büyük bir ereksiyonu yokmuş ve kız ondan kaçmamış gibi, rahatça hareket etti.

"Sabah nefesi," dedi diş fırçasının arkasından.

"İyi karar," dedi adam ve kendi diş fırçasını aldı. Dişlerini fırçalarken aynada Camilla'nın bakışlarıyla buluştu ve bu, Camilla'nın karnındaki kemiren açlığı bir şekilde daha da artırdı. Diş fırçalamak seksi bir şey olmamalıydı. Ama Marlon'un bakışları vaatlerle doluydu ve Camilla, işini bitirir bitirmez Marlon'un bu vaatleri yerine getireceğini biliyordu.

Midesinin altında bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarının arasındaki acıyı hoş karşıladı.

Beklemekten bıkmıştı. İstemeden bıkmıştı. Onların oyunu onu tahrik etmişti, ama dün gecedен sonra Marlon'la yatmaya hazırды. Onu vücuduna almaya, onun içindeyken zirveye ulaşmaya hazırды. O bütünlüğü istiyordu, onunla birlikte istiyordu.

Diş macununu tükürdüğü ve ağzını sildiği anda, Marlon'un elleri kalçalarında belirdi. Onu kendine çekti, elleri kalçalarına kaydı. Dün gece bayılmadan önce yarı çıplak kalmış, külot ve tişört giyiyordu. Elleri çıplak teninde sıcaktı ve onu öptüğünde nane tadı vardı.

Camilla vücudunu ona bastırdı, onun sert her bir parçasını kendi yumuşaklığına karşı hissetti. Marlon kışını kavradı ve sıkarak inledi, sonra onu tek bir hareketle kaldırdı.

Camilla güldü, bacaklarını onun kalçalarına doladı ve ayak bileklerini çaprazlayarak kendini sabitledi. "Ben çok ağıyım," diye itiraz etti.

"Değilsin," diye homurdandı. "Kıpırdamayı kes. Seni düşürmem." Banyodan çıktı ve onu yatağı geri taşıdı. Bu başlı başına özel bir heyecandı, Camilla'yı baştan aşağı ateşleyen küçük bir kibir. Hiçbir zaman bir yere taşınmamıştı ve Marlon, ne zaman fırsat bulsa onu kollarına alıp taşımayı alışkanlık haline getirmişti.

Onu yorganın üzerine bırakarak, Marlon başının arkasına uzandı ve tek hareketle gömleğini yırttı. Bunu yaparken kasları hareket etti ve gerildi, tüm vücudu bir şaheser gibiydi.

Ve hepsi ulaşılabilir mesafedeydi. Camilla ona sarıldı ve onu üstüne çekti. Cildi sıcak bir şekilde yanıyordu ve Marlon onu öperken dudaklarına inleyerek karşılık verdi. Elleri sırtını okşadı, omurgası boyunca kaydı, kollarını omuzlarına doladı ve ensesindeki kalın buklelere kaydı. Ona ağıltan ölmüş gibi dokundu.

Öyleydi, sanırım. Haftalardır birbirlerini arzuluyorlardı, alay ediyor, sataşıyor ve oyun oynuyorlardı. Ama Marlon kendini kaldırıp sabırsızca Camilla'nın gömleğini çekiştirildiğinde, Camilla oyunların bittiğini anladı.

"Bugün alay yok," dedi ona, sert konuşmaya çalışarak. "Seni çok istiyorum."

Marlon dudaklarını kıvrarak onu sırt üstü yatırdı, eli göğsünden beline doğru kaydı. İkisinin de sadece iç çamaşırları vardı ve Marlon bacaklarının arasında diz çökmüştü. Yüzündeki ifadeden, Camilla, Marlon'un onu daha fazla dayanamayana kadar alay edeceğini anladı.

"Marlon," diye şikayet etti, ama Marlon sadece elini karnından aşağıya, uyluğuna doğru kaydırdı. Her iki eli de yumuşakça okşamaya başladı, pamuklu iç çamaşırının bir parçası değil de, La Perla'nın bir iç çamaşırı şaheseriymiş gibi, iç çamaşırının çizgilerini takip etti. Parmakları iç çamaşırının kasık kısmına kaydı, eklemleri en çok ihtiyaç duyduğu yeri okşadı ve kadının boğazından hüzünlü bir ses çıktı.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu, sesi kaba çıkmıştı. Parmak eklemleri külotunun kasık kısmına doğru yukarı çıktı ve tekrar aşağı indi. "Ne istiyorsun?"

"Seni içimde istiyorum," diye homurdandı, huysuzca. "Hemen şimdi."

Marlon'un kahkahası, içindeki her şeyi gerginleştirdi. Parmak eklemlerini külotunun üzerinde yukarı aşağı okşamaya devam etti, o kadar nazikti ki, kadının kalçalarını sallamaktan başka seçeneği yoktu. Diğer elini iç çamaşırıyla kaplı penisine dolayarak, kökünden sıkıldığını izledi. Yaptığı her şey onu tahrik ediyordu.

Elini çevirip avucuyla onu kapattı, sonra vücudunu onun üzerine eğip göğüslerinden birini ağzına aldı. Dişleriyle meme ucunu emdiğinde, avucunun içi uyluklarının tepesine bastırırken, o inledi. Bacaklarının arasına uzanıp avucunu orada tuttu ve kendini ona sürttü.

Marlon homurdandı, sanki olanlara tam olarak yetişemiyormuş gibi alnını kadının omzuna dayayarak göğsünü ağzından çıkardı. Yumuşak bir küfür etti ve kadının ihtiyacı olduğu kadar elini kullanmasına izin verdi. Gözlerini kadına çevirdiğinde, gözleri parlak, alev alev ve açtı.

"İçine girmek için sabırsızlanıyorum," dedi ona.

Mutluluk Camilla'yı köpüren şampanya gibi doldurdu. Dudaklarından yayılan gülümsemeye engel olamadı, onu kendine çekip

yüzüne yapışıp onu öpmesini engelleyemedi. Farkına varmadan, iç çamaşırını aşağı itip tekmeledi, sonra onun iç çamaşırını da itti.

Çıplaktılar ve Camilla'ya tamamen yabancı olan bir şiddetle birbirlerini öpüyorlardı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bir erkeğin dokunuşu olmadan derisinden çıkacakmış gibi hissetmemişti. Burada yaşadığı haftalar boyunca biriken ve biriken bir ihtiyaç tarafından yönlendirilen, tamamen duyarsızdı.

Marlon'u sırt üstü yatırarak, gözlerinde parlayan şaşkınlık ve arzu ifadesinin tadını çıkardı. Kafasında hiçbir düşünce yoktu. Hiçbir şüphe. Hiçbir uyarı sesi. Tam olarak olmak istediği yerdeydi, birlikte olması gereken adamlarla.

Camilla onun üzerine çıktı, bacaklarının arasına yerleştirdi ve kendini ona sapladı.

Zevk, vücudunu titreten bir nefes kesiciydi. Hareketsiz kalırken, ellerini göğsüne sıkıca tuttu ve birbirlerine boş boş baktılar.

"Camilla," dedi Marlon dişlerini sıkarak. "Tatlım. Kondom takmıyorum."

Onu kaldırmak istercesine belinden tuttu, ama Camilla protesto etmek için inledi. "RİA var. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. İhtiyacım var..."

Belki de riskli kararlar almak Camilla'nın kanında vardı. Her zaman güvenli seks yapmıştı, ama o anda, bu onun kontrolünün ötesindeydi. Marlon'un penisini içinde hissetmeye ihtiyacı vardı, sanki onu alamazsa ölecekmiş gibi.

Marlon'un gözlerinde bir savaş vardı, ama Camilla onun ne karar vereceğini zaten biliyordu. Kalçalarını salladı ve onun kontrolünün kuru bir dal gibi kırıldığını izledi. Onları ters çevirdi ve içine girdi, sert bir homurtu çıkardı. Sanki onun için yaratılmış gibi hissediyordu, onu o kadar mükemmel bir şekilde dolduruyordu ki, Camilla en iyi şekilde gerildiğini hissediyordu.

Bacaklarını Marlon'un kalçalarına dolayan Camilla, her bir itişine kalçalarını sallayarak karşılık verdi, zihni keyifli bir boşlukta, vücudu alev alev yanıyordu.

"Sen..." Sözlerini kesip homurdandı. Sonra sordu, "Vibratörün nerede?"

Cevabını beklemeden Marlon komodine uzandı. Üst çekmeceyi sert bir hareketle açtı, sonra zaferle onun oyuncaklarından birini elinde tutarak geri döndü. Hâlâ onun içinde olan Marlon, çalıştırana kadar düğmelere kaşlarını çatarak baktı, o tanıdık odaklanmış bakışıyla kaşlarını birleştirdi.

Camilla'nın yanakları kızardı. Daha önce bir partnerle oyuncak kullanmamıştı, ama Marlon'un da bu fikirden en az onun kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Marlon, Camilla'nın bacaklarının arasına diz çöktü, kalçalarıyla onu yatağa sabitleyerek bir bacağına omzuna kaldırdı ve vibratörü Camilla'nın tomurcuğuna götürdü.

Bir sarsıntı onun vücudunu yataktan kaldırdı ve Marlon oyuncağı hareket ettirdi. Kalçalarını sallamaya başladı, bir eliyle onun uyluğunu okşarken, diğer eliyle bacaklarının arasında onu tahrik etti.

"Haftalardır bunu yapmak istiyordum," dedi ona, kalçalarını kolay, uzun hareketlerle sallayarak. Vibratörü onun ihtiyacı olan yere bastırdı, yüzü onun yüzüne odaklanmıştı.

"Marlon..."

"Amin cennet gibi," dedi, sesi boğuktu. "Çok boşalmak istiyorum."

Hafifçe güldü ve vibratörün hızını artırdı. "Camilla, tatlım..." Kalçalarını tekrar, tekrar, daha derine doğru itti. "Çok iyi hissettiriyorsun, tatlım. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Vibratör tam da ihtiyacı olan yere baskı uyguluyordu ve Camilla bir çığlık atarak orgazm oldu, yataktan kalkarak kanında havai fişekler gibi kıvılcımlar çaktı. Tırnakları Marlon'a yapıştı, zevkinin iniş çıkışları boyunca ona tutunurken ön kollarında kırmızı izler bıraktı. O, Camilla'nın duymadığı yumuşak sözlerle onu teşvik etti, itişleri sabit ve inatçı, oyuncağı onun sert eli ile ikisinin vücutları arasında tutuluyordu.

Kadın gevşediğinde, adam hareketsiz kaldı, ama vibratörü çekmedi. Kadın protesto etmek için inledi, ama adam ona eğildi ve dudaklarını bir kez, iki kez öptü. "Bir kez daha, tatlım," diye ikna etti. "Bana bir kez daha ver. Yapabileceğini biliyorum."

"Yapamam," diye itiraz etti, ama bir sonraki orgazmı çoktan onu pençesine almıştı.

"Yapabilirsin. Yine benim sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum. Bir kez daha. Şimdi."

Sesindeki emir ona başka seçenek bırakmadı. Bu kadar reddetme ve alaydan sonra, Camilla onun bırakma talebine direnemedi. Zirveye ulaştığında, bir öncekinden daha parlak ve daha sıcak bir şekilde alevlendi ve çabucak bitti. Vücudundaki her damla zevki sonuna kadar sömürdü ve onu sersemlemiş bir halde bıraktı. Marlon, gerginlik vücudunu ele geçirene kadar inleyerek onu izledi. Dişlerini sıkarak boşaldı, vücudundaki her kas sabah ışığında sert ve gergin bir haldeydi.

Camilla zevkle i geçirdi ve ikisi de dünyaya geri dönerken onun bakışlarıyla buluştu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu, ama bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Ağır ağır nefes alarak yanına uzandı. Camilla, vücudunun yanına kıvrıldı ve ikisi de kendilerini toparlamak için ellerinden geleni yaparken ona sarıldı.

Doymuş olan Camilla iini çekti. "Yeni bir ev kuralı koymamız gerekecek," dedi, sesi rüya gibi. "Burası artık seks yasaklı bölge değil."

"Tatlım, haftalardır seks yasaklı bölge değildi. Bunca zamandır ne yaptığımızı sanıyorsun?"

Camilla gülerek başını kaldırdı ve onun öpücüğünü kabul etti. Dudaklarına, vücuduna yeni bir başlangıç konmuş gibi hissetti. Bir i çekiş ve bir gülümsemeyle bunu karşıladı.

ON DOKUZ

SONRAKİ HAFTA Camilla'nın hayatının en güzel haftasıydı. Rüyada süzülüyordu, evi sıcak ve neşeliydi, gecelerini yakışıklı bir canavarla geçiriyordu ve fırını çok yoğundu.

Karşılaşma kaçınılmaz olduğunu bildiği halde, ailesinin telefonlarını görmezden geldi. Daha iyi bir yarının eşiğinde olduğunu hissettiği şu anda, onlarla yüzleşemezdi.

Daha önce hiç kimse onu desteklememişti. Marlon gibi. Arkadaşları ona destek oluyordu, çalışanları da sadıktı, ama onu Marlon'un yaptığı gibi kötü bir durumdan kurtaramazlardı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Her şeyin çökecekmiş gibi hissediyorum," dedi Scarlett'e bir öğleden sonra pastaneyi kapattıktan sonra. Scarlett'in dükkanındaydılar ve sabaha kadar bayatlayacak olan pastalardan birini paylaşıyorlardı. Havada çiçek kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu, mekanın etrafındaki binlerce saksı bitkisinden yeşillik fişkırıyordu. Raflar ve masalar küçük heykelcikler ve biblolarla doluydu, bu da çiçekçi dükkanına ev gibi sıcak ve samimi bir hava katıyordu.

Camilla, Scarlett ile ilk tanıştığında, dükkanın arkadaşının neşeli kişiliğine pek uymadığını düşünmüştü. Scarlett çok şaka yapar, yüksek sesle güler ve ayrılığının ardından yaşadığı, sona ermiş ya da erilmemiş (Scarlett henüz karar vermemişti) sözde "sürtük" dönemini herkese anlatmaktan çekinmezdi. Ancak Camilla, son altı ayda Scarlett'i tanıdıkça, çiçekçinin derin bir nezaket ve çok büyük bir kalbe sahip olduğunu fark etti. Dükkan, onun bir uzantısı gibiydi: canlı, enerjik ve sizi gülümsetecek şeylerle doluydu.

Scarlett kahverengi gözlerini Camilla'ya dikip mırıldandı. "Bu, seni korumaya çalışan beynin, ama beynin aptal."

"Teşekkürler," diye cevapladı Camilla düz bir sesle.

Scarlett sırtıttı, sonra ciddileşti. "Ciddiyim. Kendini incinmekten korumaya çalışıyorsun, bunu önceden tahmin ediyor, hayal ediyorsun ve bu da seni gergin yapıyor. Anlaşılabilir bir şey! Ama hepsi kafanın içinde, Camilla. Her şeyin alt üst olacağına dair bir garanti yok."

Camilla homurdandı ve başını bir yandan diğer yana salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bir düşün. Seni seven bir erkek buldun ve ilişkiniz derinleşiyor. Fırının büyük bir başarı elde etti. Goodhew düğünüyle gerçek bir şöhrete kavuşmak üzeresin ve hayalindeki evde yaşıyorsun. Ve tüm bunlar bir ay içinde gerçekleşti."

Camilla'nın midesi gergin bir şekilde kıpırdadı. Yutkundu.

Scarlett uzanıp Camilla'nın elinin sırtını okşadı. "İyi şeyler yaşaman normal, Camilla. Mutlu olman normal. Endişelenmen doğal, ama endişelerinin çoğu uydurma. Şunu bir düşün: Ya her şey yolunda giderse? Ya işler daha da iyiye giderse? Kendini sabote etme. Bunu bilen birinden dinle."

Camilla dudaklarını gülümsemeye zorladı, ama gülümsemesi zoraki ve gergindi.

Tek bir endişe vardı ki o da uydurma değildi: Frankie Smith.

Her birkaç günde bir, onun adamlarının The Sweetest Thing'in etrafında dolaştığını görmüştü, ama yaklaşmamışlardı. Yine de, dükkânına girip çıkarken bakışları onu takip ediyordu, bu da ona borcunu sürekli hatırlatıyordu. İsyan girişimlerinin unutulmadığını hatırlatıyordu.

Pencere tamiri, fırın tamiri ve hırsızlık sonrası gerekli olan küçük onarımlar için Camilla nakit rezervlerinin çoğunu harcamıştı. Ama Goodhew'ların düğün ücretinin ikinci yarısı, ödemesinin vadesi dolmadan hemen önce, hafta sonunda hesabına yatacaktı. Yine son anda olacaktı, ama fırının getirdiği istikrarlı işlerle birlikte, bu yeterli olacaktı.

Öyle olmak zorundaydı.

Belki de Scarlett haklıydı ve Camilla hayatının düzeldiğini kabul etmek zorundaydı. Belki de bu kaderiydi: Son kötü borcunu, son kötü kararını ortadan kaldırırken, yeni bir versiyonuna adım atabilecekti. Bu versiyonda, ona delicesine aşık olduğu bir erkekle ilişkisi, sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşayabileceği bir evi ve başarılı bir küçük işletmesi vardı.

Belki ailesiyle bile bir ortak noktaya varabilirdi. Belki, onun ne kadar iyi gittiğini görürlerse, onu kabul ederlerdi.

Camilla değişiyordu. Bundan zevk almaya çalışması gerekmez miydi?

O akşam, akşam yemeği için Malezya usulü laksa pişirdi ve tüm sevgisini kokulu çorbaya kattı. Marlon yemek yerken mırıldandı ve bulaşıkları yıkadıktan sonra onu tezgahın önünde yakaladı ve derin bir öpücük verdi.

"Sakın gitme," dedi ve geri çekildi. Elleri kadının belindeydi, gözleri kadının gözlerine sabitlenmişti. "Bunun geçici bir şey olması gerektiğini biliyorum, ama kalmanı istiyorum."

Camilla'nın kalbi hızla çarptı. "Gerçekten mi?"

"Odanı koruyabilirsin ve istediğin zaman ayrı yatabiliriz, böylece seni sıkıştırıyormuşum gibi hissetmezsin. Bütün evi yeniden dekore edebiliriz. Mutfağı tam istediğin gibi yeniden yapabiliriz. İlkbaharda sebze bahçesi kurabiliriz." Alnını Camilla'nın alnına yasladı. "Kal."

"Bay St. James," diye mırıldandı, "bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsunuz?"

"Karşılaştığımız tüm tüyleri ortadan kaldırabiliriz," diye devam etti.

Camilla güldü. "Hala ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Marlon sırtıttı. "Benimle kal, Camilla."

Sanki onun aklını okumuş ve arzularını yüksek sesle dile getirmiş gibiydi, ancak o ayrı odalar istemiyordu. Gelecek, ulaşamayacak kadar uzak bir serap gibi önünde parılıyordu.

Borcu, boynuna bir ilmek gibi dolanmıştı. Bu, ilerleyebilmesi, Marlon'un ona vaat ettiği tüm o şeylere sahip olabilmesi için aşması gereken son büyük engeldi. Belki Marlon'a bundan bahsederse, o kadar imkansız görünmezdi.

Ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Hatalarından utanıyordu, bu duruma düşmüş olmaktan mahcup oluyordu. Ve bu güzel anda, finansal konulardan bahsetmek o kadar yabancı geliyordu ki, hiçbir şey söyleyemedi.

İrrasyonel bir endişe ona yapışmış, onu geçmişine geri çekiyordu: Ya Marlon'u içeri alırsa, ona mali durumunu anlatırsa ve o da bundan yararlanırsa? Ya on yedi yaşında yaptığı hatayı tekrar yaparsa?

Ona zarar vermezdi. Neredeyse, neredeyse emindi. Ama... Ya verirse?

Borcunun sonunu ödemesine çok az kalmıştı, yeni bir sayfa açmasına çok az kalmıştı.

Bana zarar vermez, diye düşündü, ama sesi hala çıkmıyordu. Her şeyi kendi başına halletmeye o kadar alışmıştı ki, yükünü paylaşma düşüncesi bile boğazını düğümliyordu. Son borcunu ödemek son engel gibiydi; onu aştığında ödülünü alabilecekti. Yeni bir hayata kavuşabilecekti.

Kollarını Marlon'un boynuna dolayarak endişelerini bir kenara itti ve dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Kalacağım," diye söz verdi. "Eğer beni istersen..."

Marlon, son kelimesini söylemeden onu öptü. Elleri, kalçalarını ve belini kavrayarak açgözlüydü. Onu tezgahın üzerine kaldırdı ve bacaklarının arasına girdi, yüzünü avuçlayarak öpücüğü derinleştirdi.

Camilla, onun dokunuşunun zevkine kapıldı ve içinde boğuldu. Ellerini Marlon'un saçlarına doladı ve öpücüğüne kendi şiddetiyle karşılık verdi, dudaklarından çıkan her homurtuyu, nefesini ve iç çekişini zevkle karşıladı. Boynuna öpücükler yağdırarak, gömleğini tırmaladı ve başından çıkardı.

Göğsü çok güzeldi. Tezgahın üzerine oturmuş, elleriyle kalın kaslarını, sert karın kaslarını okşadı. Karın kasları çok az belirgindi, ama vücudu o kadar sağlandı ki Camilla'nın tüm vücudu gerildi. Elleriyle göğüs kaslarını ve karnını okşarken, Marlon iki büyük avucunu Camilla'nın bacaklarına koydu ve okşadı. Adam başını geriye yaslayıp içini çekti, belli ki onun dokunuşlarından en az onun kadar zevk alıyordu.

"Çok mu hızlı ilerliyoruz?" diye sordu aniden, sonra pişman oldu. Endişelerini unutmak istiyordu, onlara kapılmak değil.

Ama Marlon sadece elini Camilla'nın çenesine götürüp yanağını okşadı. "Yavaşlamak mı istiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

Dudakları kıvrıldı. "Ben de istemiyorum."

Sonra kemer tokasına uzandı ve konuşma zamanı sona erdi.

YİRMİ

MARLON ŞÜKRAN GÜNÜ'NÜ LEO, Amelia, Camilla ve tüm arkadaşlarıyla birlikte geçirdi. Leo ve Amelia, apartmanlarında bir toplantı düzenlediler ve yemek potluck tarzında yapıldı. Yıllardır ilk kez tatil için bir şeyler yapıyordu ve her saniyesinden büyük keyif aldı. Camilla'nın balkabağı turtası inanılmazdı. Elmalı turtası ise daha da iyiydi. Onu eve bıraktığında, ikisi de sevişemeyecek kadar tok olmuştu. Onu kollarına alıp yanında uykuya dalarken, Marlon kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hissetti.

O, onun kadınıydı. Onun kadını olarak kalacaktı. Ve o da onun erkeğiydi.

Ertesi hafta sonu, Marlon Kış Festivali'nde kalabalığı tararken hayatının nasıl bu kadar güzel hale geldiğini merak etti. Kış Festivali, Stirling'de tüm kasabayı bir araya getiren yıllık bir gelenektir. Ana cadde boyunca büyük çadırlar kurulmuş, Stirling saat kulesi etrafındaki meydan hafta sonu boyunca canlı gösteriler için sahneye dönüştürülmüştü. Bir folk grubu, kalabalığın önünde gitar çalıp şarkı söylüyordu. Meydanın diğer ucundaki toplum salonu kapılarını açmış ve canlı bir çiftçi pazarına ev sahipliği yapıyordu. Meydanın karşısındaki açık çim alanda bira çadırları kurulmuş, sokaklarda yemek kamyonları sıralanmıştı.

Marlon etrafı gözden geçirdi ve floresan ceketli çalışanlarının tam da olması gereken yerlerde, alanın dört bir yanında dağınık halde durduklarını görünce mutlu oldu. Ana sahnenin yakınında Cormac ile karşılaştı ve elini sıkı.

"Güzel görünüyor," dedi Cormac, mutlu kalabalığa başını sallayarak. "Şimdiye kadar bir sorun yok mu?"

Marlon başını salladı. "Akşam vardiyasını almakta sorun yok mu?"

"Daha iyi bir işim yok." Cormac omuz silkti, sonra çenenin diğer ucunu işaret etti. "Ayrıca, görünüşe göre misafirlerin var."

Camilla, koyu turuncu bir palto ve siyah botlar giymiş olarak ona doğru yürüyordu. Amelia'nın söylediği bir şeye gülüyordu, bir kolunu Amelia'nın dirseğine, diğerini ise koyu saçlı arkadaşının omzuna dolamıştı. Adı Lucy'di, hatırladı. Amelia'nın düğününde nedime olmuştu. Scarlett, meydanın diğer tarafındaki yemek kamyonlarından birinden aldığı sıcak içeceği, bir takeaway bardağından yudumlarken, onların yanında yavaşça yürüyordu.

Cormac, Marlon'un yanında yer değiştirerek kadınların yaklaşmasını izledi. Marlon, bir řey söylemek istediğini dūřündü, ama söylemeden önce kadınlar önlerinde durdular.

"Merhaba," dedi Camilla, gülümseyerek. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü, mavi gözleri solan güneş ışığında parlıyordu.

"Merhaba," diye cevapladı Marlon, aniden dili tutulmuş gibi. Geçen hafta, Camilla ilişkilerinin çok hızlı ilerlediğini merak ediyordu. Marlon ise, ilişkilerinin yeterince hızlı ilerlemediğini dūřünüyordu. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordu. Camilla, ona basit ve kolay bir mutluluk getirmişti. Marlon daha fazlasını isteyemezdi.

"Akşam yemeği yiyecektik," dedi Camilla, yemek kamyonlarını işaret ederek, "ama önce işini bitirmen gerekiyorsa bekleyebiliriz."

"Hayır, gidelim," dedi Marlon, ama kolunu Camilla'nın omuzlarına atmak üzereyken, biri küçük grubun içine daldı.

"*Sen*," diye tısladı adam, Lucy'yi işaret ederek. "Sana inanamıyorum."

Lucy bir adım geriye sendeledi, sonra gözlerini kısarak, "Ne istiyorsun, Aaron?" dedi.

"Düğün Fuarı'nda bir stantın var," diye suçladı Aaron.

"Evet. Ne olmuş?"

"Evet," diye tükürdü, "ben Stirling kırtasiyeciyim. *Ben*. Sen ise, süslü web sitenle zorla girmeye çalışan zavallı bir sonradan görnesin. Ama şimdi *benim* bölgemdesin ve pişman olmadan fuardan çekilsen iyi olur, seni küçük..."

Marlon öfkелendi, ama harekete geçen Cormac'tı. Tek bir adım atarak Lucy ile Aaron'ın arasına girdi. Göğsü şişmiş, gözleri kararmış, diğer adamı süzerken, adam hakaretini bitiremeden dudaklarını sıkıca kapattı.

"Ona ne diyecektin?" Cormac'ın sesi alçak ve karanlıktı, kolları yanlarında gevşek duruyordu. Saldırmaya hazır görünüyordu.

Aaron kızardı ve bağırdı. "Bunun seninle bir ilgisi yok, Rent-a-Cop. Ben onunla konuşuyorum."

"Sen *benimle* konuşuyorsun."

Marlon, Camilla'yı arkasına geçirdi, sonra Cormac'ın yanında omuz omuza durdu. İş ortağının yüzü sert çizgilerle gerilmişti, gözleri Aaron'ın gözlerine dikilmişti.

"Sanırım gitme vaktin geldi," dedi Cormac, sessiz ve ölümcül bir sesle.

Aaron hırladı, sonra Cormac'ın vücudunun arkasından Lucy'nin bakışlarına karşılık verdi. "Standını iptal et, Barlow."

Cormac neredeyse hiç kıpırdamadı, sadece bir adım öne çıktı, ama Aaron geriye sendeledi, gruba somurtarak baktı ve uzaklaştı. Cormac omzundaki telsize konuştu ve bir güvenlik görevlisi görev yerinden ayrılıp Aaron'a meydanın ortasında yaklaştı ve çıkışa doğru işaret etti.

Grup sessizce onun gitmesini izledi, sonra tüm gözler Lucy'ye döndü. Marlon kaşlarını çatı. Bu da neydi böyle?

"Teşekkürler," dedi Lucy sessizce, Aaron'a bakarak. Cormac'a bakıp gülümsedi.

Cormac, kaşlarını çatarak onun bakışlarına karşılık verdi. "O adam kim?"

"Duymadın mı?" Scarlett gülümseyerek araya girdi. "O, Stirling kırtasiyecisi. Oldukça önemli biridir."

Amelia güldü. "Dikkat et! Kağıt kesiciyi yapabilir."

Lucy gülerek başını salladı. "Sadece kendini tehdit altında hissediyor, hepsi bu. Bu gece onun için endişelenmek istemiyorum. Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Cormac bakışlarını çıkışa çevirdi. Aaron gözden kaybolmuştu. Marlon'a başını salladı, Marlon da onun sırtına bir şaplak attı. Belki gelecek yıl Kış Festivali için ücretini üç katına çıkarırdı. Bu iş çok, çok fazla zahmetliydi.

Marlon iç çekerek kolunu Camilla'nın omuzlarına attı ve onu kendine çekti. Grup Cormac'ı yerinde bırakıp yemek kamyonlarına doğru yöneldi.

Yürürken Camilla Marlon'a gülümsedi ve başını onun omzuna yasladı. Kollarını onun beline dolayarak, adımları senkronize bir şekilde ilerlerken birbirlerine mükemmel uyum sağladılar.

"Ne tatlılar," diye mırıldandı Amelia, sonra Leo arkasına gelip onu döndürerek dudaklarına bir öpücük kondurduğunda yüzü aydınlandı.

"Sana da aynısı," diye cevapladı Camilla gülerek.

Altı kişi güneş batarken yemek yediler, güldüler ve sohbet ettiler. Aaron Phillips'in görünüşü saniye saniye incelendi; Scarlett, Camilla ve Amelia'nın bitmek bilmeyen esprileriyle dolu tartışmalar, Lucy'nin endişeli kaşlarını çatması ortadan kalkıp gülümsemesi yeniden parıldayana kadar sürdü.

Yiyecek kamyonlarının ve yemek alanlarının yakınında ve bira çadırlarının içinde ısı lambaları vardı. Çimlerde bir masa buldular ve kasabanın sonbaharın sonunu birlikte kutlamak için bir araya geldiğini izlediler. Ağaçların çıplak dallarına ışıklar asılmıştı, müzik tüm meydanı kaplıyordu ve kahkahalar ve sohbetlerin uğultusu festivalin enerjisini tamamlıyordu.

İçinde sessiz bir huzur dalgası hissedenden Marlon, mutlu olduğunu fark etti.

Leo, yakınlarda oynayan birkaç çocuğu izlerken düşünceli bir şekilde, "Buraya böyle bir şey için geri döneceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. Bir köpek çocuklara doğru koştu ve eğlenceye katıldı. İki çocuk parlayan çubuklar taşıyordu ve köpekler onlara deli oluyordu.

"Hala Stirling'de yaşamayı seviyor musun?" diye sordu Scarlett Leo'ya. "Jet sosyete hayatını özlemiyor musun?"

Leo başını salladı. "Bayılıyorum. Ya sen?"

Scarlett gülümsedi ve masanın etrafına baktı. "Evet. Hepinizle tanıştığımıza memnunum. Burası artık evim gibi geliyor."

Marlon onaylayarak homurdandı, bu da Camilla'nın dikkatini çekti. Omzunu Marlon'un omzuna çarptı ve Marlon'un onu anladığını anlaması için bu yeterliydi. Aralarındaki bağ artık kurulmuştu ve tek gereken bir bakış, bir dokunuş, bir kelimeydi ve Marlon, Camilla'nın ruhunu görebildiğini hissetti. O da bir yuva bulmuştu. O evde hep yaşamış olmasına rağmen, onu yeniden canlandıran Camilla'nın gelişi olmuştu.

Sonra telefonu çaldı.

Aynı anda Camilla'nın telefonu da çalmaya başladı.

Birbirlerinden ayrıldılar ve cihazlarını çıkardılar, ekranlara kaşlarını çatarak baktılar. "Fırın arıyor," dedi Camilla ve aramayı cevapladı.

"Alo?" dedi Marlon kendi cihazına.

"Patron," dedi Elton. "The Sweetest Thing'de bir şeyler oluyor. Polisler yolda ve ben kameraları izliyorum. Tek başına bir adam var. Bir şey arıyor ama henüz bulamadı. Araç görmedim ama kameralarımızın menzilinin dışında park etmiş olabilir."

"Yola çıkıyorum." Bir anda ayağa kalkıp sandalyesinden çıktı ve festivalde Cormac'ı aradı. Ortağını görmeyen Marlon, yüzü bembeyaz ve gözleri fal taşı gibi açılmış olan Camilla'ya döndü.

Telefonu kapattı. "Polis az önce aradı. Fırınımdaki alarmin çaldığını söylediler."

"Elton'dan haber aldım," diye Marlon başını sallayarak onayladı. Ellerini kadının omuzlarına koydu. "Neler olduğunu anlamaya çalışırken burada kalmanı istiyorum."

Camilla geri çekildi. "Ne? Hayır. Sen gidip durumu kurtarıırken ben burada boş boş oturacak değilim!"

Mideleri düğümlendi. Camilla'nın tehlikeli olabilecek birinin yakınında olduğu düşüncesi, elindeki telefonu parçalamak istemesi

ancak kızın ağzı sert bir çizgiye bürünmüştü ve Marlon bunun onun işi olduğunu ve bu işe karışmaya hakkı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Tamam," dedi. "Ama güvenli olduğunu anlayana kadar arabada kalmalısın." Kız başını salladı. "Bu makul."

"Ne oluyor?" diye sordu Leo ayağa kalkarak. Grubun geri kalanı da onlara bakıyordu, gözleri üzerlerindeydi.

"Geçen seferki hırsızlar mı?" diye sordu Amelia. "Pencereni kıranlar mı?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Camilla, endişeli bir ifadeyle. "Gitmemiz gerek."

Marlon da aynı fikirdeydi. Elini Camilla'nın sırtına koydu ve onu mutlu festival katılımcılarının arasından geçirdi. Hava soğuktu, bu yüzden herkes kalın giysiler giymişti, şapkaların ve yüksek yakaların altından sadece kızarmış yanaklar ve burunlar görünüyordu.

Bu, Marlon'un ensesini kaşındırdı. Her dönüp bakan kişi, onun bakışlarından yüzünü çevirmeye çalışan biri gibi görünüyordu. Her şapka ve büyük ceket şüpheli görünüyordu. İnsanların konuşma ve kahkaha sesleri, müzik... hepsi onu sinirlendiriyordu. Biri Camilla'ya zarar vermeye çalışıyordu ve o kim olduğunu bilmiyordu.

Orada aptal gibi mutlu bir şekilde otururken, biri onun işine karışmıştı. Bu onu çılgın yapmak istemesi için yeterliydi.

Arabasına ulaştılar ve Marlon, Camilla'yı ön koltuğa oturtup etrafı taradı. Kimse dikkatini çekmedi, ama ensesi karıncalanıyordu. İzleniyor muydu?

"İşine zarar vermek isteyebilecek biri aklına geliyor mu?" diye sordu Marlon, arabayı kaplayan gergin sessizlikte.

Kırmızı ışığa takıldılar ve Marlon bu fırsatı Camilla'ya bakmak için kullandı. Elleri sıkı sıkıya kapanmış, çenesi gergindi. Uzun bir süre cevap vermedi.

"Pek sayılmaz," dedi sonunda.

Marlon kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz mı? Bu ne demek?" "Işık yeşil."

Marlon dişlerini sıktı ve yola devam etti. Cevapları alana kadar onu sallamak istiyordu. İşine zarar vermek isteyecek biri var mıydı?

"Senin için kurduğum uygulamadaki kameralara erişimin olmalı," dedi, sesiyle vücudunu saran gerginliği gizlemeye çalışarak. "Kayıtları incele ve adamı tanıyorsan bana söyle."

Camilla kıpırdadı ve Marlon gözünün ucuyla onun videoyu açtığını gördü. Acı dolu bir ses çıkardı.

"Ne?"

"Pasta. Goodhew pastası." Eli ağzına gitti. "Ne olmuş ona?"

"Mahvolmuş. Oh!" İrkıldı. "Onu mahvetmiş. Dügün *yarın*. Ne yapacağım? Neden..." Telefonu ters çevirip yüzünü kapattı.

Marlon paniğe kapıldı. Güçsüzdü. Yararsızdı. "Kim o? Onu tanıyor musun?"

Uzun bir süre sonra Camilla telefonu ters çevirip videoyu tekrar izledi. Kafasını salladı. "Net göremedim ama sanmıyorum. Bilmiyorum."

"Tamam." Telefonu çaldı ve arabanın Bluetooth'u üzerinden cevap verdi. "Evet?"

"Suçlu polis sirenlerini duyunca kaçtı. Söylentilere göre kaçmış."

"Neden sirenleri çalıyorlardı ki?" "Muhtemelen festival trafiği yüzünden.

Şehir merkezi çok karışık."

Marlon, başka bir trafik sıkışıklığına rastladıklarında yavaşlamak zorunda kaldı ve direksiyonu kırma isteğine direndi. "Tamam. Beş dakikaya oradayız."

"Anlaşıldı."

Görüşme sona erdi. Yanında Camilla hareketsizce oturmuş, boş bir ifadeyle ön cama bakıyordu.

Marlon, yavaş yavaş kağıt öğütücüsünden geçiriliyormuş gibi hissediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu durumu düzeltmesi gerekiyordu. Bunun bir daha asla olmaması için bir şeyler yapmalıydı. "Yardımcı olabilecek bir şey aklına geliyor mu, Camilla? Tatlım? Garip davranan biri var mı? Kötü his uyandıran bir müşteri var mı? *Herhangi bir şey?*"

Camilla ince ve tiz bir nefes verdi. Yutkundu ve başını salladı. "Hayır."

Bu bir yalan gibi
geliyordu. Marlon
kaşlarını çattı.

Polis arabasının mavi ve kırmızı ışıkları ön camlara yansıyarak, fırınının önüne geldiler. Camilla arabadan indi, Marlon ise koşarak kaldırıma çıktı ve ona katıldı.

"St. James," dedi Vick, ona başını sallayarak, sonra Camilla'ya baktı.

"Bayan

Fox, lütfen benimle içeri gelir misiniz?"

"Tabii ki." Camilla Marlon'a baktı, ama Marlon onun ifadesini okuyamazdı. Yalan mı söylemişti? Ondan bir şey mi saklıyordu? Ama... neden?

O polis memurunu takip etti ve Marlon, Vick'in ortağıyla konuşmaya gitti. Neler olup bittiğini bir an önce anlaması gerekiyordu.

Dört haftadır birlikteydiler ve hayatları mutluluk doluydu. Ama ya bunların hiçbirisi gerçek değilse? Ya ona evini, hayatını, kalbini açmışsa... ve bunların hiçbirisi gerçek değilse?

Ona aşık olmakla aptallık mı etmişti?

CAMILLA, yere düşmüş düğün pastasına bakarak gözlerinin yaşarmasını hissetti. Boğazı sıcak ve sıkışmış gibiydi ve polislerin söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordu. Akli tamamen boşalmıştı, bu yüzden Marlon'un onunla birlikte gelmesine minnettardı.

Tek yapabildiği, pastaya bakmak ve geleceğinin parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemektir.

Fred Goodhew bugün ödemeyi göndermişti, ama hemen geri ödeme isteyecekti. Bu yüzden, ya onun öfkesi ve Goodhew düğününü mahvettiği için itibarının zedelenmesi ya da Frankie Smith'in öfkesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Sadece birine ödeme yapabiliirdi. Her iki durumda da Camilla işini kaybedecek, her şeyi kaybedecekti.

Arka kapının çarpması Camilla'yı irkitti ve polislerin gittiğini fark etti. Soğuk bir hava dalgası tenine çarptı ve bir anlığına gözlerini kapattı.

"Burayı temizleyelim, sonra seni eve götüreyim, tamam mı?" Marlon yaklaştı ve parmaklarıyla Camilla'nın kolunu okşadı.

Camilla aniden doğruldu. Marlon'a, sonra da pastaya kaşlarını çattı. "Hayır," diye patladı. "Eve gidemem. Pastayı yeniden yapmam lazım. Düğün yarın."

"Camilla, bu güvenli değil. Ya geri gelirse? Neden birinin senin işini hedef aldığını öğrenene kadar, önceliğimiz seni güvende tutmak. Bu konuyu çözene kadar pastaneyi kapatmalısın." Ona kaşlarını çatarak, dikkatle baktı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ona söylemediği pek çok şey vardı. Ama...

"Fırını kapatmak mı?" Marlon'a şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Hayır! Hayır, bunu yapamam. Asla olmaz."

"Camilla..."

"Ben sana işini nasıl yapacağını söylemiyorum, sen de bana işimi nasıl yapacağımı söylememelisin." Sözleri istediğinden daha keskin çıkmıştı, ama yine de doğrudu.

Marlon'un çenesi sıkıldı. Son birkaç haftada sakalı uzamıştı ve koyu rengi, gözlerindeki parıltıyı daha da yoğunlaştırıyordu. "Camilla. Beni dinle."

"Hayır." Yerdeki pastadan bir avuç dolusu aldı ve çöp kutusuna attı. "Hayır, gitmeyeceğim. Fred ve Nadia'nın düğün pastasını yapmam gerekiyor. Sabah teslim edilmesi gerekiyor. Yeni bir tane pişirip süslemek için yeterince vaktim var."

Kek süslemesinin kopyası, şekilsiz bir modelleme çikolatası yığınının dönüşmüştü. Yere yapışmış olan parçaları yerden kazıyıp çöp kutusuna attı. Nefesi, yeterli oksijen almayan hızlı ve küçük nefesler halinde geliyordu. Bu durumu hemen düzeltmezse, hayatının son on yılı tamamen boşa gitmiş olacaktı. Ailesinin haklı olduğu ortaya çıkacaktı. Başarısız olacaktı.

"Tatlım." Marlon yoluna çıkmak için yana kaydı ve elleri onun pazılarına kondu. "Camilla. Konuş benimle. Bana söylemediğin bir şey var."

"Hayır, dinlemeyen sensin," diye tersledi ve onun dokunuşunu silkeledi. "Bu benim geçim kaynağım, Marlon. Bir gün bile kapılarımı kapatmayı göze alamam."

"Birikimin yok mu? Sana biraz para vereceğim, Camilla. Bu, seni ve çalışanlarını güvende tutmakla ilgili."

"Senin paran istemiyorum!"

Marlon geri çekildi ve Camilla bağırdığını fark etti. Gözleri parladı, ama öfkesi sadece Camilla'nın öfkesini daha da körükledi.

"Dinle," dedi sertçe. "Senden, ailemden veya başka kimseden *bir daha asla* borç almayacağım. Dersimi aldım."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu seni *ilgilendirmez*," diye tısladı.

"Bu eski sevgilinle mi ilgili? Beni de o pislikle aynı kefeye mi koyuyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Bu güvenle ilgili değil," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Bu benim işimle ilgili. *Hayatımla*. Seninle eve gitmiyorum; burada kalıp bu pastayı tekrar yapacağım ve sabah Goodhews'lara teslim edeceğim."

Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu, gözleri onun gözlerine dikilmişti.

"Üzgün olduğunu anlıyorum," daha yumuşak bir sesle denedi, "ama senin güvenliğin benim önceliğim..." "Benim güvenliğim seni ilgilendirmez," diye araya girdi, yerden daha fazla parçalanmış kek toplarken. "Senin adamlarının o güvenlik sistemini kurmasına katlandım, ama bir saniye bile olsa beni itip kakmana izin vereceğimi sanma

"

"Katlandım," diye alay etti Marlon. "Vay canına."

"Oh, kendini beğenmişlik yapma," dedi kız, aniden sinirlenerek. Orada durmuş, sanki kız onun peşinden koşup söylediği her şeyi yapması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Ama Marlon, kız bu pastayı teslim etmezse işini kurtaramayacağını bilmiyordu. Kız çok yaklaşmıştı. Özgürlüğe çok yaklaşmıştı. Güzel yeni hayatına çok yaklaşmıştı.

Şimdi pasta parçalanmıştı ve gelecek her zamankinden daha belirsizdi. Bu pastayı düzeltebilirdi ya da başarısız olabilirdi. Başka seçenek yoktu. Marlon bunu neden anlamıyordu? Neden onu itip kakmaya ve istediğini elde etmeye çalışıyordu?

Öfkesi, korku denizinde bir can simidi gibiydi. Öfkesiyle ona sarıldı. "Ne yapacağımı sen mi belirleyeceksin, Marlon? Birlikte yattık diye şimdi benim patronum mu oldun sanıyorsun?"

"Bence biri işine karışıyor ve senin zarar görmeni istemiyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Senden bunu istemedim!" Sözler ağzından patladı. Güzel geleceğinin hayali ıslak kağıt mendil gibi yırtıldığını gördü. İşte yine bir adam ona kendi iradesini dayatmaya çalışıyordu. Yine bir adam ona neyin doğru olduğunu söylüyordu. Onu görmezden geliyordu. Onu kontrol etmeye çalışıyordu.

Hayatı boyunca bir savaş içindeydi ve Camilla aptalca gardını düşürmüştü. Şimdi Marlon ona bir aptal olduğunu kanıtlıyordu. Bağımsızlığı için savaşmalıydı. Kalbinin etrafındaki hendeğin suyla dolu ve timsahlarla dolu kalması gerekirdi, ama aptal gibi asma köprüyü indirmişti.

O, işinin onun için *her şey* demek olduğunu anlamıyordu. Yetişkin hayatının tamamını bunu başarmak için harcamıştı. Evini terk etmiş, eski sevgilisinden kurtulmuş, Frankie Smith'e her kuruşunu ödemiş ve

bitiş çizgisini *görebiliyordu*. Ve şimdi, o öyle dedi diye her şeyi bir kenara atması mı gerekiyordu? Kahramanlık yapıp her şeyin yoluna gireceğini sanıyordu, ama *yanılıyordu*.

Her şeyin yoluna girmesi için tek yol, Camilla'nın her zamanki gibi bu işi halletmesiydi. Ne derlerse desinler, kimse onu korumayacaktı. Bu karışıklığı düzeltmesi gerekiyordu, hem de kendisi.

Nefesi hızlandı, gözleri yaşlarla doldu. İşiyse, bağımsızlığıyla, istikrarıyla, *hayatıyla* ve bir erkek arasında seçim yapması gerekiyorsa, işini seçmesi gerekmez miydi? Dikkatinin dağılmasına izin vermişti, ama başka yapabileceği bir şey yoktu. "Senden yardım istemedim, Marlon."

Ona sırtını döndü, ellerini saçlarına geçirdi. Birkaç derin nefes aldı ve tekrar döndü. "Camilla, bana söylemediğin bir şey var." Gözleri işkence çekiyor gibiydi. "Konuş benimle, tatlım. Yardım etmeme izin ver."

"Ben senin sevgilin değilim! Sürekli beni kurtarmak istiyorsun, ama *buna ihtiyacım yok*. Ne senden ne de başkalarından."

Marlon irkildi.

Camilla gözlerini sıkıca kapattı. Titreyerek, dengesiz bir uçurumun kenarında durmuş, heyelanın ayaklarının altındaki zemini alıp götürmesini bekliyordu.

Eğer ona söylerse, anlayacak mıydı? Frankie Smith'ten para istediği için onu yargılayacak mıydı? Geçmişteki hataları yüzünden ona tepeden bakacak mıydı? Kızacak mıydı, yargılayacak mıydı?

Camilla, onun bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu. Ayaklarının altındaki toprak titredi. Korkmuş ve kızgındı, ama Marlon'a bakarken başka bir şey fark etti.

O, onu *önemsiyordu*. Başından beri yaptığı gibi, ona bakacaktı. Geç ödeme ücretini ona söylerse, Marlon onun yanında durup onu destekleyecekti. Söylediği gibi ona yardım edecekti. Ağzını açtı...

"Hiçbir şey söyleyemiyor musun?" diye sordu Marlon, dudaklarını bükerek. "Sana yardım etmem için yalvarırken sen orada öylece duruyor musun? Seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum Camilla. Sen kimsin?"

İtiraf dudaklarında dondu. "Ne?" Göğsü boşaldı.

Onun bu tonda konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı.

"Yani benim evimde bedavaya yaşayacak, benimle yatacak, ama bana karşı dürüst olmayacaksın. Öyle mi?" Alaycı bir şekilde başını salladı. "Bunu bilmeliydim

bilmeliydim, Camilla. Her zaman karşılığında aldığımdan fazlasını veririm. Asla buna değmez."

"Benim buna değmediğimi mi düşünüyorsun?" Sesi kısık ve inanmaz gibiydi. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Dudakları titredi, ama bunu gizlemek için başını çevirdi. Bu fırtınalı aşk, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Camilla'nın korktuğu şey tam da buydu: Marlon'a bağlanacak, kalbini açacak ve o da onu paramparça edecekti.

O, tıpkı ailesi ve eski sevgilisi Frankie gibi, onu kontrol etmek istiyordu. Herkes, onun kendileri için belirledikleri kurallara göre yaşamalarını istiyordu. Marlon, onu başkalarının kontrolünden kurtardığında kahraman rolünü oynamaktan mutluydu, ama *ona* karşı çıktığında buna dayanamıyordu.

Kalbi paramparça olmuştu. Sanki saç çizgisi çatlakları zaten oradaymış ve onu kıracak darbeyi bekliyormuş gibi, bir anda oldu. Onların yaşadıklarının gerçek olduğunu düşünmüştü.

"Belki de bundan sonra taşınmam en iyisi," dedi sessizce, içi parçalanmış halde. Adamın çenesi sertleşti. "İstedğin bu mu?"

Hayalleri gözlerinin önünde paramparça oldu. Onun yerine, tanımadığı bir adam vardı. Marlon'la olan hayatı bir rüyaydı. Gerçek değildi. Önemli olan fırın, bu yer, bu pastaydı. Kendini toparlamalı, pastayı yeniden pişirmeli ve düğüne zamanında teslim etmeliydi. Sonra on bin dolar bulmalı ve onu şantaj etmeye çalışan pisliğe borcunu ödemeliydi.

Gerçekten bir evi, bir erkeği, bir ailesi olabileceğini mi düşünmüştü? Hayal görmüş olmalıydı. Camilla'nın bu tür şeyleri olamazdı. Ona düşen mücadele, acı ve zorluklardı ve her şey için savaşıyordu.

"Benim istediğim Goodhews'ların pastasını yapmak," dedi ona, "ve yarın akşama kadar evinden çıkacağım."

Marlon çenesini sıktı. Uzun bir süre ona sert bakışlarla baktı. Sonra başını eğdi. "Muhtemelen en iyisi budur."

Boğazı çok sıkışmıştı, cevap veremedi, bu yüzden Camilla sadece başını salladı. Onun uzaklaşmasını izledi ve açık kapıdan giren bir başka soğuk hava dalgası onu titretti. Marlon gittikten sonra Camilla, tam olarak ne olduğunu merak etti.

Aralarında filizlenen ilişki bitmişti. Bunun farkındaydı. Ama bunun nedeni, kendisinin açılmayı başaramaması mıydı, yoksa Marlon'un onu uzaklaştırması mı? Suçlu kimdi? Kırılmadan önce bu çatlakları onarabilir miydi?

Göğsünde bir acı hissetti. Sadece bir ay sonra birine bu kadar derinden bağlanmanın mümkün olduğunu bilmiyordu, farkında değildi. Ona karşı hislerine kapılmakla aptallık etmişti. Bunun kötü biteceğini bilmeliydi.

Mutfağında dururken, gözlerinden ikiz gözyaşları damladı. Çenesine kadar kayan gözyaşlarını hızlı ve öfkeli hareketlerle sildi. Elleri krema ile kaplı olduğu için bileklerini kullanmak zorunda kaldı.

Camilla, bir anlığına sıcak gözyaşları döküp birkaç kez nefes nefese kaldı, sonra kendini topladı.

Yalnızdı, ama bu yeni bir şey değildi. Camilla bu işi kurmuştu, çünkü burası onun için tek yuva olmuştu. Mutfığa bakındı, son on yılda buraya döktüğü tüm sevgiyi hatırlamaya çalıştı, bunun kendisine yansıdığını hissetmeye çalıştı.

Bunu kendisi için, kendi başına kurmuştu. Kurtarmak zorundaydı.

Sonra bakışlarını ayaklarının dibindeki krema, kek ve haşlanmış armutların dağınıklığına indirdi. En azından bunu nasıl düzelteceğini biliyordu.

YİRMİ BİR

MARLON'UN DUYGULARI boğazının ortasında kıvrılan yılanlar gibiydi. Fırından çok hızlı bir şekilde uzaklaştı ve ana yola çıkarken korna sesleri eşliğinde sarsıldı.

O da onu terk ediyordu. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Tıpkı dedesinin yaptığı gibi.

Leo'nun yaptığı gibi.

Ona kimsenin bilmediği şeyler anlatmıştı, ama o bunu yüzüne vurmuştu. Dürüst olmayan biriyle nasıl bir hayat kurabilirdi ki? Ondan bir şey saklıyordu, paylaşmak istemediği bir sorun. Onun yükünü taşımak için bile ona güvenmeyen biriyle bir hayat kuracağını düşünmek hayalperestlikti. Ona yardım etmek için adeta yalvarmıştı, ama o bunu yüzüne vurmuştu.

Şehir merkezindeki trafiğin, Kış Festivali'nin ve tüm o mutluluğun içinden uzaklaşarak arabayla uzaklaştı. Şehir dışına çıkan otoyolda, direksiyonu sıkıca tutarken ağaçların hızla geçip gitmesini izledi ve gecenin onu götürdüğü yere gitti. Yarım saat amaçsızca araba sürdükten ve duyguları kargaşaya kapıldıktan sonra, Marlon Elite Security ofisinin önüne geldi, yüzü asıktı. Yorgun düşmüştü.

Elton komuta merkezindeydi. Teknoloji dehası klavyesine basıp duruyor ve telefonla polisle irtibat halindeydi. Marlon'a başını salladı ve yedek ekranlardan birinde The Sweetest Thing'in güvenlik kamerası görüntülerini açtı.

Marlon neredeyse oradan ayrılacaktı. Camilla'ya hiçbir borcu yoktu, en azından zamanını ve uzmanlığını. Camilla taşınmak istiyordu, onu terk etmek istiyordu, neden onun evine kimlerin girdiğini bulmaya çalışsın ki?

Ama arabası onu bu binaya getirmiş, ayakları da bu odaya taşımıştı. Yedek monitörün önüne oturdu ve oynat düğmesine bastı.

Hırsızlığı yirminci kez izlediğinde, Marlon failin kimliğini bulmaya hiç yaklaşmamıştı. Bir şey hafızasını rahatsız ediyordu. Bu adamı bir yerlerde görmüş müydü? Ama nerede? Videoyu tekrar izledi. Tekrar. Tekrar. Yüzündeki gölge miydi yoksa piercing mi? Kahverengi saç mıydı yoksa koyu sarı mı?

Masadan kalkıp yeni bir kahve yaptı, sonra tekrar masaya oturdu. Bu sefer, topladıkları görüntülerden başlangıcından itibaren fırının ön kapısının video görüntülerini izlemeye başladı, hırsızın boyuna ve yapısına uyan birini arıyordu.

Camilla ekrana her çıktığında midesi bulanıyordu. Kusmak istiyordu. Bir düzine kez bilgisayarı kapatmak için güç düğmesine uzandı, ama elini hareket ettirmeden önce durdu.

Biri onun işine zarar vermeye çalışmıştı, *ona* zarar vermeye çalışmıştı. Öfke, incinme ve ihanet duygularıyla doluydu, ama Camilla'nın gece boyunca çalışırken güvende olmadığı düşüncesi...

Bu, hafta sonu sonunda taşınacağını bilmekten daha kötüydü.

Belki bunu bir iş olarak görebilirdi. Bu sektörde çalışmayı sevmesinin nedeni bu değil miydi? İşleri kabul edebilir, müşterileriyle ilgilenebilir, sözleşme bittiğinde onları geride bırakabilirdi. Belki Camilla'yı Elite Security'nin bir müşterisi olarak görürse, geçen ay olanlar unutulurdu. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra yoluna devam edebilirdi. Evi yeniden rahat nefes alabileceği bir yer olurdu. Yalnız başına. Her zaman olması gerektiği gibi.

İncelemeleri gereken iki haftadan biraz fazla bir süreye ait görüntü vardı ve iki kat hızda izleseler bile bu saatler sürerdi. Elton, süreci hızlandırmak için bir tür komut dosyası yazdı ve görüntüdeki potansiyel şüphelileri otomatik olarak işaretledi, ancak bu, Marlon'un istediği kadar hızlandırmadı. Hala komut dosyasının işaretlediği her şeyi incelemek, ardından parametreleri değiştirmek ve hepsini yeniden yapmak zorundaydılar.

Yavaş ve sıkıcı bir işti ve Marlon'un göğsündeki stres giderek artıyordu, sanki kaburgaları büyük çelik kayışlarla sıkıca bağlanmış ve yavaşça sıkışmış gibi. Bir şeyi kaçırdığını hissediyordu, ama aynı zamanda bunu hiç umursamaması gerektiğini de hissediyordu. Fırının güvenlik kamerası görüntülerini izlediği her dakika onu parçalıyordu.

"Ona zarar vermek isteyen biri var mı?" Elton bininci kez sordu. Bu soruyu onlarca farklı şekilde sormuştu, ama hepsinin cevabı aynıydı:

"Bilmiyorum."

Ve gerçek bu değil miydi? Marlon, Camilla'ya zarar vermek isteyen biri olup olmadığını bilmiyordu. Gözlerinde paniği görmüştü, ama Camilla bunun nedenini paylaşmak istememişti. Onun hakkında *bir şey* biliyor muydu? Birbirleriyle dalga geçip

gülmüşler, geçmişlerinden parçalar paylaşmışlardı... ama bu gerçekten ne anlama geliyordu? Ona aşık olduğunu sanmıştı. Hayal mi görüyordu? Onu sevmek için onu yeterince tanı mıyordu bile.

İnsanlık dışı hızlarla ekranın içinde ve dışında dolaşan insanları izlerken, zihninde Camilla'nın sesi tekrar tekrar yankılanıyordu: *Sürekli beni kurtarmak istiyorsun, ama benim buna ihtiyacım yok.*

Onu çözmüştü, değil mi? Onun, acınası, kendini beğenmiş bir kahraman gibi dolaşmaktan hoşlandığını anlayabilirdi. Her zaman çevresindeki herkese bakmaktan ve onların ona ihtiyacı varmış gibi davranmaktan zevk alırdı.

Camilla'nın onun koruyucusu olmasına ihtiyacı yoktu. Marlon onu kabul etmeye zorlayana kadar güvenlik sistemini bile istememişti.

Marlon ekrana öfkeyle baktı.

"Çok mutlu görünmüyorsun patron."

Elton'a baktı, Elton ise üzerinde parlak bir kedi resmi olan bir fincandan çamur gibi kahveyi yudumluyordu. Marlon başını salladı. "Sadece bu adamı bulmak istiyorum."

Elton bir tuşa bastı ve ekranlardan biri, fırınındaki mutfakta fırından mükemmel pişmiş kekleri çıkaran Camilla'nın görüntüsüne geçti. Keklerin üstlerine dokundu, sonra tekrar çalışma tezgahına döndü, orada daha fazla malzeme diziliydi.

Uzun bir süre hareketsiz durup tezgaha baktı. Sonra omuzları aniden ağır hıçkırıklarla titremeye başladı, sanki birdenbire bir duygu dalgası gelmiş gibi.

Marlon'un kalbi sıkıştı.

"Oraya gitmek ister misin?" diye sordu Elton rahat bir şekilde. "CCTV görüntülerini ben halledebilirim."

Camilla'nın vücudu hareketsiz kaldı ve Marlon onun omurgasını düzeltmesini izledi. Derin bir nefes aldı, sonra önündeki malzemelere yöneldi.

Marlon tereddüt etti, ama kadının sesi yine kafasında yankılandı. Arka kapısına giderse, onu kurtarmaya çalışıyor gibi görünürdü. Camilla'nın buna ihtiyacı yoktu. Bunu yüzüne karşı söylemişti. "Orada olmamı istemedi."

"Köşede oturup sessiz kalabilirsin." "Orada olmamı istemedi," diye tekrarladı, sesi gergindi.

Elton bir anlığına ona baktı, sonra omuz silkti ve işine geri döndü. Marlon sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve ofisten çıktı.

Gözleri ağrıyordu, sanki uzun ve derin bir uykuya ihtiyacı varmış gibi. Ama vücudu gergindi.

Eve gitme düşüncesi, o sessiz ve boş ev...

Elton'ın yanındaki koltuğa oturdu ve işine geri döndü. Marlon taktiğini değiştirerek The Sweetest Thing'in adresine ait kamu mülkiyet kayıtlarını çıkardı. Belki Camilla ona söylemeden onun sakladıklarını öğrenebilirdi. Onun işini hedef alan kişinin kim olduğunu bulabilirdi. Bu onun işi değil miydi? Her gün yaptığı şey bu değil miydi?

Çevrimiçi kayıtları araştırdı, ancak sadece yirmi yıl önce yeni bir sahibine satıldığını ve o zamandan beri kiralandığını öğrendi. Mülk onun adına değildi, ancak eyalet kayıtlarına göre işin sahibi oydu. Kirayı karşılamak için yeterli para kazanamıyor muydu? Neler oluyordu? Hayal kırıklığına uğrayan Marlon odadan çıktı ve banyoya gidip yüzüne su serpti. Sakalında damlacıklar birikirken aynada kendine baktı ve kendini tamamen zavallı hissetti.

Onu iten bu kadına yapışıp kalmıştı. Kadın açıkça söylemişti: Onun kahramanı olup onu kurtarmasına ihtiyacı yoktu. Eve gidip biraz uyuması ve kadının çaresizce istediği gibi kendi sorunlarını çözmesine izin vermesi daha iyi olmaz mıydı?

Bu akıllıca bir hareket olurdu, ama yüzünü kuruladıktan sonra Marlon video görüntülerine geri döndü ve işine devam etti.

PANİK, Camilla'nın omzuna oturmuş, kulağına şüpheler fısıldayan bir şeytandı. Elleri, kalbini ortaya koyarak pişirirken uçuyordu, derin, yıpranmış alışkanlık izleri hareket etmesine yardımcı oluyordu. Rekor sürede kekleri pişirip soğumaya bıraktı, sonra diğer tatlılarını kontrol etti.

Akşam boyunca sadece dört kez gözyaşlarına boğuldu, bu da bir zafer gibi geldi. Tek istediği, bir top gibi kıvrılıp dünyanın erimiş çekirdeğine batmaktı, ama gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı ve devam etti.

Camilla çalışırken, durumun kurtarılabilir olduğunu kendine söyledi. Dört tabak kek sağladı, bu da şanslıydı. Sadece dekoratif katlı kek ve iki tabak kek daha yapması gerekiyordu. Diğer tatlıların çoğu dokunulmamıştı, bu yüzden tatlı masasına dikkatini vermesi gerekmiyordu. Hızlı çalıştığı sürece bunu başarabilirdi.

Frosting için malzemeleri hazırlarken telefonu çaldı ve aceleyle ellerini yıkayıp önlüğünün cebinden telefonu çıkardı. Arayan

Marlon'dan değildi ve Camilla, karnında kaynayan keskin hayal kırıklığını kabul etmeyi reddetti.

"Selam, Scarlett."

"Mesajlarına cevap vermiyorsun. İyi misin? Cormac'tan fırınına birinin girdiğini duyduk."

"Evet. Goodhew pastası mahvoldu, ben de yeniden yapıyorum." Diğer sorunları gölgelerde bir canavar gibi belirliyordu, ama bunları ifade edecek kelimeleri yoktu. Pastaya odaklanması gerekiyordu.

"Yoldayız," diye cevapladı Scarlett ve hat kesildi.

Camilla öfkeyle nefes aldı. Onları geri çevirmeli ve yapılması gerekenlere odaklanmalıydı, ama arka kapı çalındığında, yine de arkadaşlarına kapıyı açtı (güvenlik kameralarından onların geldiğini kontrol ettikten sonra). Scarlett, Amelia ve Lucy, dost canlısı, ezici bir kuş sürüsü gibi onun alanını ele geçirdiler. Cevaplar istediler ve çeşitli koltuklara tündediler, o ise işini yapabilmek için onları çalışma masasından uzaklaştırdı.

Onların varlığı onu rahatlattı ve Camilla, Marlon'un burada olmasını ne kadar istediğini görmezden geldi. İlişkileri sallantılı bir temele dayanıyordu; asla yürümezdi. Öncelikle kendine bakması gerekiyordu.

"Marlon nerede?"

Amelia'nın sorusu Camilla'yı kendi düşüncelerinden çıkardı. "Birkaç saat önce çıktı," diye cevapladı, soruyu hiç yanıtlamadan.

Amelia kaşlarını çatı. "Bu garip. Burada kalmadı mı? Seni yalnız mı bıraktı?"

"Evet," diye cevapladı Camilla, bakışlarından kaçmak için depoya girerek. Geri çıktığında, üç kadın da onu izliyordu.

"Hmm." Lucy gözlerini kısarak

baktı. "Evet," diye onayladı

Scarlett. "Hmm."

"Ne?" Camilla arkadaşlarına sırtını döndü ve kekleri kalıplarından çıkarmaya başladı. Onları hızlıca soğutmak için dondurucuya koyacaktı; aksi takdirde, sabaha kadar süslemeye başlayamayacaktı ve bu biraz fazla riskliydi.

"Onu kendinden uzaklaştırdın," dedi Lucy.

"Ve eminim bu onu çok üzmiştir," dedi Amelia, "özellikle de Leo'ya benziyorsa. Muhtemelen çok duygusal bir kalbi vardır."

Camilla'nın kalbi keskin bir acı ile sızladı. "O kadar da derin değil," diye yalan söyledi. "Sadece yapmam gereken çok iş var ve odaklanmam gerekiyor. Yarın onun evinden taşınıyorum."

"Um," dedi Amelia, "ne?"

"Bu her zaman geçici bir durumdu."

"Nereye taşınıyorsun?"

"Benim kanepemde kalabilirsin," diye teklif etti Lucy.

Camilla arkadaşına baktı ve yüzüne cesur bir gülümseme takındı. "Henüz tam olarak karar vermedim, ama vereceğim. Teşekkürler, Lucy. Bu pasta bittiğinde ve teslim edildiğinde, başka şeyler düşünmeye vaktim olduğunda sana haber veririm." Ve Frankie Smith ile son kez yüzleştğinde.

Derin ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra Scarlett nazikçe, "Camilla, tatlım, iyi misin? Belki pasta için başka bir çözüm vardır... Başka bir pastaneden alabiliriz... Fred anlayacaktır." dedi.

Camilla çalışmaya devam etti. Tepsileri kaplamak için kullandığı pişirme kağıdını soyup attı. Elleri titriyordu.

"Fred ile konuşmamı ister misin?" diye sordu Amelia. "Olanları açıklayabilirim."

"Hayır," diye cevapladı Camilla. "Ona sabah saat 10'da pastayı mekana getireceğimi söyledim, öyle de olacak. Bu, ona ve arkadaşlarına iyi bir izlenim bırakmak için ilk ve son şansım ve bunun hiçbir şey tarafından gölgelenmesini istemiyorum. Nadia'nın düğününden önceki gün düğün pastası için stres yapmasını istemiyorum."

"Tamam," diye cevapladı Amelia. Camilla, gözünün ucuyla üçünün birbirlerine bakıştığını gördü. "Yardımcı olabilir miyiz?"

"Gerçekten yalnız kalmak istiyorum," diye cevapladı Camilla, onlara dönerek. "Üzgünüm. Kaba olmak istemiyorum. Sizi seviyorum ve ilgilendiğiniz için minnettarım, ama gerçekten odaklanmam gerekiyor."

Lucy bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama sessiz kaldı. Amelia ve Scarlett birbirlerine baktılar, sonra Camilla'ya. Havada gerginlik vardı, Camilla'nın tüm sırları aralarında bir palisade çiti gibi duruyordu.

Sonunda Amelia başını salladı. "Tabii. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Eve gitmek için aracın var mı?"

Camilla, kaşlarını çatarak fırının ön tarafına baktı. Arabası Marlon'un evindeydi; kızlarla birlikte Kış Festivali'ne yürüyerek gitmiş ve Marlon onu buraya arabayla getirmişti.

"Arabamı bırakabilirim," dedi Lucy, anahtarlarını çıkararak. "Scarlett, beni eve bırakabilir misin?"

"Tabii ki."

Camilla anahtarları aldı ve boğazı düğümленirken avucunda sıkıttı. Arkadaşlarını hak etmiyordu. Frankie ve borcundan onlara bahsetmediği için. Şu anda onlara yalan söylüyormuş gibi hissettiği için. Ama hepsi sırayla ona sarıldı, sonra işine bıraktılar.

CAMILLA Fırında, ofisinin zemininde kıvrılmış olarak uyudu. Uyuduğunda, Daniel mutfakta o günün ekmeğini yapmaya başlamış, telaşla çalışıyordu. Camilla, ofis kapısının diğer tarafında Daniel kendi kendine mırıldanırken, birkaç saat uykusuz bir uyku çekti.

Alarmı çok erken çaldı ve Camilla sendeleyerek kalktı, önlüğünü giydi ve pastaya son rötuşları yaptı. Banka hesabını kontrol ettiğinde, paranın yatırıldığını gördü. Cumartesi günü birkaç saat açık olan bankasının şubesine gidip, bu kabusu bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için yeterli parayı çekebilecekti.

Marlon onu kontrol etmek için aramamış ya da mesaj atmamıştı ve Camilla bunun kendisini rahatsız etmediğini kendine söylemeye çalıştı. İlişkileri bitmişti ve bu en iyisiydi. Sipariş listesini kontrol etti, her şeyin yolunda olduğundan emin oldu ve rahat bir nefes aldı. Saat dokuzdu ve işi bitirmişti.

Öyleyse neden kendini bu kadar kötü hissediyordu?

"Harika görünüyor Camilla," dedi Daniel, kolunu Camilla'nın omzuna dolayarak omzunda unlu bir el izi bırakarak. "Hepsi. Ama dün gece her şeyi tek başına yeniden yapmak yerine beni arayıp yardım etmemi istemelisin."

Frankie Smith'ten ödünç aldığı giyotin bıçağından kurtulmasını sağlayacak pişmiş ürünlere baktı. "Bunu kendim düzeltmem gerekiyordu."

Daniel içini çekti, onu sıkıca sarıp sarmaladı, sonra işine geri döndü. Fırının yemek salonu müşteriler ve çalışanlarla gürültülüydü, espresso makinesi tıslıyor, kasa açılıp kapanıyordu. Camilla oraya çıkıp neşeli bir yüz takınacak gücü yoktu. Bunun yerine, katlı pastayı ve Lucy'nin arabasının bagajına sığacak kadar çok sayıda tabakalı pastayı paketledi ve Goodhew düğün mekanına doğru yola çıktı.

FRED VE NADIA, Stirling'in en görkemli mekanı olan Old Road Hotel'de evlenmeye karar vermişlerdi. Otel, şehrin hemen dışındaki ormanın içinde yer alıyordu. Taş bina, Stirling Hill'in eteklerinde, ağaçlarla çevrili bir nöbetçi gibi duruyordu. Camilla araba sürerken kar taneleri düşmeye başladı. Yılın ilk kez karlar yere yapışıyordu. Goodhew'ların düğün fotoğrafları muhteşem olacaktı.

Camilla uzun yolu dikkatlice sürdü. Düğün için kalan tatlıları almak için bir kez daha gidip gelmesi gerekiyordu, sonra bankaya uğrayıp Frankie'ye ödemesi gereken parayı çekebilirdi.

O zaman kabusu sona erecekti.

Camilla camını indirdi ve otel kapısındaki personelden biriyle konuştu. Personel, binanın arkasındaki servis girişine doğru eliyle işaret etti. Camilla, onu karşılamaya gelen mutfak personelini tanıyordu ve personel, tekerlekli bir el arabasıyla katlı düğün pastasını içeri getirdi.

Pasta binaya girince, Camilla katları birleştirdi ve süslemelere son rötuşları yaptı. Zarif, zamansız ve lezzetli görünüyordu, tek eksiği Goodhews'ların paha biçilmez pasta s s yd . Camilla daha sonra bir saat boyunca diğer lezzetli ikramları mutfağa taşırken, diğer personel büyük etkinliğin catering hazırlıklarını yapıyordu.

Havada bir heyecan vardı: ticari mutfaklarda sıklıkla görülen, kaosun eşiğinde olan o tanıdık his. Büyük, dövmeli bir bulaşıkçı odanın diğer tarafında ışık hızında çalışırken, beyaz üniformalı erkekler ve kadınlar hayatları buna bağlıymış gibi kesip, karıştırıp, hazırlık yapıyordu.

Baş aşçı ve mutfağa girip çıkan birkaç servis elemanı dışında, çoğu kişi ona yabancıydı. Yine de, odadaki enerji Camilla'nın gözeneklerine işledi ve ona biraz enerji verdi.

Bu uzun sürmedi. Tüm tatlılar mekana ulaşıp hazırlanıp sayıldığında, yorgunluk Camilla'nın iliklerine işlemişti. Mutfaktan çıkıp koridorun duvarına yaslandı, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Marlon'u duymadan önce hissetti. Onun varlığı, görmezden gelemeyeceği bir i ğ d sel çekim gibiydi. Gözlerini açtı ve koridorda ona doğru ilerleyen Marlon'a döndü. Marlon, olması gerekenden daha fazla yer kaplıyordu.

Kaşları çatık, gözleri kararmış bir şekilde onu süzdü. Camilla'nın tek istediği, göğsüne yüzünü gömmek ve kollarının onu sardığını hissetmekti, ama o günler geride kalmıştı. Artık ondan teselli bulmaya hakkı yoktu.

Aralarında bir an sessizlik oldu. "Merhaba," dedi

Camilla sonunda.

"Pastayı yaptın mı?" Camilla

başını salladı. "Evet."

Marlon çenesini indirdi. "İyi."

Konuşmaları hiç bu kadar yapmacık olmamıştı. Geçen ay boyunca çok fazla zaman geçirmişlerdi, çoğu sessizlik içinde, ama hiç bu kadar yabancı ve rahatsız hissetmemişti.

Camilla'nın midesinde asit kaynıyordu. İçgüdüğü kaçıp saklanmaktı, ama Marlon'un gözlerine bakarken kaçmak ya da saklanmak istemediğini fark etti. Pastayı düzelttiği gibi bunu da düzeltmek istiyordu.

Camilla, yetişkin hayatının tamamını kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenerek geçirmişti. Ailesi, eski sevgilisi, Frankie ile yaptığı hatalar... Hepsi ona, kendinden başka kimseye güvenmemesinin daha iyi olduğunu defalarca öğretmişti.

Ama Marlon ona yeni bir şey göstermişti. Camilla yorgunluktan bitkin düştüğünde akşam yemeğini pişirmişti. Geceleri onu kollarına alıp derin ve huzurlu bir uykuya dalmasını sağlamıştı. Onu güldürmüştü. Nefesini kesmişti. Onu *mutlu* etmişti.

Ondan uzak durmak istemiyordu. On yıldan fazla bir süredir ilk kez Camilla kendini yeni bir şeye açmak istiyordu. Önceki gece çok korkmuştu, hem korkmuş hem de öfkeliydi. Ya yanılmışsa? Marlon sadece onu korumaya çalışıyordu. İşinin tehlikede olduğunu bilmiyordu, çünkü ona söylemeye çok korkmuştu.

O iyi bir adamdı. Camilla, onun için doğru kadın olmak istiyordu ve ilk adımı atması gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Camilla.

Marlon gözlerini kırptı. Kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Dün gece seni uzaklaştırdığım için. Stresliydim ve bunu senden çıkardım. Bunu yapmamalıydım."

Bir an, bir anlık bir an, Camilla Marlon'un aralarındaki mesafeyi kapatacağını düşündü. Onun teninin kokusunu koklayacağını, kollarının vücudunu sardığını hissedeceğini düşündü.

Ama Marlon'un gözleri kapandı ve çenesi sertleşti. "Teşekkürler. Özrün kabul edildi."

Üç basit, kibar kelimenin Camilla'yı bu kadar derinden inciteceğini kim tahmin edebilirdi? Aralarındaki kırılan şeyi düzeltmenin bir yolu yoktu. Marlon'u incitmiş, onu uzaklaştırmıştı ve şimdi ilişkisi bitmişti.

Yorgunluk kemiklerinin iliğine kadar işledi. Olduğu yerde çöktü, son yirmi dört saatin ağırlığını ve Frankie ile birlikte gelecek olanların yükünü omuzlarında hissetti. Önündeki adama gözlerini kırıştırtarak bakan Camilla, rol yapmaya gücü yetmedi. "Bu gece senin evinde kalabilir miyim?" diye sordu, tüm gururu bir kenara bırakarak. "Dışarıda olacağımı söylediğimi biliyorum, ama kalacak bir yer ayarlamak için vaktim olmadı. Kızlardan birine sorabilirim, ama tüm eşyalarım senin evinde ve..."

Adamın çenesinin gerildiğini görünce sözünü kesmişti. Gözleri parlıyordu, sanki isteği onu kızdırmış gibi.

İncinen ve ağladığını ona göstermek istemeyen Camilla, dikleşti. "Boş ver. Sorduğumu unut. Sen burada çalışırken eşyalarımı alıp anahtarları posta kutusuna bırakacağım."

"Camilla..."

Gitmek için döndü, ama Marlon kolunu tuttu.

"Tabii ki benim evimde kalabilirsin," dedi alçak sesle. "Camilla. Ben..."

Sesi kesildi ve sonra telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı, çenesini sıktı, burun deliklerini genişletti ve Camilla bu fırsatı kaçmak için kullandı. Arabasına bindi ve bankaya doğru yola çıktı. Bugün halletmesi gereken bir iş daha vardı. Ondan sonra Camilla kendini bırakıp dağılacaktı.

YİRMİ İKİ

MARLON odanın arkasında dururken, Nadia ve Fred masadan masaya dolaşarak konuklarla gülüşüp sohbet ediyorlardı. Akşam yemeği sorunsuz geçmişti ve pastayı kesme zamanı yaklaşmıştı. Nadia, her tarafı inci boncuklarla işlenmiş dantelli elbisesiyle zarif ve güzeldi. Koyu saçlarına takılı taç, balo salonunun ışıklarında parıldıyordu. Fred ona sanki dünyasıymış gibi bakıyordu.

Nadia güzel bir gelindi, ama eski bir eşofman altı ve eski bir tişört giyen Camilla'nın yanında sönük kalıyordu. Saatine bakan Marlon, eve gidip Camilla'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için can atıyordu. Ekibi gün boyunca iyi bir performans göstermiş ve hiçbir konuğu geri çevirmek zorunda kalmamışlardı. Fred'in şirketinin tatilinde yaşananlardan sonra, bu etkinliğin sorunsuz geçmesi rahatlatıcıydı. Yine de, gitmek için sabırsızlanıyordu.

Odayı gözden geçiren Marlon, Camilla'nın ne yaptığını merak etti. Daha önce çok yorgun görünüyordu. Endişe onu kemiriyordu ve dakikalar geçtikçe suçluluk duygusu yağmur sonrası mantar gibi büyüyordu.

Camilla'nın kendisine yönelttiği suçlamalar onu kırmıştı, ama Camilla haklıydı. En iyi niyetle Camilla'nın hayatına girmişti, ama Camilla'nın kendisinden gerçekten ne istediğini konuşmak için zaman ayırmamıştı. Kafasında Camilla'nın hayatına mükemmel bir şekilde uyum sağladığı bir fantezi yaratmıştı. Ama Camilla'nın hayallerini, işini dikkate almamıştı.

The Sweetest Thing başarılı bir işletmeydi ve Camilla onu kendi başına kurmuştu. Elbette ayrılmak istememişti. Elbette pastası mahvolduktan sonra yeniden yapmak istemişti.

Tıpkı onun güvenlik ekibinin bugün iyi performans göstermesini ve etkinliğin sorunsuz geçmesini istediği gibi, Camilla da sözlerini yerine getirmek istemişti. Onun istekleri de farklı değildi. Onu koruma ihtiyacının, başka bir çözüm bulabileceği halde bunu gölgelemesine izin vermişti. Kalabilirdi. Başka bir çalışanı arayıp mekanı gözetlemesini isteyebilirdi.

Bunun yerine, kırılmış ve sinirlenmişti.

Bugün, Camilla karşısına dikilip bu gece onun evinde kalabilir mi diye sorduğunda, öfkesi bir anda yok olmuştu. Camilla'yı gidecek hiçbir yeri olmadan

Camilla'yı gidecek hiçbir yeri olmadan evden atmaya hazırken nasıl iyi bir insan gibi davranabilirdi? Camilla taşınacağını söylediğinde, bir parçası rahatlamıştı. Ve bu rahatlama onu utandırmıştı.

Şimdi, olay uzadıkça ve Marlon düşünceleriyle baş başa kaldıkça, kendi egosunun önüne geçmesine izin veremeyecek kadar onu çok önemseydiğini fark etti. Koruması gereken kişinin ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmadığında, koruyucu olarak çok yetersizdi.

Onu bir dahaki görüşünde, Marlon ona sıkıca sarılacak ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleyecekti. O her şeydi. O, onun aşkıydı. Kadınıydı. Dünyasıydı.

Telefonuna baktı; kız mesaj atmamıştı. Muhtemelen uyuyordu. "Bay St. James," diye bir ses solunda mırıldandı.

Marlon döndüğünde, Goodhew'un uşaklarından Percival'ın balo salonu kapısının yanında durduğunu gördü. "Her şey yolunda mı?"

"Pastanın üzerine pasta süslemesini koyma zamanı geldi. Transferi denetlemek için iki adamınızı ödünç alabilir miyim?"

Marlon başını salladı. "Elbette." Telsizinin yanındaki düğmeye bastı. "Cormac. Luke. Percival'ın hizmet girişinde size ihtiyacı var. Sıcak bir pasta süsü geliyor."

"Anlaşıldı," diye Cormac'ın sesi Marlon'un kulaklığından cızırdadı.

Percival'a başını salladı. "Konuştuğumuz gibi arka girişte sizinle buluşacaklar ve adamlarınızın arabasından mutfağa taşınmasını denetleyecekler."

"Harika." Percival derin bir baş salladı, sonra ortadan kayboldu.

Marlon etkinliğe geri döndü ve kravatını düzeltti. Yakası sıkı geliyordu ve balo salonunda rahat hissedebileceğinden biraz daha sıcaktı. Percival'ın kullandığı kapıya baktı...

Ve tereddüt etti.

Pasta süslemesinin nakli, Goodhew'larla uzun uzun tartışılmıştı. Bu şey, bir aile yadigarıydı ve çok değerliydi. Görünüşe göre, altın ve elmaslarla kaplıydı ve kesilmeden hemen önce pastanın üzerine yerleştirilecekti. Goodhew'ların aracıyla gelecekti ve kilitli kutu, arabadan mutfağa, oradan da balo salonuna nakledilirken korunacaktı.

Pasta kesildikten ve fotoğraflar çekildikten sonra, aynı işlem tersine yapılacaktı.

Marlon'un operasyonu kendisi yönetmemesinin tek nedeni, balo salonundan sorumlu olmasıydı. Normalde, hem o hem de Cormac bu tür etkinliklerde çalışmazlardı — işleri büyümüştü ve

artık işin içinde aktif olarak yer almıyorlardı — ama bu sözleşmenin değeri ve önemi çok büyüktü. Goodhew'un iyi niyetini kazanmak, işi büyük bir sıçrama yapabilirdi.

Marlon irkildi. Camilla da ona tam olarak bunu söylemişti, ama o bunu görmezden gelmişti. Bir kez daha, Camilla'nın kendisi gibi davrandığı için onu eleştirdiğini fark etti. Ondan özür dilemesi gerekiyordu. Onu bulmalı ve hatasını anladığını bilmesini sağlamalıydı. Bu durumu *düzeltilmesi* gerekiyordu.

Pasta kesimi biter bitmez ayrılacaktı.

"Harekete geçtik," dedi Cormac kulaklığından. "Mutfağa iki dakika var."

Düşünceleri değerli pasta süslemesine geri döndü. Bir anı aklına geldi ve Marlon'un kalbi hızlandı. Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama ensesinde bir karıncalanma hissetti. Uzun zaman önce içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti.

Odanın dışına çıkan Marlon, telefonunu çıkardı. The Sweetest Thing'e yapılan hırsızlık olayının görüntülerini bulmak için sadece birkaç dokunuş yeterliydi. Suçlunun buzdolabını açtığı klibi bulana kadar ileri sardı.

Marlon'un kanı dondu.

Hırsızlık olayından bu yana bu görüntüleri binlerce kez izlemişti, ama gözünün önündeki şeyi görmemişti. Marlon, adamın bir şey aradığını biliyordu, ama Camilla'nın yaptığı model süslemeyi gördüğünde durakladığını fark etmemişti. Suçlunun buzdolabını açıp süslemeyi alıp ellerinde ezdiğini fark etmemişti.

Adam pastaneyi mahvetmek için düğün pastasını yok etmemişti; model çikolatadan yapıldığını görünce öfkeyle yok etmişti. Goodhews'ların aile yadigarı pasta süslemesinin pastanede olmamasına kızmıştı. Adam bir an için etrafı taradı, ama sonra sirenleri duymuş olmalıydı, çünkü bir saniye sonra arka kapıdan kaçtı.

Adam pasta süslemesinin peşindeydi. Marlon bundan emindi. Ama... o kimdi

?

"Şimdi davayı açıyoruz," dedi Cormac. "Canlı yayındayız. Gözlerinizi açık tutun,

."

Marlon, ayaklarına hareket emri vermeden önce koşmaya başlamıştı. Neredeyse iki catering görevlisini de v iriyordu, sonra sallanan

mutfak kapısını iki eliyle açtı. Bir bakışta mekanı kavrayan Marlon'un ciğerleri hızla inip kalkıyordu.

Yemek servisi görevlileri tabakları kazımak ve tezgahları temizlemekle meşguldü. Bulaşıkçılar arka köşede tepsileri yıkayıp düzenliyorlardı. Siyah yelekli garsonlar, büyük tabak kekleri tabaklara dizerek, katlı pasta törenle kesilip fotoğraflandıktan sonra konuklara servis edilmek üzere hazır hale getiriyorlardı.

Camilla'nın yarattığı pastayı taşıyan tekerlekli bir arabanın önünde, Percival beyaz eldivenli ellerinde altın ve elmas pastanın süslemesini tutuyor ve onu yavaşça pastanın üstüne indiriyordu.

Amelia da oradaydı, telefonunu yukarı doğru tutuyordu. Marlon kapıdan içeri daldığında döndü ve küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Hey! Camilla için video çekiyorum," diye açıkladı, ama Marlon odadaki her yüzü tarayarak, kadınına terör estiren adamı arıyordu. O pislik burada bir yerlerdeydi, pasta süslemesini almak için fırsat kolluyordu.

Orta boylu, zayıf yapılı, kahverengi saçlı. Erkek. Yirmi ila otuz yaşlarında. Bir kez, iki kez taradı. Dikkatini çeken kimseyi görmedi.

Percival işinden başını kaldırdı, pasta süsü henüz pastanın en üst katına dokunmamıştı. Marlon'a kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Cormac, pastanın etrafında toplanan kalabalıktan ayrılıp yaklaştı. "Ne var, St. James?"

"Pasta süsü. Hırsızlık bunun içindi." "Hırsızlık mı?"

Percival kaşlarını çatarak sordu.

Telaşlı görünen bir düğün planlayıcısı Marlon'un arkasından içeri girdi. "Pasta zamanı, millet. Fred ve Nadia bekliyor. Hemen oraya götürmemiz lazım."

"Bekle," dedi Marlon, ama Percival pasta süslemesini pastanın üzerine bırakıp, her iki yanındaki iki personele başını salladı ve onlar da arabayı kapıya doğru itmeye başladılar.

Pasta, pürüzsüz ve zengin görünümlü bir krema ile kaplanmış, çok güzeldi. Camilla, pasta süslemesini güzelce çerçeveleyen kavisli sert karamel süslemeler yapmıştı. Pastanın tabanında küçük armut şekillerine oyulmuş haşlanmış armut parçaları vardı ve her katmanı daha fazla sert karamel dalgaları süslüyordu. Süslü, zarif ve kesinlikle çok güzeldi. Pasta süsü, onun şaheserinin üzerinde parıldayarak duruyordu. Camilla, pastanın tamamını, üstündeki mücevherle uyumlu olacak şekilde tasarlamıştı. O bir dahiydi.

Amelia çekmeye devam etti, ama Marlon'a bir kez daha baktı.

Cormac kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

Marlon, garsonlardan birinin arabayı mutfak kapısından dışarı itmesini izleyerek başını salladı. "İçgüdüsel bir his."

"Hadi," dedi Cormac, başını sallayarak. "Sen arkayı izle. Luke, sen sol tarafı izle. Gidelim."

Üç iri yarısı adam, sanki başkan ve gizli servis ajanlarıymış gibi düğün pastasını koruyorlardı.

Amelia geriye doğru yürürken pastanın hareketini filme alıyor ve anlatıyordu. "Çok güzel görünüyor Camilla. Işık minik taçtan parıltıyor ve karamel o kadar ince ve narin ki sanki altın gibi. Çok iyi iş çıkarmışsın. Nadia ve Fred çıldıracaklar."

Uzun koridorda geri yürürken, Marlon derin nefesler aldı ve Amelia'nın sesini dinledi. Her şey yoluna girecekti. Kalbi deli gibi çarpıyordu, ama bu tehlikenin yaklaştığı anlamına gelmiyordu. Uzun bir gün geçirmişti; belki de içgüdüğü yanılıyordu. Belki de Camilla'yı incitmiş olmaktan dolayı stresliydi ve bu garip bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Ama güvenlik kamerası görüntüleri vardı. Adamın, gerçek olmadığını fark edince replika pasta süslemesini alıp parçaladığını *görmüştü*.

Resepsiyon odasına vardılar ve güvenlik ekibi fotoğraf çekilebilmesi için geri çekildi.

Fred ve Nadia yaklaşarak Camilla'nın pastasını hayranlıkla incelediler. Marlon'un midesinde bir endişe hissetmesine rağmen, gurur duyduğunu hissetti.

Diz çöküp ondan af dileyecekti. Nadia fırından ayrılmak istememişti çünkü pastacılık onun hayatının anlamıydı. Onun bu işi bırakmasını kim isteyebilirdi ki? Nadia'nın bu kadar açık bir yeteneği varken onu zorlayacak kimdi? Marlon, Nadia'nın gözlerindeki yaşları görmesini diledi.

Fred pastaya gülümsedi ve Nadia'nın şakağına öpücük kondurdu. Sonra uzattığı bıçağı aldı ve gürültülü alkışlar eşliğinde pastanın orta katını kesmeye başladı. Odanın önündeki büyük ekranda pasta, pasta süsü ve bıçak yüksek çözünürlükte yayınlanıyordu.

Camilla hakkındaki düşünceleri ve dün geceki kavgalarında kendi hatasını fark etmesine rağmen, Marlon'un her yeri kaşınıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu derisinin altında, kemiklerinde hissedebiliyordu. Pastanın üstündeki süsleme her şeyin anahtarıydı, ama oraya çıkıp onu alıp güvenli bir yere koyamazdı.

Odayı taradı. Kaşlarını çatdı. Olağandışı bir şey görmedi. Tüm konuklar sayılmıştı ve bina güvenliydi.

"Birkaç söz söylemek istiyorum," dedi Fred mikrofona ve ekrandaki görüntü onun ve Nadia'nın yüzlerine dönüştü. "Büyükannem neredeyse altmış yıl önce bugün evlendi. Bugün bizimle birlikte olamadı, ama Nadia'yı çok seveceğini biliyorum..."

Marlon ağırlığını kaydırды, yüzlere bakarak gölgelere atladı. Konuşmalar uzayıp gitti ve sonunda Fred ve Nadia birbirlerine pasta yedirdiler. Fotoğrafçının kamerası *tıklama sesleri* çıkardı. Konuklar bu anı yakalamak için telefonlarını kaldırdılar. Nadia gözlerini kapattı ve Fred'e yaslanarak bir parça daha pasta yediler, ikisinin de yüzünde mutluluk ifadesi vardı.

Sonra doğrulup düğün organizatörüne başlarını salladılar. Konuklara önceden hazırlanmış dilimler servis edilebilmesi için pastayı kaldırma zamanı gelmişti.

Sonunda pasta süslemesini takabileceklerdi ve o da bu korkudan kurtulabilecekti. Yakında evine varacak ve Camilla'yı bulacaktı. Özür dileyip, yaptığı hataları düzeltecekti. Her şey neredeyse bitmişti.

Marlon rahat bir nefes alarak pasta arabasını takip ederek kapıdan dışarı çıktı ve koridora doğru ilerledi. Pasta tepsileri taşıyan bir ordusu kadar garsonla karşılaştılar. Beş yüz konuk için beş yüz dilim pasta gerekiyordu ve uzun bir sıra halinde duran catering ekibi birkaç dakika içinde hepsine servis yapmaya hazırды.

Ancak garsonlar pasta arabasının yanından her geçtiklerinde, katlı pasta ve süslemenin üzerinden geçebilmek için tepsilerini kaldırmak zorunda kalıyorlardı. Cormac, arabanın önüne geçmek zorunda kaldı, böylece arabanın yan tarafı tamamen açıkta kaldı.

Marlon bunu öngörmemişti.

Ayrıca, garsonlardan birinin tepsisini düşürerek arkasında duran kişiye çarpması ve onun da kek tepsisini düşürmesine neden olacağını da tahmin etmemiştir. Kırılan tabakların sesi ve çığlıklar duyuldu ve koridorda kaos çıktı.

Sadece bir saniyelik dikkatsizlik, pasta süslemesinin ortadan kaybolmasına yetti. Bir an önce oradaydı, sonra görüşünü engelleyen büyük bir tepsi belirdi ve pasta süslemesinin izi kalmadı. Koridorda çok fazla insan, çok fazla pasta tepsisi, çok fazla gürültü ve çok fazla kaos vardı.

Marlon sakin olmaları için bağırmaya çalıştı, herkese olduğu yerde durmalarını söylemeye çalıştı, ama başka bir pasta tepsisi daha uçtu ve tabaklar

koridorun duvarına çarptı. Bir garson çılgık atarak kırık tabakların üzerine düştüğünde, duvar kağıdına krema lekeleri damladı.

Sonra Marlon, garsonlardan birinin kalabalığın tersine hareket ettiğini gördü.

O hırsız, fırını soyan piç kurusu kaçmaya çalışıyordu. Marlon kükredi. Artık incelikli davranmaya çalışmayan adam, elinde parıldayan pasta süsüyle koridordan koşarak uzak ucundaki servis kapılarına doğru koşmaya başladı. Otelden çıkar çıkmaz, ortadan kaybolacaktı.

Marlon onun paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti. Bu pisliğin Camilla'nın pastasını mahvetmesine ve paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti.

Camilla'nın şaheserinin parçalanmış kalıntılarını hala taşıyan tekerlekli arabayı atlayarak, Marlon çırpınan Percival'ın etrafından hızla geçti. "Çekil yolumdan!" diye bağırarak hızlanmaya çalıştı. Sprint yapmaya başladığında adrenalin damarlarına doldu. "Dur!" Suçlunun peşinden koşarken kolları hızla sallanıyordu. "Yere yat, hemen!"

Adam omzunun üzerinden bakıp hızını iki katına çıkardı. Marlon'un arkasında gürültü arttı. Önündeki yan kapı açıldı ve düğün konukları gürültüyü araştırmak için balo salonunun ikinci kapısından dışarı çıktılar.

Smokin giymiş bir adamı iterek yolundan çekti ve geçerken Leo ve Amelia'nın şaşkın bakışlarını yakaladı, ama açıklamaya ve yavaşlamaya vakit yoktu. Tam hızla bir köşeye çarptı ve duvardan sekerek hırsıza yetişti.

Kapı önlerinde beliriverdi, üzerinde parlak kırmızı bir EXIT işareti vardı. Hırsız rahat bir nefes aldı, ama bu kısa sürdü.

Marlon atladı, adamı kucaklayarak yere indirdi. Kalabalık yetişirken arkasında ayak sesleri duyuluyordu, ama Marlon adamı yere yatırmakla meşguldü. Onu karnının üstüne yatırdı, sonra adamın çırpınan bileklerini yakaladı.

Adamın sol elinde pasta süsü parlıyordu. Parmakları, yenilgiyi kabul etmek istemeyen adamın sıkı tutuşuyla bembeyazdı.

"Kek süslemesini bırak yoksa kolunu kırarım, gerzek," diye bağırdı Marlon, ki bu, hiç söyleyeceğini düşünmediği bir tehditti.

Parmakları açıldı ve pasta süsü yere düştü. Percival aceleyle öne koştu ve onu yerden aldı, hasar olup olmadığını kontrol etti, sonra rahat bir nefes aldı. Cormac ve Luke koşarak geldiler. Luke bir elinde büyük siyah güvenlik çantasını tutuyordu. Onu yere bıraktı ve açtı, bir saniye sonra pasta süsü güvenli bir şekilde içine kilitlendi.

Marlon'un vücudu rahatlamayla doldu. Aynı anda, hırsız tüm gücüyle yere yığıldı.

Marlon adamı sırt üstü çevirip yüzüne baktı ve kaşlarını çattı. "Yüzün tanıdık geliyor," dedi, adamın burun halkasına bakarak yüzünü inceledi. Yüzünü iyice gördükten sonra Marlon onu tanıdı. Ama nereden? "Kimsin sen?"

"O benim komşumun torunu!" diye bağırdı Amelia, ağzı açık bir şekilde ileri atıldı. "Siz... Bayan Gordon... ne...?"

"Bırak beni," diye homurdandı adam.

Marlon öyle bir şey yapmadı. Bu adamı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırken onu sıkıştırmaya devam etti. Amelia'nın dairesinde değildi, çünkü altı ay önce her şey olduğunda orada bile değildi. Öyleyse nerede...

"Sen genç kızlarla çıkmaya çalışan sapıksın," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Camilla seni fırınından kovdu."

Kalabalık arkasında hayretle mırıldandı. Amelia öfkeyle çığlık attı.

O sırada otel güvenliği gelmişti. Adamın bileklerini kalın plastik kelepçelerle bağladılar ve ayağa kaldırdılar.

"Bekle," dedi Marlon, etrafında seyirciler olduğunu umursamadan. Gözlerini hırsız adayı adama dikti. "Dün gece Camilla'nın fırınına girmişsin."

Adam hırladı. "Evet, ne olmuş?"

Fred kalabalık koridordan içeri daldı, gözleri şimşek gibi parlıyordu. Hırsıza, sonra Marlon'a baktı. "Bu pislik büyükannemin pasta süslemesini çalmaya mı çalıştı?"

Marlon önündeki pisliği süzdü ve başını salladı. "Evet."

Fred, öfkeden titreyerek yaklaştı. Burun delikleri genişlemiş, hırsıza baktı. "Bugün benim düğün günüm," dedi sessiz, ölümcül bir sesle, "bu yüzden seni döverek pestilini çıkarmayacağım."

Hırsız yutkundu.

Fred, gök gürültüsü gibi gözlerle onun üzerinde dikildi. "Polis yolda, St. James?"

Marlon iki güvenlik görevlisine baktı, onlar da başlarını salladılar. "Evet. Her şey kontrol altında, Bay Goodhew. Siz ve misafirleriniz geri dönüp günün geri kalanının tadını çıkarmalısınız."

Fred, hırsızın gözlerine uzun bir süre baktı, sonra dönüp Marlon'a baktı. Ağır eli Marlon'un omzuna kondu ve hafifçe sıktı.

"Aferin evlat," dedi, sonra uşığına döndü.

Percival, Fred'e pasta süslemesini göstermek için kutuyu açtı. Fred, kutuyu iyice kontrol ettikten sonra koruyucu kutusuna geri koydu ve kilitledi. Percival kutuyu göğsüne sıkıca bastırarak Cormac ve Luke'a başını salladı. Fred kalabalığı resepsiyon salonuna geri yönlendirdi ve uzaktan müzik tekrar çalmaya başladı. Marlon, güvenlik ekibini ofislerine kadar takip etti ve orada polisin gelmesini beklediler.

Böylece kalabalık dağıldı, düğün yeniden tüm hızıyla devam etti ve felaket önlendi. Marlon derin bir nefes aldı.

Polisleri beklerken Marlon masanın kenarına oturdu ve hırsız izledi. "Adın ne?"

"Seni ilgilendirmez," diye tükürdü.

Marlon'un boğazında öfke yükseldi, sıcak ve keskin. "Camilla'nın pencerelerini de sen mi kırdın? Fırınları?"

Bir an için adamın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Sen ne diyorsun?"

"Fırında. Camlarını kıran sen misin?"

"Aptal mısın? Neden pencereleri kırayım ki? O gün fırını kontrol ediyordum çünkü Goodhews'ların düğün pastası için onu tutacaklarını duymuştum. Orayı incelemeye çalışırken orayı tahrip etmek en son yapacağım şeydi." Adam başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Beni ne tür bir amatör sanıyorsun?"

Marlon kollarını kavuşturdu ve mırıldandı. Pencereleri o kırmadıysa, kim kırdı? Güvenlik görevlilerine başını salladı ve odadan çıktı, cebinden telefonunu çıkardı. Camilla'nın numarasını çevirdi, ama cevap yoktu. Bir kez daha denedi, sonra az önce olanları özetleyen bir mesaj attı.

Kırılan pencerenin kim tarafından kırıldığını bulduklarını öğrenince sevinecekti. Umarım fırınının hedef alınmadığını bilerek bu gece daha rahat uyuyabilecekti.

Ancak ekranına birkaç saniye baktığı sırada, mesajın okunduğunu gösteren mavi tikler hiç yanmadı. İçini çekip telefonunu cebine koydu ve başını kaldırdığında, bir polis arabasının lobinin kapısının önünde durduğunu gördü.

Vick, Marlon'un beklediğini görünce kaşlarını kaldırdı. "Sen her zaman olayların merkezinde olursun, St. James," dedi ve Marlon'un elini sıktı.

Marlon ve olaya karışan diğer herkesi sorgulayıp hırsızı götürdüklerinde, gece çökmüştü. Düşün sona ermişti, ancak konuklar pasta kesildikten sonra heyecan ve dedikodularla çalkalanıyordu.

Marlon, Cormac'ı mutfakta, catering şirketinin artıklarıyla hazırladığı bir tabakla akşam yemeği yerken buldu. Cormac çenesini kaldırdı, sonra başını yemeğe doğru eğdi.

Marlon, aniden aç olduğunu fark ederek homurdandı. Bininci kez telefonuna baktı, ama Camilla'dan hala haber yoktu. O zamana kadar saatler geçmişti. Uyuyor olmalıydı; aksi takdirde, ona hala kızgın olsa bile cevap verirdi. Değil mi?

Yoksa tahmin ettiğinden daha mı kızgındı? Yoksa özrünü kabul etmesi için hiçbir umut yok muydu?

"Demek dün gece fırına giren oydu?" diye sordu Cormac, tavuk budu ısırarak.

Marlon başını salladı. "Evet. O, toppe'ın orada tutulduğunu düşünüyordu." "Pek akıllıca bir varsayım değil."

"Hayır."

"İlk kez de zorla girmiş mi? Ofise mi?"

"Evet. Kasa bulmaya çalışıyordu." Polis birkaç dakika içinde bunu ondan öğrenmişti.

"Pencereyi mi kırdı?"

Marlon kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır."

"Muhtemelen sadece birkaç çocuktur." Cormac parmaklarını peçeteyle sildi.

Marlon yemeğini çiğneyerek sorunu düşündü. Muhtemelen sadece bazı çocuklar sorun çıkarmıştı, ama bu durum hoşuna gitmemişti. Telefonunu tekrar kontrol etti, titrediğini hissettiğini sandı, ama ekran boştu. Camilla hala mesajı okumamıştı.

Sonra Marlon, önceki gece bu kadar sinirlenmesinin diğer nedenini hatırladı: Camilla'nın ondan bir şey sakladığından emindi. Bu doğru muydu? Neden cevap vermiyordu?

Kek süsü draması başlamadan önce onu saran tedirginlik hissi yeniden ortaya çıkmaya başladı. Ama Camilla muhtemelen uyuyordu, hepsi bu. Bütün gece kekle uğraşmıştı. Dün, işiyle ilgili stres varken yalanlar okumuştı. Camilla hiçbir şey saklamıyordu.

Yine de Marlon'un kalbi hızla atmaya başladı. "Camilla'yı kontrol etmek istiyorum. Burayı sen kapatabilir misin?"

Cormac başını salladı ve Marlon çıkarken sırtına bir şaplak attı. Direksiyona geçtiğinde omuzları gevşedi. Eve gitmek, yarım saatten az bir süre sonra Camilla'yı kollarında tutacağını bilmek iyi geliyordu. Ondan özür dileyecek ve her şey yoluna girecekti. Öyle olmak zorundaydı. Hırsızı yakalamışlardı, hatalarını fark etmişti ve şimdi tek yapması gereken affedilmeyi dilemek ve ona aşık olduğunu itiraf etmekte.

Eve vardığında, Camilla'nın arabası garaj yolunda kusursuz bir kar tabakasıyla kaplıydı. Kaşlarını çattı. Goodhew düğününe gitmek için neyle gitmişti? Garaj yolunda başka araba yoktu ve son birkaç saatte bu kadar kar yağması imkansızdı.

Evin pencereleri karanlıktı. Marlon'un endişesi bir kat daha arttı, ama onu bastırdı.

Camilla uyuyordu. İçeride, güvende ve rahat bir şekilde yatıyordu.

Soğuktan nefesini üfleyen Marlon, ön kapının merdivenlerini koşarak çıktı ve anahtarını kilide soktu. Kilit soğuktan donmuştu, bu yüzden serbest kalması için sertçe sallaması gerekti. İçeri giren Marlon, evin gıcırtilarını dinledi.

Camilla'nın ön kapının yanında birkaç çift ayakkabısı vardı. Onları inceleyerek, Camilla'nın ne giydiğini hatırlamayı diledi. Ceketini neredeydi? Çantası? Genelde eve geldiğinde konsol masasının üzerine bırakmaz mıydı?

"Camilla?" diye seslendi Marlon, kanı donmaya başlamıştı. "Hayatım?"

Sesi yankılandı. Oturma odasına doğru yürürken botlarını çıkarmadı. Kanepede yoktu, televizyon odasında da yoktu. Merdivenlerde ıslak bot izleri bırakarak iki basamak birden atlayarak ana yatak odasının kapısını açtı.

Yatağı yapılmıştı, yastıklar kabartılmıştı ve Camilla ortalıkta yoktu.

Marlon'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Kendi yatak odasını, banyoyu, mutfakı kontrol etti. Çamaşır odasının kapısını, ardından garajın kapısını açarken nefesi kesik kesik geliyordu.

Ama zaten biliyordu.

Camilla orada değildi.

"Camilla!" Marlon merdivenlerden yukarı doğru bağırdı, ama cevap gelmedi. Arkasında kapıyı kilitlemeye bile tenezzül etmedi ve taze

karın içinden arabasına doğru koştu. Kalın kar taneleri kümeler halinde düşüyordu ve direksiyona geçer geçmez silecekleri çalıştırdı.

Fırın. Fırında olmalıydı. Ama orada değildi.

Ön kapıyı, arka kapıyı yumrukladı, ama cevap gelmedi. Ön pencerelerden mutfakta bir ışık gördü. Tekrar telefonunu aradı, mesaj attı, arka kapıya koştu ve yumruğunu kapıya vurdu.

Elleri titreyerek Marlon kardeşini aradı.

"Evet?"

"Camilla Amelia'nın yanında mı?" diye bağırdı.

Bir hışırtı sesi duyuldu. "Camilla mı? Hayır. Amelia, Camilla'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye boğuk bir cevap geldi. *"Düğünden önce onunla konuştum ve bir işi olduğunu, sonra Marlon'un evine gidip yirmi saat uyuyacağını söyledi. Aynen böyle söyledi."*

Leo tekrar konuştu: "Evde değil mi? Amelia evde olması gerektiğini söylüyor." Panik, Marlon'un omurgasını tırmaladı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Kardeşini kapattı ve Elton'ı aradı.

"Evet," dedi diğer adam telefonu açarken.

"Camilla'yı bulamıyorum," dedi ve sesi onun adını söylerken kırıldı. Boğazını temizledi. "Bugün alarm herhangi bir zamanda devre dışı bırakıldı mı?"

Hattın diğer ucunda klavye sesleri duyuldu. "Dün gece hırsızlıktan sonra devre dışı bırakıldı, sonra saat dörtte devreye alındı. Yirmi dakika sonra tekrar devre dışı bırakıldı, hepsi bu. Tekrar devreye alınmadı."

Marlon'un sesi boğuktu, sıkışmış boğazından çıkan sesle konuştu: "Kameralar?"

"Bakıyorum," dedi Elton, klavyesine bir kez daha dokunarak.

Uzun bir sessizlik oldu ve Marlon kapının yanındaki tuş takımına basarak fırına girdi. Dokunmatik kilit takmışlardı ve Camilla, Marlon kurduğundan beri şifreyi değiştirmede. Işıklar açıldı; Camilla'nın ceketini arka kapının yanındaki kancada asılıydı.

Oda sessizliğe bürünmüştü ve Marlon orada kimsenin olmadığını zaten biliyordu.

Marlon binayı kontrol edip emin olmak için zaman bulamadan Elton bunu doğruladı. "Oh, lanet olsun," dedi. "Buna bir baksan iyi olur."

YİRMİ ÜÇ

CAMILLA uyuduğunu fark edince şaşırdı. Adrenalin vücudundaki gücü tüketmiş ve onu bitkin bir uyuşukluğa bırakmıştı. Gözleri bulanık ve kırpış kırpış bir şekilde uyandı.

Durumunu değerlendirdi ve iç geçirdi.

Eski kahverengi bir kanepede yan yatmış, çıplak beton odadaki tek mobilya parçası üzerinde uzanıyordu. Kapının yanında, benzin istasyonundan alınmış bir şişe su ve bir sandviç onu bekliyordu. Hediyelerin yanında, mavi bir kalemle tutturulmuş tanıdık bir kağıt yığını vardı.

Oturup gözlerini ovuşturdu.

Frankie Smith onu soymuştu ve şimdi de taleplerine uyması için onu burada kilitli tutuyordu. Hayatı bir çöp kutusu yangını gibiydi.

Goodhew düşününden, nemli havada umutsuzca kurumaya bırakılmış, sıkılmış bir bulaşık bezi gibi hissederek ayrılmıştı. Hayatındaki durum biraz iyileşmişti, ama gelecek pek parlak değildi. Banka kapanmadan hemen önce oraya yetişmiş ve sekiz bin dolar çekebilmişti. Fırındaki kasadan kalan iki bin doları da alıp Frankie'ye bir kerede ödeyecekti.

Sekiz bin dolar, banka zarfında şaşırtıcı derecede az görünüyordu, sadece seksen adet temiz, yeni yüz dolarlık banknot vardı. Temsil ettiği şey için daha büyük bir banknot yığını olması gerekirdi. Parayı çantasında, karnına yakın bir yerde tuttu ve The Sweetest Thing'e vardığında tekrar saydı.

O geldiğinde fırın kapalıydı, kendi kasasını boşaltmaya gittiğinde tüm çalışanları çoktan gitmişti. Bir an için umut ışığı gördü. Paraları toplarken omuzları gevşedi, gerginliği ve heyecanı yerini karnında hissettiği hafif bir uğultuya bıraktı.

Şimdi, yıpranmış kanepede otururken, o kadar mutlu ve umutlu olan o kadının kim olduğunu merak ediyordu.

Ofiste evrak işlerini hallederken, paranın olduğu zarfı alıp mutfağı ve yemek odalarını kontrol ederken zaman su gibi akıp gitmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında, geciktirdiğini biliyordu. Frankie'ye gitmek istememişti, ama bunun bir önemi yoktu. Frankie ona gelmişti.

Arka kapı çalındığında, kar kasabayı kalın bir örtüyle kaplamıştı. Camilla, umuduyla kafası bulanık bir halde, Marlon'un özür dilemek, onu affetmek ve kollarına almak için geldiğine kendini ikna etmişti.

Kameraları kontrol etmeden arka kapıyı açmıştı.

"Kamyonete bin," diye homurdandı Bir Numaralı Goon. "Parayı getir."

Camilla irkildi ve kapıyı tuttu. "Ben arabamla peşinden gelirim."

Ağır, etli bir el omzuna kondu. "Kamyonete bin."

Arka kapının yanındaki kancadan çantasını kaparak, Camilla itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Korku boğazına düğümlenmişti ve çığlıklarını susturmuştu. Kocaman kamyonun arka koltuğuna itilmiş, Bir Numaralı Haydut onu takip etmiş ve İki Numaralı Haydut kamyonu çalıştırmıştı.

Dünya tamamen beyaz ve gri tonlarında görünüyordu ve Stirling'in merkezini geride bırakarak, Frankie'nin ofisinin bulunduğu eski ve bakımsız alışveriş merkezinin önündeki otoparka girdiler. Quik-N-Ez Loans tabelası soluk ışıktaki titriyordu. Camilla koltuğunda donakalmış oturuyor, zihni karışmış, derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Parası vardı. Ödeyecekti. Her şey bitecekti. En azından öyle düşünmüştü.

Açıkçası, planları suya düşmüştü.

Camilla kanepeden kalkarak kağıt yığını ve su şişesini aldı ve tekrar oturdu. Kapağı açıp derin bir yudum aldı, Frankie'nin ona bu kadarını verdiği için içten içe minnettardı. Sonra gözlerini kucağındaki kağıtlara çevirdi.

Değişmemişlerdi. Saatler önce ona uzatmış ve imzalamasını söylemişti. Saatler mi geçmişti? Penceresiz bu odada zamanı anlamak zordu ve telefonu şu anda fırınının arka ofisinde şarj kablosuna takılıydı.

Siyah mürekkep, değişmeden ona bakıyordu. Frankie, işini devretmesini ve üstüne üstlük beş yıl boyunca çalışmayı taahhüt etmesini istiyordu. Parmakları kanepeye kıvrıldı, öfke korkuyla savaşıyordu. İmzaladıkları anlaşmayı görmezden gelmesini ve bunun yerine her şeyi ona vermesini istiyordu.

Onu ne kadar tehdit ederse etsin, işini ona veremezdi. Ona ödeme yapmıştı! Borçlu olduğu her kuruşu, artı fazladan on bin dolar ödemişti!

Ama Frankie zarfı ceketinin göğüs cebine koymuş, sonra da yokmuş gibi davranmıştı. Ona güvenmekle aptallık etmişti. İzlenemeyen nakit para getirmekle aptallık etmişti.

Ama başka seçeneği yoktu! Para o sabah hesabına yatmıştı ve banka havalesi geç kalacaktı. Nakit para tek seçeneğiydi.

Zarfı aldığı anda ondan makbuz istemişti ve Frankie gülmüştü.

Bu Camilla'nın kanını kaynatmıştı, ama dilinde hissettiği keskin korku hissini görmezden gelememişti. Birisi onun kaybolduğunu fark etmeden önce onu burada ne kadar tutabilirdi? Borcunu veya ücreti kimseye söylememişti. Kendi başına yapabileceğinden, geçmişteki hatalarını düzeltebileceğinden ve sonra hayatına devam edebileceğinden çok emindi.

Marlon bile fikrini değiştirip geceyi geçirecek başka bir yer bulduğunu düşünecekti. Onu kurtarmaya gelmeyecekti.

Çok aptalmış, değil mi? Ona neler olduğunu anlatmak için binlerce fırsatı olmuştu. Bu sabah bile, Old Road Hotel'in koridorunda, ona nereye gittiğini söyleyebilirdi. Önceki gece neden donup kaldığını, neden onu ittiğini açıklayabilirdi.

Ama korkak davranmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Marlon'un tek istediği ona bakmaktı, ama sonsuz gururu yüzünden ona bunu yapmasına izin vermemişti. Onu omuzlarına alıp, ailesinin berbat evinden dışarı taşıyan adam. Ona ev veren, onu besleyen, onu seven adam.

Derin bir nefes alarak kendini hazırlayan Camilla, sözleşmeye geri döndü. İmzalayamazdı. *İmzalayamazdı.*

Gri metal kapının dışındaki koridorda ayak sesleri duyuldu. Kilit gıcırdadı. Frankie kapıda belirdi. Daha önce giydiği kıyafetleri giyyordu, bu yüzden Camilla hala Cumartesi olduğunu tahmin etti. Saçları yüzünden geriye taranmıştı, bu da saç çizgisinin gerilediğini ortaya çıkardı. Burnundaki kırık kılcal damarlar soluk teninde belirgindi.

"Ee," dedi, Camilla'nın kucağındaki kağıtları görünce. "Doğru kararı vermeye hazır mısın?"

Camilla ayağa kalktı ve çenesini sıktı, sonra kağıtları Frankie'nin ayaklarının dibine fırlattı. "Cehenneme git, Frankie."

Gözlerinde öfke parladı. Ona doğru bir adım attı, sonra durdu. "Sizin için yaptığım onca şeyden sonra, Bayan Fox."

Camilla alaycı bir şekilde ellerini beline koydu. "Ne, beni zorla mı?"

Frankie dilini şaklattı. "Ne sert bir dil. Bağlayıcı bir sözleşme imzaladık." Çaresizmiş gibi ellerini açtı. "Ne yapmam gerekiyordu, sözleşmeyi yerine getirmediğin için seni affetmem mi?"

Dişlerinin arasından çıkan sesi alçak bir tıslamaydı: "Sözümü tuttum Frankie. Her kuruşunu ödedim."

"Geç ödeme ücreti olarak bana borçlu olduğun on bin dolar hariç." Dramatik bir şekilde iç geçirdi, omuz silkerek keskin bakışlarla.

"Parayı sana *ödedim*."

"Komik. Ben öyle hatırlamıyorum." Dişlerini gösteren bir gülümsemeyle ona baktı. "Neden bunu yapıyorsun?" Camilla kendini durduramadan fısıldadı.

"Neden benim fırınımı bu kadar önemsiyorsun? O kadar para bile o kadar para kazandırmıyor ki."

Frankie'nin gözleri sertleşti. "Neden mi? Bana *nedenini* mi soruyorsun?" Camilla çaresizce ellerini açtı. "Evet!"

"Sana sadece senin pislik babanın bana yaptığını yapıyorum," diye tükürdü, yüzü kızarıyordu.

Frankie'nin Camilla'yı daha fazla şaşırtacak bir şey söyleyebileceği yoktu. Camilla ona şaşkın şaşkın baktı, konuşamadı.

"Oh, bana öyle bakma," dedi, ona doğru bir adım attı. "Bunun ne hakkında olduğunu çok iyi biliyorsun."

Camilla, o n u n üzerinde dikilmesini istemediği için ayağa kalktı.

"Neden

"

"Babanın Stirling'in lüks araba mogulu olarak elde ettiği meteorik başarıdan bahsediyorum. Sence bu başarı nereden geldi? Sence bu başarıya ulaşırken kimi ezdi?"

"Şey... sen mi?"

Frankie'nin gözleri parladı. "Evet," diye tısladı, "*ben*."

Bir an birbirlerine baktılar. Camilla'nın zihni karışmıştı. Frankie, babası ona bir şekilde zarar verdiği için onu cezalandırıyordu. Ne... nasıl... ne zaman...?

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Frankie sessizce dedi.

"On yedi yaşında ailemin evinden ayrıldım, Frankie," dedi Camilla çaresizce. "Tek bildiğim, araba sattığı ve bir servet kazandığı. Şirketi franchise etti. Sattı." Bu, yemek masasında vaaz ettikleri gerçektir. Dean Fox bir iş dehasıydı ve kimse aksini kabul etmezdi.

Onu izleyen, topukları üzerinde sallanan Frankie hariç. "Ona sattığı ilk on iki arabayı ben getirdim," dedi Frankie sessizce, sesi düşük bir gürültü gibiydi. "Onlar çalıntıydı, ama baban umursamadı."

"Çalıntı
derken..."

"Evet,
çalıntı."

Yer sarsıldı ve Camilla'nın dünya görüşü hızla yeniden ayarlanmak zorunda kaldı.

Frankie'ye kaşlarını çatarak fısıldadı, "Babam çalıntı araba mı satıyordu?"

"Baban satışlardan pay almamı vaat etmişti. Arabalar için bana birkaç kuruş ödedi, her şey bittiğinde nihai kârın yüzde ellisini ödeyeceğini söyledi. İlk birkaç satışı, bayiliğini kurmak için kullandı. Sonra sözünden döndü, bana hiçbir şey ödemedi ve bir daha yanına yaklaşırsam polisi arayacağını söyledi. Saygın bir iş yürüttüğünü söyledi. Asla çalıntı mallara dokunmazdı."

Babası, işinin ilk yılında elde ettiği altı haneli kârla her zaman övünürdü. Bunu Camilla'yı ezmek, ona değersiz hissettirmek için kullanırdı. Ve şimdi, bunu yasadışı yollarla başardığını mı öğreniyordu?

Sadece bu da değil, babasının suçları yüzünden işini kaybetme riski de mi vardı?

Öfke, kızgınlık ve ihanet onu içten içe paramparça etti. Hareketsizce durdu, ağır ağır nefes alıp vererek bu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye çalıştı.

Frankie onu donuk, boş gözlerle izledi. "Kağıtları imzalayın ve evinize gidebilirsiniz," dedi ona. "Kahramanlık yapmayın, Bayan Fox." Sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Kapı çarptı ve Camilla yalnız kaldı.

BELİRSİZ bir süre geçti. Camilla öfke, kendinden nefret ve umutsuzluk içinde kaynıyordu. Son birkaç yılı, her ay aile yemeğine giderek kendini kırbaçlayarak geçirmişti. Yetişkin hayatının tamamı, belirsiz bir değersizlik ve başarısızlık duygusuyla şekillenmişti. Kendine karşı dürüst olmasına rağmen, ailesinin ismine layık olamıyordu.

Ama Şimdi, babasının başarısının bir yalan üzerine kurulu olduğunu mu keŐfetti? Hırsızlık zerine mi? Frankie Smith adında pis bir araba hırsızının sırtında mı?

Babasının geçmiŐiyle ilgili haberlerle uėraŐmakla meşgul olmadığında, Camilla düşüncelerini Marlon'dan uzak tutamıyordu. Evde miydi? Nerede olduğunu merak etmiş miydi? Onu yine görmezden geldiğini mi düşünüyordu? Kızgın mıydı? Telefonu alınmadan önce koridorda ne söylemek istemişti?

Odayı geçmek için dört adım gerekiyordu. Camilla, ileri geri yürürken dört yüz adıma kadar saydı, sonra sayıyı kaybetti ve sıfırdan yeniden başladı. Sonra bunu tekrar yaptı.

Oradan çıkması gerekiyordu. O belgeleri imzalarsa, Frankie'den asla kurtulamayacaktı. Gözlerindeki nefreti görmüştü; onun işini ele geçirmekle yetinmeyecekti. Bu fırsatı, babasından uzun zamandır beklediği intikamını almak için kullanacaktı.

Bunca yıldır, kredisini aptalca bir hata olarak görmüştü, ama düzeltilebilir bir hata. Artık o kadar emin değildi. Ya bu durumdan kurtulamazsa? Ya on yıl önce, belgeleri ilk imzaladığında işini mahvetmiŐse?

Kesin olarak bildiği tek bir Şey vardı: Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Camilla kendi baŐınaydı. Her zaman olduğu gibi. Bu duruma kendini sokmuŐtu ve kendini kurtarmak zorundaydı.

Bu, ilk korkunç eski erkek arkadaşı gibiydi. Daha iyisini bilmediği için onun ilgisini ve davetlerini kabul etmişti ve yardım istemek ve bu durumdan kurtulmak için cesaretini toplamak zorunda kalmıştı. AŐcılık okulunu bitirmek için kredi baŐvurusu yapmak ve kendi yolunu çizmek zorunda kalmıştı. Kendi başına pastanesini açmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştı.

GeçmiŐi pek çok hatayla doluydu. Kendi yarattığı çukurdan kendi başına çıkmak zorunda kalmıştı, ama bunu başarabilirdi. Camilla bunu daha önce de başarmıştı.

Onu kurtarmaya gelen beyaz atlı bir prens yoktu, ama sorun değildi. Camilla hiçbir zaman yardıma muhtaç bir kız olmamıştı. Bu karmaŐadan kendini kurtarabilirdi.

Sadece bir fırsata ihtiyaı vardı.

Sonunda, kapısının dışındaki ayak sesleri yavaŐladı ve deli gibi volta atmayı bıraktı. Kapıdan birkaç adım uzaklıkta durdu ve ellerini sıkarak bekledi.

Camilla, kemiklerinin iliğinde bu anın önemini hissedebiliyordu. Bu, onun tek fırsatı olacaktı. Bir Şekilde, bunun olmayacağını biliyordu.

başka bir şans gelmezdi. Şimdi kendini kurtarmazsa, sonsuza kadar Frankie'nin kontrolü altında kalacaktı.

Gerginlikle titreyen Camilla, kapının önünde durdu ve kilit açılıp, kapı kolu döndüğünde ve ışık açık çerçeveye döküldüğünde bekledi.

Frankie'nin adamlarından biri orada duruyordu, elinde benzin istasyonundan aldığı ıslak görünümlü bir ton balıklı sandviç ve yeni bir şişe su vardı.

Camilla elindeki tek kozu oynadı: Bacaklarını birbirine sıkıştırdı ve "Çişimi yapmam lazım" dedi.

Adam kalın kaşlarının altından ona baktı. "Peki." Başını salladı ve yiyecekleri kapının hemen içine attı. Şişe odanın köşesine doğru yuvarlandı; ton balıklı sandviç ıslak bir sesle yere düştü ve olduğu yerde kaldı.

Camilla, koridordan geçip köşeyi döndükçe kalbi ağır ve hızlı atıyordu. Duvarlar tel raflarla kaplıydı ve geçtikleri birkaç kilitli oda kapalı kalmıştı. Camilla bir çıkış, bir kaçış yolu aradı ama hiçbir şey görünmüyordu.

Tuvalete vardılar ve adam onu içeriye kadar takip etmeye çalıştı.

Camilla onu sert bir bakışla durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni gözümün önünden ayırmamam gerekiyor."

"Tuvalete gidiyorum," diye şikayet etti Camilla, ama kalbi hızla atıyordu, çünkü tuvaletin üzerinde bir pencere vardı. Küçük ve kirliydi ve açılacağından emin değildi, ama oradaydı.

"Seni gözümün önünden ayırmamam gerekiyor," diye tekrarladı adam.

Camilla öfkeyle nefes aldı, paniği artıyordu. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Adet dönemimdeyim."

Adam tereddüt etti, Camilla ısrar etti. "Menstrüel kap kullanıyorum," dedi ona, tüm samimiyetiyle ve gözlerini kocaman açarak. "Gerçekten görmek ister misin? Çıkardıktan sonra yıkamam gerekiyor."

Adam ona kaşlarını çatı, ağzının köşelerinde tiksinti belirdi. "Menstrüel kap nedir? Onu yıkamak zorunda mısın?"

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ellerini kullanarak ona yaklaşık boyutunu gösterdi. "Vajinaya sokulan küçük bir silikon kap" dedi ve vurgulamak için eliyle bir hareket yaptı, "ve adet kanını topluyor. Çıkardığında, içindeki kanı ve pıhtıları boşaltman gerekiyor, sonra da..."

"Tamam," diye bağırdı. "Çok uzun sürmesin." Ve kapıyı burnunun dibinde kapattı.

Camilla kapının kilidini çevirirken dudaklarında yavaşça zafer dolu bir gülümseme belirdi. Adet döneminde değildi. Ama o bunu bilmiyordu.

Sesini bastırmak için lavabonun musluğunu açtı ve pencereye döndü. Pencere küçüktü ve Camilla da öyle değildi, ama başka seçeneği yoktu. Pencereyi açtı, yüzüne soğuk bir hava esti ve kaçışına hazırlandı.

Ağırlığını kaydırmaya çalışırken klozet kapağı gıcırdadı ve klozet tankının üst kısmı porselen karoya çarptı.

"Neredeyse bitti mi?" diye seslendi diğer taraftaki adam.

Camilla ellerini pencere pervazına koydu. Kapıya panik içinde bir bakış attı. "Şey... Sadece... kanı tuvalete döküyorum, sonra da..."

"Neyse. Acele et." Adamın ayak sesleri biraz uzaklaştı ve Camilla'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tuvaletin rezervuarının üzerine çıktı ve omuzlarını pencere açıklığından içeri soktu. Yere olan mesafeyi görünce dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Dışarısı içeriden daha alçaktı ve başının üstüne düşerse boynu kırılacaktı. Kollarını çerçeveye sürterek tekrar dışarı çıktı. Nefes nefese, Camilla gözlerini sıkıca kapattı ve kendini toplamaya çalıştı.

Bunu yapabiliirdi. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

Onu kurtarmaya kimse gelmeyecekti. Başka seçeneği yoktu. Ya şimdi ya da asla.

Ama Camilla, düşerken boynunu kırmayacağından emindi. Ayakları önde çıkacaktı.

Tuvaletin üstünde dengede durup, küçük bir pencereden dışarı çıkmaya çalışmak garip bir durumdu. Ama hayatı tehlikedeydi. İşi. Geleceği.

İki ayağını da çıkıntıya koydu ve kıvrılmaya başladı. Kalçaları sıkışmıştı. Gerçekten çok sıkıydı.

Camilla homurdanarak kendini açıklıktan sıkıştırdı, itip kayarak ve sürtünerek geçmeye çalışırken bacaklarını tekmeledi. Plastik ambalajından sıkıştırılan bir kurabiye hamuru tüpü gibiydi.

Ambalajından sıkıştırılan bir insan hamurlu kurabiye tüpü gibiydi. Bundan sonra kalçaları çok kötü moraracaktı, ama özgür olacaktı. Özgür olmak zorundaydı.

Artık her iki bacağı da dışarıdaydı ve ayak parmaklarını tuğlaların kenarlarına dayayabilirdi. Dizini duvara çarptı.

Kapı kolu sallandı. "Orada ne yapıyorsun? İçeri giriyorum." "Bardağı yıkıyorum! Lavaboyu temizlememe izin ver!"

"*Lavabo* mu?"

"Evet! Temizliyorum! Kaynar suyun varsa çok sevinirim. Dezenfekte etmem gerekiyor..."

"Bu bardak olayı gerçek olamaz! Sana inanmıyorum," diye bağırdı. "İçeri giriyorum. Kapıyı aç." Kapı kolu sallandı ve ardından, adam kocaman omzuyla kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi ağır bir gürültü duyuldu. Kapı çerçevesi protesto edercesine gıcırdadı.

Oh, hayır. Oh, bu hiç iyi değildi. Hiç iyi değildi. Bu çok, çok kötü

ydü. "Bekle!" diye bağırdı. "Ortalığı dağıttım! Bana bir saniye ver!"

"*Ne?*" Kapıya bir darbe daha.

Zamanında çıkamayacaktı. Adam onu bulacak, geri çekecek ve başı gerçekten belaya girecekti. Arabası, ceket, telefonu yoktu. Dışarı çıkamazdı. Kendini kurtaramazdı.

Camilla kıvrandı ve itti, ama poposu pencere çerçevesinin üst kısmına çarptı ve son korkunç anda, durumu kurtarmak ve kaçmaya çalışmadığını iddia etmek için kendini tekrar öne doğru çekmeye çalıştığında, Camilla, morarmış uyluklarının binanın dışındaki pencere çerçevesinin kenarlarına çarptığını ve durduğunu hissetti.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, tek duyabildiği şey kalp atışlarıydı. Panik, göğsünde hırlayan, ısırان ve tırmalayan bir hayvan gibiydi. Artık kendi kalp atışlarının üstüne, gürültüyle sallanan kapının sesini bile duyamıyordu.

Camilla nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde durakladı...

Ve sonunda korkunç gerçeği kabul etti: pencerenin ortasında sıkışmıştı ve birkaç dakika içinde Frankie'nin adamı onu bulacak ve öldürecekti.

YİRMİ DÖRT

MARLON RÜZGAR GİBİ SÜRÜYORDU. Arabası buzlu yollarda kayarken, kasabadan çıkıp, birkaç hafta önce kendisine kötü hisler uyandıran alışveriş merkezine geri döndü.

"Emin misin?" Elton, arabanın Bluetooth sisteminden seslendi. "Onu tanıdın mı?"

"Deri ceket. Neandertal alını. Güvenlik sistemini kurmaya ilk geldiğimizde arabadaki adamdı." Otoparka girdi ve tereddüt etti, alışveriş merkezinin önünden değil arkasından dolaşmayı tercih etti. Silahlarla içeri girmeden önce binada kaç kişi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Silahı olmadığı halde. "Onun olduğunu biliyorum."

En azından öyle umuyordu. Eğer zihni ona oyun oynuyorsa ve Camilla'nın güvenlik sisteminin kaydında gördüğü yüz, arabanın yolcu koltuğundan ona kaşlarını çatmış olan adam değilse, Camilla'nın nerede olabileceğini hiç bilmiyordu. Neden telefonunu masasında bıraktığını da bilmiyordu. Neden çıkarken ceketini bile almadığını da bilmiyordu.

Daha önce fırını didik didik aramış, ipucu aramıştı. Elinde sadece bir önsezi, çılgın bir ihtimal vardı.

Göğsü buz gibi olmuştu ve Marlon'un uzuvları soğuktu. Onu bulmalıydı. Onu eve getirmeliydi. İyi olduğundan emin olmalıydı.

Fırının kapısını çalan adam kimdi? Camilla Marlon'a neler olduğunu neden anlatmamıştı? Neden ona *güvenmemişti*?

Köşeyi döndü ve uzun alışveriş merkezinin arkasını gördü ve durdu.

Yüksek bir pencereden bir çift bacak sallanıyordu. Bir ayakkabı yerde, taze karın içinde gömülüydü, diğeri ise ayakları tekmeledikçe sallanıyordu.

Marlon o bacakları tanıyordu. O bacakları seviyordu. "Onu buldum," diye bağırdı ve gaza bastı.

"Onu buldun mu?" diye sordu Elton sert bir sesle. "Orada mı?"

Marlon'un açıklamaya vakti yoktu. Pencerenin önüne arabayı çekti ve motoru çalışır halde bırakarak dışarı çıktı. "Camilla!"

Camilla ılık attı ve daha da Şiddetle ırpındı.

"Camilla, benim," dedi, duyup duymadıından emin olamadan.

Bacaklar havada durdu, onun üzerinde asılı kaldı. Dizleri duvara doğru geldi, ayak parmakları tuğlalara tutunmaya çalışıyordu.

"Tatlım, seni oradan çıkaracağım," dedi, yumuşak bir sesle.

Pencere yüksekti, ama sallanan bacakları omuz hizasındaıdı. Yaklaşırken sürekli konuşuyordu. "Seni dışarı çıkaracağım," dedi. "şu anda sana çok kızgınım, ama seni buradan çıkaracağım ve bana neler olduğunu anlatacaksın. Tamam mı, tatlım? Seni çok seviyorum, ama seni eve götürdüğümde seni öldüreceğim ve iyi olduğundan emin olacağım."

Saçma sapan konuşuyordu, ama iini kaplayan rahatlamayı engelleyemedi.

Ama onu çıkarmak için ellerini ayak bileklerine koyduğunda, Camilla'nın söylediklerini hiç duymadığı hemen anlaşıldı. Belki de onun orada olduğunu bile bilmiyordu, çünkü elleri ayak bileklerine dokunduğu anda Camilla tekmeledi.

Sertçe.

Topuğu Marlon'un burnunun köprüsüne çarptığında, Marlon'un yüzünde acı patladı. Marlon bağırarak geriye sendeledi ve burnundan ağzına kan akmaya başladı. Bacaklar, kötü bir ahtapotun tentaklleri gibi tekmeliyor ve havayı dürtüyor, saldırmaya çalışıyordu.

Marlon kendini toparlayarak hırladı ve atıldı.

Yüzüne yayılan acıyı görmezden geldi ve dişlerini sıktı. Gözlerinden akan yaşları ve burnundan fişkıran kanı görmezden geldi. Zıpladı, Camilla'yı ayak bileklerinden yakaladı ve çekti.

Camilla kıpırdamadı, ona karşı daha da Şiddetle direndi. Bacakları bükülüp Marlon'un tutuşuna karşı direndi, ama Marlon tutuşunu sıkılaştırdı, bir ayağını duvara dayadı ve tekrar çekti. Ve tekrar. Ve tekrar.

Basınç bir anda azaldı. Camilla çılgınca ılık atarak pencereden dışarı düştü ve ikisi de yere yığıldı.

Marlon, sersemlemiş bir halde, ya ona tekrar saldırmasını engellemek ya da iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona tutunmaya çalıştı. Hangisi olduğunu bilmiyordu. Ama Camilla onun vücudundan sıçradı, elleriyle ona vurup tırmalıyordu.

"ekil, ekil, ekil..." Vurma sesleri kesildi. "*Marlon?*"

"Hey!" Koyu saçlı bir kafa pencereden dışarı ıktı. "O adet kupası şeyinin saçmalık olduğunu biliyordum! Bunun gerçek olması imkansız! Buraya gel!"

Frankie!"

"Oh, lanet olsun," dedi Camilla, dizlerinin üzerine çökerek. Ellerini Marlon'un yanaklarına, göğsüne koydu. "Oh hayır! Hayatta mısın? İyi misin? Oh hayır, oh, hayır, oh hayır..."

"Buradan çıkmamız lazım," dedi Marlon, otururken. Başı dönüyordu. Ağzında kan tadı vardı.

Camilla, yarı rahatlamış, yarı dehşete kapılmış bir sesle inledi. "Aman Tanrım.

Ne... nasıl... neden söylemedin... oh!"

Marlon hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı, sonra Camilla'ya yardım etmek için döndü. Ama Camilla çoktan ayağa kalkmış, ona dokunarak arabaya doğru yönlendiriyordu.

"Ben sürerim," dedi. "*Yüzün*. Çok üzgünüm, Marlon. Burada ne burada *ne yapıyorsun*? Beni nasıl buldun? Boş ver. Arabaya bin."

"Sanırım burnumu kırdın."

Camilla acı içinde inledi.

"Dur!" diye bir ses alışveriş merkezinin ucundan geldi. Üç kişi köşeyi dönerek koşarak geldiler, deri ceketleri rüzgarda dalgalanıyordu. Camilla çığlık attı ve Marlon'u arabaya doğru itti. Marlon tökezledi, yere düştü ve yanlışlıkla burnunu eline çarptı, acı bir anlığına gözlerini kör etti. Ama gözlerini kırptığında, adamların yaklaştığını gördü ve anladı ki Camilla, arabanın sürücü tarafına zamanında yetişemeyecekti.

Hırlayarak ayağa fırladı ve onun önüne geçmek için koştu. Kolunu Camilla'nın beline dolayarak onu arkasına çekti ve bir elini onun uyluğuna koyarak yerinde kalmasını sağladı.

Üç adam önlerinde durdu, ağır ağır nefes alıyorlardı. İçlerinden biri beyzbol sopası taşıyordu. Ortadaki adam dudaklarını kıvırdı ve Marlon onun Frankie Smith olduğunu tanıdı. Haşere.

"Onu geri ver," dedi.

"Olmaz." Marlon çenesini sıktı.

Burnu kırılmış ve çenesinden kan damlayan haliyle, bir korku filmindeki kurban gibi görünmüş olmalıydı. Camilla'yı arkasında güvende tutarken, göğsünü şişirip dişlerini gösterdiğinde, kanına adrenalin doldu. Belki de kötü adam gibi görünüyordu. Kötü adam gibi görünmeyi *umuyordu*.

"Bayan Fox bize büyük bir miktar para borçlu," dedi Smith, ses tonu makul olmaya çalışırken, çok ama çok tehditkar bir tona dönüştü.

"Bu yalan!" diye bağırdı Camilla. "Sana her şeyi ödedim Frankie, bunu sen de biliyorsun. Sana bir kuruş bile borcum yok. Babamla bir sorunun varsa,

onunla konuş!"

Borç mu? Marlon başını eğdi. "Baban mı?"

Frankie dişlerini gösterdi. "Biliyor musun Fox, sanırım öyle yapacağım. Sanırım onu hemen arayıp, kızının son on yıldır neler yaptığını anlatacağım. Senin değerli işini kurmak için benden para aldığını öğrenirse, sence nasıl tepki verir? Sence seni yine Noel yemeğine davet eder mi?"

Camilla nefes nefese kalmıştı, eli Marlon'un pazılarını sıkıca kavradı. Marlon bir gözüyle adamları izlerken, diğer gözüyle Camilla'yı izliyordu. Camilla'nın omurgası düzelirken, Marlon'un göğsünde gururla bir ateş yanıyordu.

"Devam et," dedi Frankie'ye. "Aslında, telefonu bana ver. Onu kendim arayacağım."

"Öğrendiğinde seninle bir şey yapmak isteyeceğini mi sanıyorsun?" diye kışkırttı Frankie. "Seni reddettikten sonra Dean Fox'un en sevdiği kızı gibi dolaşabileceğini mi sanıyorsun?"

Camilla titredi, ama ifadesi değişti. Gözleri yumuşadı ve dudaklarında küçük, huzurlu bir gülümseme belirdi. Konuştuğunda sesi sakindi. "Ben hiç onun favorisi olmadım," dedi. "Ve asla benim olmayacak bir unvan için savaşmaktan yoruldum. Adımı çamurda sürükleyip ailemin benden nefret etmesini sağlayabilirsin. Artık kendimi ve hayatımı iyi hissetmek için onlara ihtiyacım yok."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. Telefonunu elinde sıkıca tutarak Camilla'yı izledi. Sopalı adam, ne olup bittiğini anlamamış gibi Frankie, Marlon ve Camilla'ya bakıyordu.

"Sen küçük bir orospusun," dedi Frankie, dudaklarını kıvrarak. Marlon öfkeleni. "Ona ne dedin?"

Smith gözlerini kısarak, "Seni mahvedebilirim, evlat," dedi.

Marlon kendi çirkin kahkahasını duydu. "Bence tam tersi olacak," dedi karanlık bir sesle. "Elite Security'de tüm yeni müşterilere sunduğumuz altı aylık ücretsiz sigortayı unuttun mu? Geri dönüp kayıtları incelemek ne bulurduk acaba? Seni haksız tutuklama suçundan mı bulurduk? Gasp suçundan mı? Başka ne bulurduk, Frankie?"

Smith'in gözleri parladı. "Seni öldüreceğim."

Marlon, kendi ölüm fermanını mı imzaladığını yoksa Camilla'nınkini mi imzaladığını merak etti. Ama dik durdu ve omuz silkti. Camilla bu adamla yüzleşebiliyorsa, o da

o da yapabilirdi. Bu onun *iş*i idi. Sevdığı insanları korurdu. Onları değer verirdi. İyi olduklarından emin olurdu.

Elinde tek bir koz vardı: "Belki. Ama beni öldürmek sistemimizdeki kayıtları silmez ve ekibim şu anda nerede olduğumu biliyor. Kim olduğunu biliyorlar. Kayıtlar ellerinde."

Smith'in yüzü kıpkırmızı oldu. Dişlerini gıcırdatarak, saldırmaya hazır bir boğa gibi homurdandı.

"Bir daha bana ve benimkilere yaklaşma," dedi Marlon sakın bir sesle, "Camilla dahil. Ve kimse şirketimin senin tesislerinde kaydettiği şeyleri görmeyecek."

"Dosyaları sil."

"Yapamam." Marlon yüzündeki kanın arasından gülümsedi. Kolu hala Camilla'yı tutuyordu ve ona yaslanan vücudunun sıcaklığından güç alıyordu. Burası onun olması gereken yerd. Neredeyse bunu mahvedeceğini düşünemiyordu.

Frankie ona uzun bir süre baktı, sonra alaycı bir şekilde güldü. "Her neyse. Zaten neden lanet olası bir fırın isteyeyim ki? Gözümün önünden kaybolun. İkiniz de."

Camilla, Marlon onu korurken sürücü tarafına koştu, sonra Marlon yolcu koltuğuna döndü. Camilla alışveriş merkezinden uzaklaşıp çıkışa doğru sürene kadar üç çift göz onları tehditkar bir şekilde izledi. Otobana girene kadar uzun bir nefes almadı.

"Konuşmaya başla tatlım," dedi Marlon sert bir sesle. "Başından itibaren."

Ona bir bakış attı, sonra tekrar yola döndü. Kar, karanlık asfaltın üzerinde beyaz rüzgarlar halinde esiyor, küçük, şekilsiz kasırgalar gibi dönüyordu. "Hastaneye gidiyoruz, Marlon. Yüzünü görmelisin."

"Yüzüm umurumda değil," diye homurdandı. "Seni neden o pisliğin ofis binasından kaçmaya çalışırken pencerede sıkışmış halde bulduğumu bilmek istiyorum."

"Doktor burnuna baktıktan sonra sana anlatırım," diye cevapladı kadın ciddiyetle.

Marlon itiraz etmek üzereydi, ama kadının bakışlarında endişe sezdi. Kaslarının titrediğini ve sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi direksiyonu sıkıca tuttuğunu fark etti. Boynu gergindi, omuzları gergindi. Gömleğinin her yeri kanla kaplıydı ve Marlon bunun kimin kanı olduğunu bilmiyordu. Kendi kanı olduğunu düşündü.

Elini uzatıp kadının uyluğuna koydu ve dokunuşuyla uyluğunun yumuşadığını hissetti. En azından kadın güvendeydi. Yanındaydı.

İçini çekerek koltuğa yaslandı ve kadının ikisini de hastaneye götürmesine izin verdi.

YİRMİ BEŞ

HASTANE, uykululuk ve aciliyet arasında bir yerde olan tuhaf bir enerjiyle uğulduyordu. Stirling'in dışında bir araba kazası ve kasabadaki barlardan birinde sarhoşların kavgası olmuştu. Camilla ve Marlon muayene olmak için uzun süre beklemek zorunda kaldılar. Camilla başını onun omzuna yasladı ve sırtına dayanan kolunun ağırlığının tadını çıkardı.

Zihni mutlulukla boştu. Mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmasını istiyordu.

Marlon'un burnu düzeltilip Camilla'nın sıyrıkları kontrol edildiğinde, ikisi de yorgun düşmüştü. Camilla eve geri döndü ve ikisi de yatak odasına geçip iç çamaşırlarına kadar soyundular. Ayrı yatmak söz konusu bile değildi. Camilla, Marlon'un onu gözünün önünden ayırmayacağını biliyordu ve zaten ondan bir kol mesafesinden daha uzağa gitmek istemiyordu.

Camilla, Marlon'dan önce uyandı. Marlon, yüzünde bir atel ile yüksek sesle horlayarak, onun yanında derin bir uykuya dalmıştı. Bir eli karnının üzerindeyken, diğer eli yatakta ona doğru uzanmıştı. Camilla, Marlon'un kollarından sıyrılarak aşağı kata indi.

Ev sessiz ve soğuktu. Kahve makinesini çalıştırdı, termostatu biraz daha yükseltti ve sessizliğin içinde mutfak masasına oturdu.

Pişirmek için enerjisi yoktu. Hareket etmek için bile zar zor enerjisi vardı. Kahvaltısını bitirip kahve sürahisini boşalttığı anda, Marlon hala kıpırdamamıştı. Ana yatak odasına baktı ve onunla birlikte yorganın altına girmeyi düşündü, ama cebindeki telefonu titredi.

Dün gece, hastane otoparkına girdiklerinde, Marlon telefonu ona uzatmış ve bir dahaki sefere kaçırıldığında telefonunu da yanında getirmesini söylemişti. O sadece dudaklarını büzüp telefonu elinden almıştı.

Telefonu tekrar titredi. Ve tekrar.

Ekranı Amelia, Lucy ve Scarlett'in uyanık oldukları ve cevap bekledikleri yazıyordu. O da sinirlenerek onlara fırında buluşmak için kısa bir mesaj attı. Birkaç giysi alıp giyindi

sonra aşağı indi ve Marlon uyandığında hazır olması için kahve makinesini hazırladı.

Arka kapının yanındaki not defterine hızlıca bir not yazdı.

Fırına gittim, yazmıştı. Yakında dönerim.

Gece, dünyayı kalın bir kar tabakasıyla kaplamıştı. Camilla merdivenlerden aşağıya ve arabasına doğru ayak izleri bıraktı. Motor ısınırken, arabasındaki gece karını fırçalayıp kazıdı. Nefesi yüzünün önünde beyaz bulutlar oluşturdu ve sonra fırına doğru yola çıktı.

Dünya sessizdi. Camilla zamanın içinde askıda kalmış, düşünemiyor ve işleyemiyordu, bugün daha fazla drama ve felaket getirecek mi yoksa sonunda hayal ettiği gibi hayatını özgürce yaşayabilecek mi diye merak ediyordu. Fırının arkasındaki park yerine girerken, ikincisinin olmasını umuyordu.

Kabusunun gerçekten bittiğini düşünmek naiflik miydi?

Mutfak sıcak ve tanıdıktı, Camilla şaşkınlıkla etrafına bakındı. Her şey bıraktığı gibiydi, ama farklı geliyordu. Burası artık onun yeri miydi? Frankie gelip onu yine rahatsız edecek miydi?

Marlon uyandığında ona ne diyecekti?

Yemek odasına girdiğinde, arkadaşlarının çoktan gelmiş olduğunu gördü. Masadaki boş koltukta onu bekleyen bir latte vardı ve üçü de ona gelmesi için işaret ettiler.

Camilla sandalyesine çöktü. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

BİR SÜRE SONRA, herkes düğünde ve tefecinin ofisinde olan bitenleri öğrenirken, Camilla The Sweetest Thing'in girişinden gelen soğuk bir hava dalgası hissetti. Başını çevirdi ve kanı dondu.

Frankie Smith kapıda duruyordu, iki sadık adamı da bir adım gerisinde. Adamlardan biri büyük bir kutu taşıyordu.

Öfke ve korku içinde savaşıyordu, ama başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ne istiyorsun?"

Smith, kapının yanındaki masaya birkaç kağıt attı. "İşimiz bitti."

Camilla'nın kalbi göğsünde bir eki gibi atıyordu. Gözlerini kağıtlara çevirdi ve imzalanmış ve tarih atılmış kredi tasfiye belgelerini gördü. Tefecinin yüzüne baktı. Gözlerini kısarak baktı.

Smith'in dudaklarında acımasız, alaycı bir gülümseme belirdi. "Bana çok şüpheli davranıyorsun Fox." Alaycı bir şekilde dedi. "O adama söyle, bir daha beni tehdit ederse, ertesi sabaha kadar yaşayamayacağını."

Kutuyu taşıyan adam öne çıktı ve kutuyu yere bıraktı. Sonra üçü birden dönüp uzaklaşmaya başladılar.

"Camımı sen mi kırdın?" Camilla, tefecinin sırtına doğru patladı.

Frankie omzunun üzerinden baktı, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı. "Neden bunu yapayım ki?"

"O zaman sana borcumu ödeyemem."

Frankie güldü. "Belki. Belki de değil." Omuz silkti. "Tamir ettirdin, değil mi? Kim kırdıysa ne önemi var ki?"

"Merak," diye cevapladı dişlerini sıkarak.

Frankie tekrar güldü ve uzaklaştı. Adamının onun için açtığı arabanın kapısının yanında durdu, soğuk hava ikisini birbirinden ayırıyordu. "Aptal çocuklar taş atmaya karar verirse beni suçlamayın, Bayan Fox." Dudakları açıldı ve parıldayan dişleri görüldü. "Onardığınıza sevindim. Fırınınızı da. Sizinle iş yapmak güzeldi. Bu arada, bu sabah babanıza selamlarımı ilettim. Sanırım size soracakları var."

Sonra arabaya bindi ve Camilla'nın dudaklarında biriken sorulardan kurtuldu. Fırındaki elektrik arızasını nasıl biliyordu? Camilla fırının sıcaklığına geri adım attı ve yeni pencereden adamların uzaklaşmasını izledi.

"Kesinlikle senin pencereni kırdı," dedi Amelia, kaşlarını çatarak. "Ve fırınını bozdu."

"Adi herif," diye tükürdü Lucy.

"İyi ki gitti," diye ekledi Scarlett.

Camilla, onların vurgulu sözlerinde başka bir şey duydu: incinmişlik. Onlar onun için endişeleniyorlardı ve ona güvenip onlara dayanacak kadar onları hiç güvenmediğine incinmişlerdi. Omuzları çökmüş bir şekilde en iyi arkadaşlarına döndü. "Borçlarımdan size hiç bahsetmediğim için özür dilerim. Utanıyordum ve size açarsam bana sırtınızı döneceğinizden korkuyordum."

"Asla," dedi Amelia, gözlerinde yaşlarla. "Sen bizimle kalacaksın," diye ekledi Lucy.

Üç çift kol onu sardı ve Camilla'nın kalbindeki yaranın bir kısmı kabuk bağlayarak iyileşmeye başladı.

Onu seven insanlardan hatalarını saklamakla hata etmişti. Bağımsız olmaya o kadar odaklanmıştı ki,

. Şimdi, arkadaşları etrafında ve Marlon evdeyken, Camilla bağımsızlığın daha önce hesaplamalarına dahil etmediği bir bedeli olduğunu fark etti.

Gizemli davranmak ona yakınlığını kaybetmesine mal oldu. Sıcak ve mutlu bir yuva kurma hayalini kaybetmesine mal oldu. Kendi ailesini kaybetmesine mal olmuş olabilir.

Hayatında birçok zorluğa göğüs germiştii, ama Camilla artık yeni bir sayfa açmaya hazırdı. Kredi borcunun kapatılmasına ilişkin belgeleri eline alıp, arkadaşlarının bakışlarını umursamadan belgeyi okudu ve omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

Frankie Smith, onun son büyük hatası olmuştu. Bu bir yemindi.

Bu, eve gidip Marlon'a onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bağımsızlığının bir parçasını, çok daha iyi bir şey karşılığında feda etmek zorundaydı: aşk, arkadaşlık ve güzel bir yuva.

Pastanesinin zemininde parçalanmış pastayı bulduğunda, hiçbir şeyden vazgeçmeye hazır değildi. Ama babasının işini yalanlar üzerine kurduğunu öğrenmek, gözlerindeki son perdeyi de kaldırmıştı. Artık Camilla, umursamadığını kendine söylese de, ebeveynlerinin görüşlerine ne kadar önem verdiğini görebiliyordu. Kararlarını ne kadar utanç duygusunun yönlendirdiğini hissediyordu.

Artık öyle değildi.

Artık Camilla, çok daha korkutucu bir şey seçecekti: kalbini başka birine vermek. Eğer o da kabul ederse.

Amelia, Lucy ve Scarlett'i fırında bırakıp, Stirling'deki en sevdiği evinin soyulmuş boyası ve zencefilli süslemelerine doğru yola çıktı. Arkadaşlarının desteğiyle cesaretlenen Camilla, derin bir nefes aldı ve kar üzerinde bıraktığı ayak izlerini takip ederek ön kapıya geri döndü. Dış giysilerini çıkararak ön

kapıda durdu ve mutfaktan gelen sesleri duydu. Marlon ile yaşadığı tartışmanın hayaletleri hâlâ havada asılı duruyordu. Söylediği her şeyden pişmanlık duyuyordu. Çoraplı ayaklarıyla parke zeminde yürüyerek mutfığa ulaştı ve kapının eşiğinde durarak

izlemeye başladı.

Sırtı ona dönüktü. Tezgaha yaslanmış, tost makinesini izliyordu, vücudunun her yerinde gerginlik vardı. Orada olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Kahve fincanı yarısı bitmiş, sağ elinin yanında duruyordu.

Camilla aralarındaki uçurumu hissetti, ama artık tereddüt etmiyordu. Haftalarca kendini tutmuştu ve Marlon defalarca onun için orada olacağını kanıtlamıştı.

yanında olacağını defalarca kanıtlamıştı. Onu uzaklaştırmaya çalışmıştı, ama o yine de ona geri dönmüştü. Artık ona aşık olduğunu, ona güvenebileceğini, onunla bir hayat kurmak istediğini inkar edemezdi. Mutfığı geçip kollarıyla beline sarıldı ve yanağını omzunun arkasına dayadı. Onu sıkıca sarıp, "Taşınmak istemiyorum" dedi.

Marlon'un midesindeki sert yumru bir anda yumuşadı. Camilla'nın elinin üzerine avucunu koydu ve uzun bir nefes verdi, sonra onun kollarının içinde döndü. Tostu çıkıncaya kadar sıcak mutfağın sessizliğinde birbirlerine sarıldılar.

Camilla uzaklaşarak ona baktı. "Özür dilerim."

Marlon, Camilla'nın bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve başını salladı. "Ben de, tatlım." Camilla'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını, burnunu, dudaklarını öptü. Yüzündeki atel Camilla'nın burnuna değdi ve Marlon'un burnuna bir damla acı sıçradı. Camilla'dan uzaklaştı. "Bir dilim tost ister misin?"

Camilla başını salladı ve ev hayatının rahat samimiyetine girdiler. Marlon, tost yiyip kahve içerken elini Camilla'nın uyluğunda tuttu, sonra fincanlarını yeniden doldurdu ve onu oturma odasına götürdü.

Birlikte seçtikleri kanepede Camilla'yı kollarına aldı ve "Doğum günümde ne dilediğimi bilmek ister misin?" diye sordu.

Camilla dönüp onun gözlerine baktı. "Ne?"

Kollarındaki kadına gülümsedi, başparmağıyla omzunu okşadı. "Sonsuza kadar benimle kalmanı diledim."

Camilla'nın nefesi hızlandı, gözleri yaşlarla doldu. "Sana borcumdan ve Frankie'den bahsetmeliydim. Çok üzgünüm Marlon. Onun parasını aldığım için çok utanıyordum ve tüm sorunlarımla tek başıma yüzleşmeye alışkındım. Sana güvenmeliydim."

Öfkesinin sönük kıvılcımı söndü ve kayboldu. Kafasını salladı. "İşin veya mali durumun hakkında bana bilgi vermek zorunda değildin. Sadece sana bakmaya çalışıyordum, ama bunu tamamen yanlış yaptım."

Tişörtünün yakasını parmağıyla okşayan Camilla başını salladı. "Uzun zamandır bana bakacak kimsem olmadı, Marlon. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırladığımı sanmıyorum."

"Sanırım, banyo penceresinden dışarı çıkmaya çalışırken birinin ayak bileklerinden tutması gibi bir his olmalı."

Karnına dirsek attı. Sertçe.

Gölerek Marlon onu kendine çekti ve kanepeye uzandı. Kız onun üzerine uzandı, başını omzunun kıvrımına yasladı. Marlon parmaklarını kızın saçlarında tekrar tekrar gezdirirken, saçları ipek gibi yumuşaktı.

"Uzun zamandır, insanlardan uzak durmanın benim için en iyi seçenek olduğunu düşünüyordum." Marlon, Camilla'nın seçtiği avizenin etrafındaki tavan rozetine bakıyordu. Oda güzel, ev gibi ve mükemmel görünüyordu. "Yeni arkadaşlar edinmedim. Çalışanlarımı uzak tuttum. Kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadım. Kimseyi hayatıma sokmadım. Böylesi daha kolaydı."

Camilla sessiz kaldı, vücuduna sıcak bir ağırlık yayıldı.

Marlon içini çekti. "Annem ben gençken öldü. Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü bu beni kızdırıyor ve üzüyor, bazen de bunun bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Ama onun sayesinde bugünkü halime geldim."

Camilla hareketsiz kaldı, sonra başını kaldırdı.

Marlon saçlarını okşadı ve ona hüzünlü bir gülümseme attı. "O bir bağımlıydı. Büyürken, Leo ve ben ya kendi başımıza bırakıldık ya da büyükannemlerin evine götürülürdük. Onun geri dönüp diğer çocukların anneleri gibi olmasını hayal ederdim, ama bu asla gerçekleşmedi. O öldüğünde, bir yanımda rahatlamış, diğer yanımda ise asla iyileşemeyeceğimi hissetmiştim. Birkaç yıl sonra, büyükannem ve büyükbabam öldü, sonra Leo üniversiteye gitti... Sanki benim için geriye hiçbir şey kalmamış gibiydi."

"Ah, Marlon."

"Kendi başıma kalmanın, insanları uzak tutmanın daha iyi olduğuna kendimi ikna etmiştim. Geride bırakılmaktan bıkmıştım, insanlara duyduğum tüm sevgi ve ilginin bir kara deliğe düşüp kaybolduğunu hissetmekten bıkmıştım. Böylesi daha kolaydı. Ama o adamın seni arabasına ittiği görüntüleri gördüğümde, yanıldığımı anladım. Sana bakmak, yapmak istediğim tek şey. Bana güvenmeni istiyorum. Endişelerinin ağırlığını omuzlarımda hissetmek istiyorum. Seninle her şeyi istiyorum, Camilla."

O, boğazını temizledi ve parmaklarını onun gömleğinin omuz dikişleri boyunca gezdirdi. "Uzun zamandır bağımsız olmaktan gurur duyuyordum," diye itiraf etti, "ama sürekli hata yapıyorum. Fırın için aldığım kredi, son büyük hatam olacaktı. Bir başka hataya daha atladığım için çok korkuyorum."

"Birlikte olmak çok güzel," dedi Marlon anlayışla, "ve bu mutluluğu yaşayıp sonra kaybedersen devam edemeyeceğinden korkuyorsun."

Mavi gözlerini kocaman açarak yukarı baktı. "Evet. Nasıl bildin?"

O yumuşak bir gülümsemeyle, "nk ben de aynen öyle hissediyorum, tatlım," dedi.

Gözlerini onun gözlerine dikerek, Camilla uzun bir süre onun yüzündeki ifadeyi okudu. Sonra nefesini bir anda bıraktı ve "Seni seviyorum, Marlon" dedi.

Mutluluk, uzun bir gecenin ardından doğan şafak gibiydi. Elleriyle vücudunun her bir güzel kıvrımını okşadı. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Ona gülümseyerek, Camilla parmak uçlarıyla sakalının şeklini izledi. "Bunu duymak çok güzel," diye fısıldadı. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum, Camilla."

Gülümsemesi genişledi, sonra hafifçe soldu. "Ama biliyorsun, bana bakmak zorunda olan kişi sen olmak zorunda değilsin. Birbirimize bakabiliriz."

"Her sabah senin pişirdiklerinle uyanmak hiç fena olmaz," diye cevapladı Marlon gülümseyerek.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

"Ve bulduğumuz her yerde tüyleri yok edebiliriz."

"Ne anlama geldiğini Google'da arayabilirsin, biliyorsun."

Marlon güldü ve ellerini onun vücudunda gezdirdi. "Sırada hangi odayı yeniden dekore edelim?"

"Sen seç," diye fısıldadı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Dudaklarını birbirine hafifçe değdirerek yumuşak bir öpücük verdiler.

ÖPÜCÜK, Camilla'nın hayal edebileceğinden daha iyi hissettiriyordu, ama onu derinleştirmek zamanı yoktu. Marlon parmaklarını Camilla'nın saçlarına doladığında, kapı alındı. Camilla kaşlarını çatarak başını kaldırdı, sonra Marlon'un vücudundan kendini çekip kapıyı açmaya gitti.

Annesi ve babası kapının önünde kaşlarını çatmış duruyorlardı.

"Frankie Smith'e borçlu olduğun bu para da neyin nesi?" Georgina, komşuların duyabileceği endişesiyle etrafına bakarak tiz bir sesle sordu.

"Artık halloldu," dedi Camilla. "Ben hallettim."

"Bu işinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye homurdandı babası. "Eve gel Camilla. Henry Blackstone Jr. hâlâ şehirde, onu arayabilirim ve bu konuyu tamamen unutabiliriz."

"Ben otuz üç yaşındayım baba. Eve dönmeyeceğim."

"Frankie Smith gibi bir pislikle anlaşma yapıyorsan, açıkça buna ihtiyaın var," diye cevapladı.

"Ne, senin yaptığın gibi mi?" Camilla aniden öfkelenerek karşılık verdi.

Nasıl olur da ona, kendisinin yaptığı şeylerin aynısını yapmaktan suçlayabilirdi? Nasıl olur da, onun mirasını takip eden Camilla'ya ahlaki üstünlük taslayabilirdi?

"Affedersin..." Georgina, elini göğsüne koyarak gözlerini kıırttı.

"Ne yaptığını biliyorum, baba," dedi Camilla, sesi sakindi. "Başlangıç sermayenizin nereden geldiğini biliyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Georgina. "Dean, neden bahsediyor?"

Dean, eşiğin diğer tarafından kızını izliyor, onu ölçüp biçiyordu. Boynu kızarmış, çenesi gergindi. "Bilmiyorum canım," dedi karısına, ama gözleri başka bir hikaye anlatıyordu. Camilla, ilişkilerinde bir değişim, yeni bir başlangıç hissetti. Ya da belki de bir son.

"Bu kapıyı kapatacağım," dedi Camilla onlara. "Fırınımı işleteceğim. Hayatımı istediğim gibi yaşayacağım. Bunun bir parçası olmak isterseniz, buyurun, ama artık beni itip kakmaya çalışmanıza tahammül edemem. Noel yemeğinde görüşürüz, ama o zamana kadar yapmam gereken çok iş var, o yüzden o zamana kadar müsait olmayacağım."

"Camilla, ben asla..."

"Sessiz ol Georgina," dedi Dean, gözlerinde anlayış ve belki de saygı parıldayarak. "Camilla, Frankie ile hallettiğini söyledi. Burada yapacak başka bir şeyimiz yok."

Annesi öfkeyle homurdandı ve babası onu uzaklaştırdı. Camilla onları izledi, soğuk hava giysilerini ürpertti ve sonra kapıyı kapattı.

Marlon, kapıdan görünmeyecek şekilde, arkasında duvara yaslanmış duruyordu. Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

Camilla vücudunu tarayarak değerlendirdi. Bir rüzgâr esintisi etrafındaki duvarları gıcırdatırken, içini sıcaklık ve rahatlık kapladı. Evine dönmüştü.

Yakında evleneceğinden emin olduğu adama gülümseyerek Camilla başını salladı. "Evet," dedi. "İyiyim."

Adam ön kapının yanındaki kutuya baktı ve onu ilk kez gördüğünde kaşlarını çatı.

Camilla onun bakışını takip etti. "Oh. O Frankie'den. Kayıtlarınla onu tehdit ettiğin halde, ekipmanlarını geri verdiği için çok nazik."

Onun sözleri üzerine Marlon'un bakışlarında tuhaf bir ışık belirdi ve Camilla kaşlarını çatı. "Kayıtların vardı, değil mi?" diye sordu.

Marlon aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kollarına aldı. "Neyim var neyim yok, Frankie'yi ilgilendirmez."

Camilla ağzı açık kaldı. "*Blöf mü* yapıyordun?" Marlon güldü ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"İnanılmaz," diye homurdandı Camilla, ama dudaklarında bir gülümseme belirmesini engelleyemedi.

Marlon alnını Camilla'nın alnına dayadı. "Bunu sık sık duyuyorum." Camilla gülerek onu kendine çekip öptü.

Nefes almak için ayrıldıklarında, dudaklarına fısıldadı, "Kalacağınızı söyle."

Gülümsemesi açıldı. "Tamam. Ama Marlon?"

"Hmm?"

"Geri dönüş yok. Artık benden kurtulamazsın." Dişlerini gösterdi. "Bu ikimiz için de geçerli, tatlım."

Kollarını boynuna doladı ve onu kendine çekerek kalbindeki tüm sevgiyle öptü. Onun uyandırdığı, beslediği ve değer verdiği bir sevgi. Hayatlarının geri kalanında paylaşacaklarını umduğu bir sevgi.

EPILOG

BİR YIL KADAR SONRA, Nisan ayında evlendiler.

Camilla, saf beyaz renkli, denizkızı kesimli muhteşem gelinliğini elleriyle düzeltti. Vücudu hiç bu kadar güzel görünmemiştir, ama Marlon'un koridorun diğer ucundan ona baktığı anda kendini gerçekten güzel hissetti.

Hayallerindeki adamla evleniyordu ve daha mutlu olamazdı. Duvağı saçlarına takılmış, elbisesinin küçük kuyruğuna kadar uzanıyordu. Beyaz saten ayakkabılar ve Scarlett'in dükkanından aldığı buket, kıyafeti tamamlıyordu.

Buketi baş nedimesi Amelia'ya verdikten sonra, yakında kocası olacak adama döndü.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," dedi adam, gözleri parıldayarak. "Harika görünüyorsun."

Damadın düğün kıyafetine, siyah papyonlu şık siyah smokinine göz attı. Sakalı düzgünce kesilmişti, ışıkların altında birkaç teli gri renkte parıldıyordu. "Sen de fena değilsin."

Adam gülümsedi ve tören başladı. Camilla, yemininde, ilk uyanan olursa kahve makinesini çalıştıracağını ve ev yapımı hamur işleriyle onu besleyeceğini söz verdi. Adamın ona yaptığı gibi ona bakacağına söz verdi ve kendisini kendi yarattığı kabuğundan çıkardığı için ona teşekkür etti.

Karşılığında Marlon, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söyledi. Camilla'nın tek istediği onun yüzüne tekme atmak olsa bile, onu her zaman koruyacağına söz verdi. Bu sözler seyircileri güldürdü ve Camilla mutlu gözyaşları içinde kahkahalar attı.

Elleri, Camilla'nın ellerini sıkığında sıcaktı ve evlilik yüzüğünü parmağına taktığında, Camilla daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde kendini tam hissetti. Hayatının geri kalanında, suç ortağı olacak birisi olacaktı. Sarılmak için birisi. Bir suç ortağı. Bir bakıcı, bir sevgili, bir koca.

Sonra tüm aileleri ve arkadaşlarıyla parti yaptılar. Camilla'nın ailesi de oradaydı ve Scarlett araya girme rolünü üstlendi. Sonuç olarak,

Camilla onlarla hoş sohbetler etti ve pasif-agresif yorumlar yapılmadan önce oradan uzaklaştırıldı.

Her zaman hayalini kurduğu gibi anne babasıyla bir ilişkisi asla olmayacaktı, ama en azından artık bir saygı temeli vardı. Marlon'un ısrarı üzerine iyice giyindiği ayakkabılarla dans pistinde dans ederken, Camilla güldü, ağladı ve kalbinin sevinçle dolduğunu hissetti.

Ailesinden artıkları dilenmesine gerek yoktu; kendi ailesini bulmuştu. Arkadaşlarıyla, çalışanlarıyla ve Marlon'la.

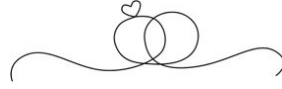
"Merhaba, kocacığım," dedi, Marlon baş masada oturup şarap kadehinden yudumlarken, onun kucağına oturarak.

Marlon'un elleri belinden kalçalarına doğru kaydı. "Merhaba karıcığım," dedi gülümseyerek. "Günün nasıl geçiyor?"

"Kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum." Avucuyla sakalını okşadı, başparmağıyla dudaklarını okşadı. "Seninki?"

"Komik," dedi gülümseyerek, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Onu uzun ve derin bir şekilde öptü ve Camilla hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Odanın diğer tarafında Lucy, yapmak istemediği tek şeyi yapmaya hazırlanırken cesaretini topladı: Cormac McKenna'dan bir iyilik istemek.

Duvara sırtını dayamış oturmuş, sakın ama hazırlıklı bir bakışla etrafı tarıyordu, sanki başına gelebilecek her şeyle yüzleşebilecekmış gibi. Bir pasta süsü hırsız gibi. Ya da bir kaçıran gibi.

Ya da, umarım, öfkeli bir kırtasiyeci.

İki yıl üst üste Stirling'deki Düğün Fuarı'na katılacak olan Lucy'nin desteğe ihtiyacı vardı. Geçen yıl tam bir felaketti; aynı şeylerin tekrarlanmasını istemiyordu. Güçlü birine ihtiyacı vardı.

Cormac, kız yaklaşırken gözleriyle onu takip etti, ama koltuğundan kalkmadı. Siyah smokini ona mükemmel uyuyordu, papyonu boynunda hafifçe eğri duruyordu

Boynuna hafifçe eğri duruyordu. Bir ayak bileğini dizine koymuş, parmaklarıyla yeşil bir bira şişesini kavırıyordu.

Lucy onun önünde durdu ve koyu mavi gözlerine baktı. Kalbi, onun bakışları bir anlığına dudaklarına kayarken hızla çarpmaya başladı; o kadar kısa bir anlık ki, hayal mi gördüğünü merak etti. Hiçbir şey söylemedi.

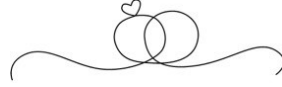
Lucy boğazını temizledi ve daha dik durdu. "Cormac," diye başladı, "yardımına ihtiyacım var."

Adam kaşlarını kaldırdı. Lucy, onun bir şey söylemesini diledi.

Cormac konuşmayınca Lucy uzun bir nefes verdi. "Stirling kırtasiyeci savaşı ilan etti. Desteğe ihtiyacım var."

Cormac öne eğildi, gözleri keskinleşti. "Destek mi? Ne tür bir destek?"

"Şey..." Lucy'nin kalbi hızla attı. "Senin gibi görünen bir destek... senin gibi."

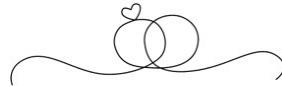

Lucy'nin kas gücü gerekiyor... ama Cormac'ı işe aldığı anda beklediğinden çok daha fazlasını elde ediyor.

Wedpocalypse serisinin Dört Damat Seremonisi kitabının 3. cildini edinin:

[COMBAT](https://geni.us/Groomsmen3)

<https://geni.us/Groomsmen3>

Marlon'un Camilla'nın doğum günü için ne organize ettiğini öğrenmek ister misiniz?

İpucu: İkisi için de *çok* lezzetli.

Özel bonus bölümü almak için buraya tıklayın!
(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi

ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

Wedpocalypse'in Dört Damat Yüzüğü

Fetih Arzusu

Manhattan

Milvarderleri Büyük _

Otoriter Hata Büyük

Otoriter Sorun Büyük

Otoriter Sorun Büyük _

Otoriter Sürpriz

Kırk ve Muhteşem Kirli

Küçük Orta Yaş Krizi Kirli

Küçük Orta Yaş Karmaşası

Kirli Küçük Orta Yaş Hatası

Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi

Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı

Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı

Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi

Kirli Küçük Orta Yaş Draması

Kirli Küçük Orta Yaş (sahte) Randevu

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

Seni İstememelisin

Seni Sahip Olamazsın

Sana İhtiyacım Yok

Seni Özlemeyeceğim

Askeri Romantizm

Onun

Yemini

Onun

Sözü

Onun

Sözü

Tamamlanmış Korumucu Serisi

Düşmanlardan Aşıklara Romantizm

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Tiksinti İlk

Görüşte Aşağılama

Tam Ask/Nefret Serisi

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm:

CEO Tarafından Hamile

Bırakılmak Bekar Baba Tarafından

Hamile Bırakılmak Yine Hamile

Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile

Bırakılmak Beklenmedik Serisinin

Tamamı

Noel'de Senin Kötü

Prens

Kalpsiz Prens

Zalim Prens Kırık

Prens Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan/Sahte Evlilik Romantizm:

Doğru Adamla

Nişanlanmak Yanlış

Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Bay Doğru: Tam Sahte Nişan Serisi .

Dağ Adamı Romantizm:

Bana Yalan

Söyle Bana

Yemin Et Bana

Koş

Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı

Seksi

Doktorlar:

Doktor O

Doktor D

Doktor L

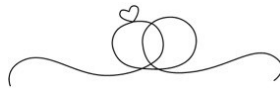
Doktorun Emirleri Serisinin Tamamı

Zaman Yolculuğu Romantizmi:

Sebep

Biraz farklı bir şey:

İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rock Yıldızı Aşkı

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Ücretsiz Romanlar](#)

[WEDPOCALYPSE'E HOŞ GELDİNİZ](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Epilog](#)

[Lilian Monroe'nun diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

